

POLIROM

Top 101

HARUKI
MURAKAMI
În noapte

Top 10+

POLIROM

În noapte este un puzzle de personaje cum nu se poate mai diferite: Eri Asai, un fotomodel cufundat într-un somn care durează de luni de zile, sora ei, Mari, o studentă pasionată de lectură, un trombonist de jazz, o tânără prostituată chinezoaică brutalizată și abandonată într-un *love hotel*, un simplu angajat la o firmă de calculatoare. Toți sunt oameni ai nopții bântuiți de secrete și dorințe nelămurite, iar legăturile dintre ei se limpezesc încetul cu încetul pe parcursul cărții, construind un univers nocturn plin de farmecul, subtilitatea și umorul caracteristice romanelor lui Murakami.

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-3436-1

9 789734 634361

www.polirom.ro

Unul dintre cei mai populari scriitori japonezi contemporani, HARUKI MURAKAMI s-a născut în 1949. A studiat literatura la Universitatea Waseda din Tokio. Experiența de proprietar al unui bar din Tokio în care se cânta jazz (reflectedată în romanul său din 1992, *La sud de graniță, la vest de soare*, Polirom, 2003, 2004) și cea de traducător al operelor lui F. Scott Fitzgerald, John Irving, Truman Capote și Raymond Carver își vor spune cuvântul în formarea sa ca mesager al unei Japonii occidentalizate - un ținut amăgitor, lipsit parcă de suflet și suflu, al cărui spirit străvechi pare să fi dispărut aproape în întregime. Primul său roman. *Ascultă cum cântă vântul* (1979), i-a adus Premiul Gunzo, fiind urmat de *Automatul* 1973 (1980) și *în căutarea ou fantastice* (1982, distins cu Premiul Noma; Polirom, 2003, 2005, 2011). în 1987 publică *Pădurea norvegiană* (Polirom, 2002, 2004, 2011), bestseller internațional, tradus în numeroase limbi și vândut în peste patru milioane de exemplare. Murakami a mai publicat volumul de interviuri *Underground. Atentatul de la Tokio și spiritul japonez* (1997; Polirom, 2008) și romanele *La capătul lumii și în țara aspră a minunilor* (1985, pentru care a primit Premiul Tanizaki; Polirom, 2005, 2012), *Dans dans dans* (1988; Polirom,

2004, 2006, 2012), *Cronica păsării-arc* (1994, nominalizat la prestigiosul ÎMPAC Dublin Literary Award; Polirom, 2004), *Iubita mea, Sputnik* 1999; Polirom, 2004), *Kafka pe malul mării* (2002; Polirom, 2006), precum și volumele de povestiri sau eseuri *Elefantul a dispărut* (1993; Polirom, 2005), *După cutremur* (2000; Polirom, 2006), *Salcia oarbă fata adormită* (2006; Polirom, 2007) și *Autoportretul scriitorului ca alergător de cursă lungă* (2007; Polirom, 2009).

11.56 p.m.

În fața ochilor avem silueta unui oraș.

Îl contemplăm din înaltul cerului, prin ochii unei păsări de noapte care străbate văzduhul. Cuprins în amplul câmp vizual, orașul arată ca o vietate uriașă. Sau poate ca un amalgam compus din organisme interconectate. Nenumărate artere împânzesc acest corp incert, pompează sânge și reîmprospătează celulele fără încetare. Trimit informații noi și le colectează pe cele vechi. Trimit noi materii de consum și le colectează pe cele vechi. Trimit contradicții noi și le colectează pe cele vechi. În ritmul pulsului, corpul palpită în întregime, se înfierbântă și freamătă. Este aproape miezul nopții și momentul maxim de activitate a trecut deja, însă metabolismul bazai care susține viața funcționează fără răgaz. Vuietul orașului e ca un *basso continuo* - un vuiet monoton, fără modulații, dar încărcat de prevestiri.

Privirea noastră alege un colț intens luminat și se focalizează asupra lui. Coboară lin, în direcția aceluși punct. E o mare de neoane multicolore, o zonă intens comercială. Uriașele ecrane digitale fixate pe pereții clădirilor se cufundă în tăcere la miezul nopții, dar din boxele magazinelor continuă

să se reverse nestingherit basul exagerat al muzicii hip-hop. Săli uriașe de jocuri, înțesate cu tineri. Sunete electronice stridente. Grupuri de studenți care se întorc de la petreceri. Adolescente cu părul vopsit blond-aprins și fuste scurte care le expun picioarele zdravene. Salariați care traversează trecerile de pietoni în diagonală, grăbiți să nu piardă ultimul tren. Dar, chiar și la această oră, șleperii de la localurile de karaoke continuă să strige cu aceeași însuflețire. O furgonetă neagră, cu exterior strident și geamuri fumurii, cutreieră străzile de parcă ar evalua cartierul. Te duce cu gândul la o vietate din străfundul oceanului, cu piele și organe neobișnuite. Doi polițiști tineri patrulează pe aceleași străzi cu o expresie încordată pe chip, dar nimeni nu le acordă nici o atenție. La ora aceasta, orașul funcționează după propriile sale reguli. E sfârșit de toamnă. Nu bate vântul, dar aerul e rece. În foarte scurt timp vom trece într-o nouă zi.

Suntem într-un restaurant Denny's.

Lumină neinteresantă, dar necesară și suficientă, interior și veselă inexpresive, plan de amplasare calculat c'u precizie, până la ultimul detaliu, de specialiști în inginerie organizațională, muzică de fond inofensivă care se aude în surdină, personal instruit să se comporte exact ca în

manual. „Bine ați venit la Denny’s!“ întregul restaurant e compus din părți anonime, interschimbabile. Aproape toate locurile sunt ocupate.

Aruncăm un ochi de jur împrejur și ne oprim privirea asupra unei fete așezate la o masă de lângă geam. De ce ea și nu altcineva? Nu știm. Dintr-un motiv sau altul, fata ne atrage atenția - foarte firesc. Stă la o masă de patru persoane și citește. Poartă un hanorac gri, blugi și adidași galbeni, decolorați după nenumărate spălări. Pe speteaza scaunului alăturat e atârnată o geacă, și ea destul de veche. Ca vârstă, pare proaspăt intrată la facultate. Liceană totuși nu e, dar în jurul ei încă mai plutește un aer de liceu. E brunetă, cu părul scurt și lins. Nu e deloc fardată și nu poartă nici bijuterii sau alte accesorii. Are o față micuță și îngustă. Pe nas, o pereche de ochelari cu ramă neagră. Din când în când se încruntă, serioasă.

Citește cu înfrigurare. Nu își ridică mai deloc ochii din pagini. E o carte groasă, cartonată, dar nu i se vede titlul pentru că e învelită în hârtia de la librărie. După expresia sobră de pe chipul ei, are probabil un conținut dificil. Fata nu sare nimic, ci macină bine fiecare rând în parte.

Pe masă e o ceașcă de cafea. O scrumieră. Alături, o șapcă bleumarin de baseball, cu sigla „B“

de la Boston Red Sox. Pare cam mare pentru capul ei. Pe scaunul de lângă ea zace o geantă de umăr, din piele maro.

După felul în care e umflată, ai zice că a aruncat în ea la repezeală ce i-a căzut în mână. La intervale regulate, ia ceașca de cafea și o duce la gură, dar nu pare să savureze gustul. Parcă o bea din datorie, pentru că o are în față. Mai ia câte o țigară și o aprinde cu o brichetă din plastic. își mijește ochii, suflă fumul cu nonșalanță, lasă țigara în scrumieră și apoi își masează tâmpilele cu vârful degetelor, de parcă ar încerca să alunge o durere de cap iminentă.

În surdină se aude *Go Away Little Girl* a lui Percy Faith, pe care, firește, nimeni nu o ascultă. Sunt tot felul de oameni veniți în miez de noapte la Denny's să mănânce ceva și să bea o cafea, dar ea e singura fată neînsoțită. Din când în când, își ridică ochii din carte și își privește ceasul. Nu îi convine ritmul în care se scurge timpul. Nu pare să aibă întâlnire cu cineva, pentru că nu dă roată cu privirea prin restaurant și nici nu se uită spre intrare. Doar stă și citește, își mai aprinde câte o țigară și duce automat ceașca la gură, așteptându-se ca timpul să treacă măcar puțin mai repede. Dar, desigur, până în zori mai e mult.

Se oprește din citit și se uită pe geam. De la

fereastra aflată la etaj are sub ochi strada animată. Chiar și la această oră e destul de luminată și plină de trecători. Oameni care au unde se duce și oameni care nu au. Oameni cu un scop și oameni fără așa ceva. Oameni care încearcă să țină timpul în loc și oameni care încearcă să-l grăbească. Contemplă o vreme priveliștea aceasta incoerentă, apoi respiră adânc și se întoarce la carte. întinde mâna către ceașcă. Țigara din care a tras doar câteva fumuri arde în scrumieră, transformându-se în scrum perfect modelat.

Ușa automată se deschide și în restaurant intră un tânăr înalt și slab. Poartă o jachetă scurtă de piele neagră, pantaloni de bumbac oliv, șifonați, și bocanci maro. Părul îi e destul de lung, zbârlit pe alocuri. Poate că n-a apucat să se spele pe cap zilele astea. Poate că tocmai a trecut printr-un tufiș des. Sau poate că, pentru el, e mai firesc și mai comod să fie ciufulit. E slab, dar nu arată zvelt, ci lasă mai degrabă senzația că e subnutrit. Pe umăr cară o cutie neagră în care are un instrument muzical. Un instrument de suflat. Pe lângă ea mai are un sac murdar în care pare să fi îndesat partituri și alte mărunțișuri. Pe obrazul drept are o rană profundă, care atrage privirile. E o cicatrice scurtă, parcă scobită cu un obiect ascuțit. Cu excepția ei, nu are

nimic care să-ți sară în ochi. E un tânăr cum nu se poate mai obișnuit. Are un aer de maidanez blajin, dar cam nătărău, care s-a rătăcit.

O chelneriță apare și îl conduce la o masă, prin dreptul fetei care citește. Tânărul trece de masa ei, dar încremenește ca străfulgerat de o idee, face câțiva pași înapoi, de parcă ar derula un film, și se oprește lângă ea. Își înclină capul într-o parte și o privește cu interes. Își scormonește mintea. Durează ceva timp până își amintește. E genul de om care are nevoie de mult timp pentru orice.

Fata îl observă, își ridică nasul din carte, mișcă ochii și se uită la tânărul oprit lângă masa ei. E înalt, și trebuie să-și dea mult capul pe spate. Privirile li se întâlnesc. El îi zâmbeste ca să-i arate că nu are intenții rele.

— Scuze dacă te confund, dar nu ești cumva sora lui Eri Asai? o întreabă el.

Ea tace și îl privește de parcă s-ar uita la un tufiș crescut prea mult în colțul grădinii.

— Ne-am întâlnit o dată, continuă el. Te cheamă Yuri, nu? Doar o silabă diferită față de numele surorii tale.

Menținându-și privirea precaută, fata îl corectează simplu:

— Mari.

— Exact, Mari, spune el, ridicând arătătorul în

aer. Eri și Mari. O silabă diferență. Sigur nu mă mai ții minte, nu?

Mari își înclină ușor capul într-o parte, dar nu se înțelege dacă în semn de da sau nu. își scoate ochelarii și îi pune lângă ceașca de cafea.

Chelnerița se întoarce și întreabă:

— Sunteți împreună?

— Da, răspunde el.

Chelnerița pune meniul pe masă. Băiatul se așază în fața lui Mari, își lasă cutia pe scaunul de alături și apoi de-abia își amintește să întrebe:

— Pot să stau un pic aici? Doar mănânc ceva și plec imediat. Trebuie să ajung în altă parte.

Mari se încruntă ușor.

— N-ar fi trebuit să întreb asta de la bun început?

Tânărul se gândește la înțelesul cuvintelor ei.

— Aștepti pe cineva?

— Nu la asta mă refeream.

— Era o chestiune de politețe?

— Da.

— Așa e, încuviințează el. Ar fi trebuit să te întreb mai întâi dacă pot să mă așez. îmi cer scuze. Dar era și aglomerat și oricum nu te deranjez prea tare. nu-i așa?

Mari ridică ușor din umeri, în semn că poate să facă ce vrea. Tânărul deschide meniul și îl privește.

— Tu ai mâncat deja?

— Nu mi-e foame.

Tânărul trece în revistă meniul cu o față serioasă, îl închide cu un pocnet și îl pune la loc pe masă.

— De fapt, nici n-am nevoie să mai deschid meniul. Doar mă fac că mă uit pe el.

Mari nu spune nimic.

— Aici nu mănânc decât salată de pui. E chestie clară. Părerea mea e că la Denny's doar asta merită. Mi-am luat cam tot ce au. Ai încercat vreodată salată de pui aici?

Mari clatină din cap.

— Să știi că nu e rea. Salată de pui și pâine prăjită, crocantă. Asta e tot ce mănânc la Denny's.

— Atunci la ce te mai uiți pe meniu?

Tânărul își netezește cu degetele ridurile din colțul ochilor.

— Păi, ia gândește-te! Cât e de jalnic să intri la Denny's și să comanzi salată de pui fără să te uiți măcar pe meniu? N-aș lăsa senzația că vin aici toată ziua-bună ziua fiindcă mor după salata lor de pui? Prefer să deschid meniul și să mă prefac că mă hotărâsc după ce stau puțin și mă gândesc.

Chelnerița aduce paharul cu apă, iar el comandă salată de pui și pâine prăjită crocant. „Să fie *foarte* bine prăjită. Aproape arsă“, insistă el. Chelnerița

introduce comanda în aparatul pe care îl are în mână, apoi o citește ca s-o confirme.

— Și încă o cafea pentru ea, cred, adaugă el, arătând cu degetul către ceașca lui Mari.

— Am înțeles. Mă întorc imediat cu cafeaua. Chelnerița pleacă, iar tânărul o privește îndepărtându-se.

— Nu-ți place puiul? o întreabă el pe Mari.

— Ba da, dar evit să mănânc pui în oraș.

— De ce?

— Pentru că în lanțurile de restaurante se servesc pui îndopați cu tot felul de substanțe. Stimulenți de creștere și câte și mai câte. Păsările sunt ținute în cuști mici și întunecate, li se fac o mulțime de injecții, sunt crescute cu mâncare plină de chimicale, apoi ajung pe o bandă rulantă, o mașinărie le sucește gâtul și le curăță de fulgi.

— Văleu! exclamă el și zâmbește. Când zâmbește, ridurile din colțul ochilor i se adâncesc. Salată de pui â la George Orwell!

Mari se încruntă și îi scrutează chipul, încercând să-și dea seama dacă o ia peste picior.

— Toate ca toate, dar salata asta nu e rea deloc. Serious.

Acestea fiind spuse, își scoate jacheta de piele, o împăturește și o pune pe scaunul alăturat. Își freacă palmele deasupra mesei. Rămâne într-un

pulover verde cu guler rotund, tricotat larg. Ca și părul său, are fire zbârlite din loc în loc. Pare genul de om căruia nu prea îi pasă cum arată.

— Ne-am întâlnit la piscina unui hotel din Shinagawa, într-o vară, acum doi ani. Mai ții minte?

— Parcă.

— Eram atunci eu și cu tine, un prieten bun de-al meu și sora ta. Patru în total. Noi de-abia intraserăm la facultate, iar tu erai într-a zecea. Așa-i?

Mari încuviințează fără prea mult interes.

— Prietenul meu se vedea pe atunci cu sora ta. M-a luat și pe mine ca să fie un fel de întâlnire în patru. Făcuse rost de patru invitații la piscina hotelului. Sora ta te-a luat pe tine, dar tu aproape că nici n-ai deschis gura. Ai stat doar în piscină și te-ai bălăcit ca un delfin în creștere. Dup-aia ne-am dus cu toții în cofetăria hotelului și am mâncat înghețată. Tu ți-ai luat Melba cu piersici.

— Cum de-ți mai amintești asemenea detalii? întrebă Mari încruntată.

— Fiindcă până atunci nu mai ieșisem cu o fată care să mănânce Melba cu piersici și, evident, fiindcă erai drăguță.

Mari îi aruncă o privire goală.

— Minți. Te-ai holbat încontinuu la sora mea.

— Da?

Mari îi răspunde prin tăcere.

— Poate că da, recunoaște el. Nu știu de ce, dar îmi amintesc bine că purta un costum de baie cam mititel.

Mari scoate o țigară din pachet și o aprinde cu bricheta.

— Auzi, spune el, să nu crezi că iau apărarea restaurantului, dar mai rău îți face un pachet de țigări decât salata lor de pui, oricâte probleme ar putea avea ea, nu crezi?

Mari îi ignoră întrebarea.

— Atunci trebuia să vină altă fată în locul meu, dar n-a mai putut în ultimul moment, așa că sora mea m-a obligat pe mine să vin. Ca să fim în număr par.

— Și de-asta erai prost dispusă.

— Dar pe tine te țin minte.

— Serios?

Mari își duce un deget la obrazul drept.

Tânărul își atinge cicatricea cu mâna.

— A, asta era! O am de când eram mic. Mergeam în viteză pe bicicletă și n-am reușit să iau o curbă în pantă. Doi centimetri dacă era mai încolo, îmi pierdeam ochiul drept. Mi s-a deformat și urechea. Vrei să vezi?

Mari se încruntă și clatină din cap.

Chelnerița vine cu salata de pui și pâinea prăjită. îi toarnă cafea în ceașcă lui Mari, apoi confirmă că a adus toată comanda. Tânărul apucă furculița și cuțitul și începe să mănânce cu îndemănare. Ia pâinea prăjită și o inspectează. Face o grimasă.

— Oricât aș insista mereu să prăjească pâinea foarte bine, o dată nu mi-au adus-o cum am cerut! Nu pricep. Dacă iei în calcul sânguința japoneză, cultura noastră high-tech și principiile de piață pe care le urmărește lanțul de restaurante Denny's, n-ar trebui să fie așa de complicat să prăjești bine o felie de pâine. Păi, nu? Și atunci de ce nu sunt în stare? La ce bun o civilizație în care nu ți se poate prăji o felie de pâine așa cum ai comandat-o?

Mari nu se antrenează în discuție.

— Sora ta chiar era frumoasă foc, spune el, ca pentru sine.

Mari își ridică privirea.

— De ce o spui la trecut?

— Păi... Am folosit timpul trecut pentru că vorbeam despre ceva din trecut, atâta tot. N-am vrut să insinuez că acum n-ar mai fi frumoasă.

— încă e, să știi.

— Mă bucur. Dar, sincer să fiu, eu nu o știu prea bine pe Eri Asai. Am fost un an colegi de clasă la liceu, dar n-am stat niciodată ca lumea de vorbă.

Sau, mai bine zis, n-a stat ea de vorbă cu mine.

— Dar te interesează, nu?

Tânărul rămâne cu furculița și cuțitul în aer și se gândește.

— Nu e vorba de interes, ci mai degrabă de o curiozitate intelectuală.

— Curiozitate intelectuală?

— Adică mă întreb cum ar fi să ies cu o fată atât de frumoasă ca Eri Asai. Cam așa ceva. Ce să zic, ar putea fi fotomodel.

— Și asta e o curiozitate *intelectuală*?

— într-un fel.

— Dar atunci prietenul tău era cu ea, iar tu doar îi însoțeai, nu?

Tânărul încuviințează, cu gura plină. Mestecă încet, fără să se grăbească.

— Eu sunt un tip mai retras. Nu-mi șade bine în lumina reflectoarelor. Mai bine zis sunt un fel de anexă. Ca o salată *coleslaw*, o porție de cartofi prăjiți sau celălalt membru din *Whaml*.

— Motiv pentru care te-ai pricopsit cu mine.

— Dar și tu erai drăguță foc.

— Tu ce ai, îți place să folosești timpul trecut?

— Nu, spune el zâmbind, doar vorbesc deschis, din perspectiva actuală, despre ce gândeam atunci. Erai drăguță foc. Serios. Chiar dacă nu mi-ai adresat nici două vorbe.

Tânărul lasă în farfurie cuțitul și furculița și bea apă. Se șterge la gură cu un șervețel.

— Cât ai înotat tu, am întrebat-o pe Eri Asai de ce nu vorbești cu mine, dacă vezi ceva în neregulă cu mine.

— Și ce-a zis?

— Că tu de obicei nu vorbești de bunăvoie cu nimeni. Că ești mai ciudată și că, deși ești japoneză, vorbești mai des în chineză decât în japoneză. Și deci să nu-mi fac probleme, că nu e nimic anume în neregulă cu mine.

Mari își stinge țigara în scumieră fără să spună nimic.

— Nu era, nu?

Mari se gândește câteva clipe.

— Nu-mi mai aduc aminte multe detalii, dar cred că nu era nimic în neregulă cu tine.

— Ce bine! Chiar îmi stătea pe cap chestia asta. Sigur că am și eu problemele mele, dar la urma urmei sunt problemele mele interioare și nu vreau să mi le observe altul așa ușor. Mai ales când sunt la piscină, în vacanța de vară.

Mari îl privește din nou, căutând parcă o confirmare.

— Nu cred că am observat nici o problemă interioară la tine.

— M-am liniștit.

— Dar nu-mi amintesc cum te cheamă, spune Mari.

— Pe mine?

— Da.

— Nu mă deranjează dacă ai uitat, spune el clătinând din cap. E oricum un nume banal. Uneori îmi vine și mie să-l uit. Dar nu e chiar așa ușor să-ți uiți propriul nume. Pe-ale altora, chiar dacă ar trebui să le ții minte, le uiți de nu se văd.

Tânărul aruncă o privire pe geam, de parcă ar căuta ceva pierdut pe nedrept, apoi se uită din nou la Mari.

— Ce mi s-a părut ciudat a fost că sora ta nu a intrat deloc în apă. M-am tot întrebat de ce. Era și cald, piscina era trăsnet...

Pe fața lui Mari se citește un „nici măcar atâta lucru nu pricepi?”.

— Fiindcă nu voia să-și strice machiajul, nu ți-e clar? Și chiar crezi că se poate intra în apă cu un asemenea costum de baie?

— Deci asta era. Ciudat ce stiluri de viață diferite pot avea două surori.

— Fiindcă suntem două persoane diferite.

Tânărul stă puțin și se gândește la cuvintele ei, apoi spune:

— Oare cum ajungem cu toții să avem vieți atât de diferite? Adică, în cazul vostru, aveți aceeași

părinți, ați crescut în aceeași casă, sunteți fete amândouă. Cum de ați ajuns să aveți personalități atât de diferite? Unde a apărut bifurcația? Una poartă bikini cât o batistuță și stă tolănită lângă piscină în toată splendoarea ei, cealaltă are un costum de baie ca de școlăriță și înoată ca un delfin...

Mari îl privește.

— Și ce vrei, să-ți dau acum o explicație în scris, pe două pagini? Cât îți mănânci tu salata de pui?

— Nu, răspunde el clătinând din cap, eu doar am dat glas la ce mi-a trecut prin cap, curiozitate sau ce era. Nu trebuie să-mi răspunzi. Doar mă întrebam și eu.

Tânărul dă să înfulece din nou din salată, dar se răzgândește și continuă:

— Eu nu am frați, și tocmai de-asta, pur și simplu, voiam să știu până unde se aseamănă două surori și de unde încep diferențele.

Mari tace. El rămâne cu privirea în gol, gândindu-se la ceva, cu furculița și cuțitul în mână. Apoi spune:

— Am citit cândva n poveste despre trei oameni care naufragiază pe o insulă din Hawaii. O legendă veche. Am citit-o când eram mic și am uitat detaliile, dar, în mare, cam

așa era: Trei frați tineri ies în larg la pescuit, îi prinde o furtună și plutesc în derivă multă vreme, până ajung pe o insulă unde nu locuiește nimeni. O insulă frumoasă, pe care cresc palmieri, copaci încărcăți de fructe, și în mijlocul căreia se înalță un munte uriaș. În noaptea aceea, în vis li se arată Dumnezeu și le spune: Puțin mai departe pe coastă o să găsiți trei bolovani mari și rotunzi. Fiecare să ia câte unul și să îl rostogolească până unde vrea. Locul în care vă opriți o să fie locul în care veți trăi fiecare. Cu cât urcați mai sus, cu atât o să puteți privi mai mult în depărtare. Sunteți liberi să alegeți până unde mergeți.

Tânărul bea o gură de apă și face o pauză. Mari nu arată prea interesată, dar de ascultat, îl ascultă.

— Ai înțeles până aici?

Mari încuviințează scurt.

— Vrei să-ți povestesc mai departe? Dacă nu te interesează, mă opresc.

— Să nu fie prea lungă.

— Nu, nu e lungă. E o poveste destul de simplă.

Mai bea o gură de apă și continuă:

— Așa cum le zisese Dumnezeu, cei trei găsesc pe coastă trei bolovani mari și pornesc la drum, rostogolindu-i. Bolovaniile sunt foarte mari și greu de împins, iar drumul la deal e un adevărat calvar.

Mezinul vorbește primul: „Frații mei, eu mă opresc aici. Aici sunt și aproape de mare, și pot să pescuiesc. O să am din ce trăi. Nu contează dacă nu văd lumea până hăt, departe.” Ceilalți doi continuă să meargă, dar pe la jumătatea muntelui, fratele mijlociu spune: „Eu mă opresc. Aici găsesc fructe din belșug și o să am din ce trăi. Nu contează dacă nu văd lumea până hăt, departe.” Însă fratele cel mare a continuat să urce. Drumul devenea din ce în ce mai îngust și mai anevoios, dar nu s-a lăsat. Era tenace din fire și voia să vadă cât mai departe în zări. A continuat să împingă bolovanul, până la limita puterii lui. După luni și luni în care n-a mâncat și n-a băut, a reușit să ajungă cu bolovanul până în vârful muntelui. Acolo s-a oprit și s-a uitat în jos. Lumea se întindea la picioarele lui. Acela a fost locul în care a rămas să trăiască - un loc în care iarba nu creștea și păsările nu zburau. Pentru apă, trebuia să lingă gheața și bruma, iar de mâncat nu erau decât licheni. Dar nu a regretat, pentru că putea să vadă lumea... Așa se face că pe insula aceea din Hawaii a rămas și până în ziua de azi un bolovan mare și rotund cocoțat în vârful muntelui. Așa spune legenda.

Tăcere.

Mari întreabă:

— Povestea asta are vreo morală?

— Da, probabil două. Una, spune el și ridică un deget, este că fiecare om are propriul său fel de a fi, chiar și frații. A doua - și mai ridică un deget - dacă vrei cu adevărat să afli ceva, trebuie să plătești un preț pe măsură.

— Mie mi se pare că frații mai mici au ales o viață mai cumpătată.

— Așa e, recunoaște el. Cine ar vrea să ajungă până în Hawaii ca să trăiască lingând gheață și ronțâind licheni? Dar fratele cel mare a avut curiozitatea de a vedea lumea până cât mai departe și n-a putut să și-o înfrângă. Oricât de mare a fost prețul pe care a trebuit să-l plătească pentru ea.

— Curiozitate intelectuală.

— Exact.

Mari se gândește la ceva. își sprijină o mână pe cartea groasă.

— Pot să te întreb politicos ce carte citești, că tot n-o să-mi răspunzi, nu?

— Probabil că nu.

— Pare foarte grea.

Mari tace.

— Ca mărime, nu e genul de carte pe care o bagă fetele în geantă și o cară după ele.

Mari nu spune nimic. El renunță și se întoarce la mâncare. De data aceasta se concentrează asupra salatei și o termină fără să mai sufle o vorbă.

Mestecă încet și bea multă apă. îi cere de mai multe ori chelneriței să-i umple paharul. înghite ultima bucățică de pâine prăjită.

— Tu parcă stăteai prin Hiyoshi, nu? o întreabă el. Farfuriile lui sunt deja strânse.

Mari încuviințează.

— Atunci nu mai prinzi ultimul tren. N-ai decât să te întorci cu taxiul, că până dimineață nu mai circulă nimic.

— Atâta lucru știu și eu.

— Foarte bine atunci.

— Nu știu unde stai, dar nici tu nu mai prinzi ultimul tren.

— în K5enji. Dar locuiesc singur și oricum până dimineață o să stau la repetiții. în orice caz, dacă am neapărată nevoie, am un prieten cu mașină.

Bate ușor în cutia de lângă el, cum ai bate pe cap un cățel drag.

— Am repetiții cu trupa într-un subsol din apropiere. Acolo putem să cântăm oricât de tare, că nu se supără nimeni. Nu avem încălzire și pe vremea asta e frig de crăpi, dar o folosim gratuit, așa că nu putem să avem pretenții.

Mari se uită la cutie.

— Ce e, un trombon?

— Da. Ce te-ai prins! spune el puțin uluit.

— Măcar un trombon știu și eu ce formă are.

— Da, dar pe lumea asta sunt destule fete care habar nu au că există un asemenea instrument. În fine, ce poți să zici? De-alde Mick Jagger sau Eric Clapton nu au ajuns vedete cântând la trombon. Jimi Hendrix sau Pete Townsend, au distrus ei vreodată un trombon pe scenă? Nici vorbă. Toți distrug doar chitare electrice. S-ar râde de ei dacă ar da cu trombonul de pământ.

— Atunci de ce ai ales trombonul?

Tânărul își pune lapte în cafea și bea o gură.

— Când eram în generală, am dat din întâmplare de un disc cu jazz intitulat *Blues-ette*, într-un magazin cu discuri la mâna a doua. Era incredibil de vechi. Nici nu știu de ce l-am cumpărat. Nu-mi mai aduc aminte. Până atunci nici nu mai ascultasem jazz. În fine, primul cântec de pe fața A se numește *Fine Spot After Dark* și e superb. La trombon cântă Curtis Fuller. Când l-am ascultat prima dată am simțit cum mi se desprind solzii de pe ochi. Atunci mi-am zis că ăsta este instrumentul meu. Eu și trombonul - o întâlnire dictată de destin.

Băiatul fredonează primele opt măsuri din *Five Spot After Dark*.

— îl știu, spune Mari.

— îl știi? exclamă el cu o față perplexă.

Mari fredonează următoarele opt măsuri.

— De unde îl știi?

— Ce, n-am voie să-l știu?

Băiatul lasă ceașca de cafea și clatină ușor din cap.

— Ba da, sigur. Doar că nu-mi vine să cred că există o fată în ziua de azi care să știe *Five Spot After Dark*. în fine, m-am îndrăgostit de acest Curtis Fuller și așa m-am apucat de trombon. Am împrumutat niște bani de la ai mei, mi-am luat unul la mâna a doua, m-am înscris în clubul școlii, iar în liceu am început să cânt prin formații. Mai întâi am fost într-o trupă rock, un fel de Tower of Power de pe vremuri. Ai auzit de Tower of Power?

Mari clatină din cap.

— Mă rog, asta făceam mai demult, dar acum cânt jazz sută la sută. Facultatea mea nu e prea răsărită, dar are o trupă nu tocmai de lepădat.

Chelnerița vine să umple paharele cu apă. El refuză și își aruncă un ochi la ceas.

— Trebuie să o iau din loc în curând.

Mari nu spune nimic. Face o față pe care se citește „nu te oprește nimeni”.

— Oricum toți întârzie, spune el.

Mari tot nu comentează nimic.

— îi transmiți surorii tale salutări din partea mea?

— De ce nu o suni? Ai numărul de telefon, nu? Ce salutări să-i transmit când nici măcar nu știu cum te cheamă?

Tânărul cade pe gânduri pentru câteva clipe.

— Să zicem că sun la tine și răspunde Eri Asai, ce aș putea să-i spun?

— Că vrei să te sfătuiești cu ea despre o revedere între colegii de liceu. Găsești tu ceva potrivit de zis.

— Vorbitul nu prea e punctul meu forte.

— Cu mine ai vorbit destul.

— Cu tine pot să vorbesc, nu știu de ce.

— Cu mine poți să vorbești, nu *știi de ce*, repetă Mari. Dar dacă ai avea-o în față pe sora mea, nu ai mai putea?

— Probabil.

— Fiindcă ești mânat prea tare de curiozitatea intelectuală?

Pe chipul lui apare o expresie ambiguă. Dă să zică ceva, dar se răzgândește. Inspiră adânc. Ia apoi nota de plată de pe masă și socotește în minte cât îi revine lui.

— Pot să-ți las cât am eu de plată și să achiți tu apoi toată nota?

Mari încuviințează.

Tânărul aruncă o privire către ea și către cartea ei. Ezită puțin, apoi spune:

— Nu vreau să mă amestec unde nu-mi fierbe oala, dar s-a întâmplat ceva? Nu te înțelegi cu prietenul tău sau te-ai certat rău cu părinții? Întreb asta fiindcă văd că vrei să-ți petreci noaptea în oraș.

Mari își pune ochelarii și se uită fix la el. Tăcerea ei e neînduplecată și rece. Băiatul își ridică mâinile cu palmele îndreptate spre ea, în semn că își cere scuze că s-a amestecat.

— O să mai trec pe aici să mănânc ceva pe la cinci dimineața, spune el. Oricum o să mi se facă iar foame. Sper să ne mai vedem atunci.

— De ce?

— Știu și eu...

— Îți faci griji pentru mine?

— Da, și asta.

— Fiindcă vrei să-i transmit salutări surorii mele?

— Poate că puțin și din cauza asta.

— Sora mea sigur habar n-are care e diferența dintre un trombon și un prăjitor de pâine. Dar știe dintr-un ochi ce e Gucci și ce e Prada.

— Fiecare om cu terenul lui de luptă, spune tânărul zâmbind.

Scoate apoi un carnetel din buzunarul jachetei

și scrie ceva cu pixul. Rupe hârtia și i-o întinde.

— Asta e numărul meu de mobil. Sună-mă, dacă e ceva. Ăă... tu ai mobil?

Mari clatină din cap.

— Mă gândeam eu, spune el impresionat, îmi șoptea mie intuiția ceva la ureche. Fata asta sigur nu poate să sufere celularele.

Băiatul ia cutia cu trombonul și se ridică, își pune jacheta de piele. Pe chip încă mei are o urmă de zâmbet.

— La revedere!

Mari dă impasibil din cap. Lasă bucata de hârtie lângă nota de plată fără măcar să-i arunce bine o privire. își reglează respirația, își sprijină capul în palmă și se întoarce la citit. *April Fools* a lui Burt Bacharach se aude în surdină.

2

11.57 p.m.

în încăperea e beznă, dar ochii noștri se obișnuiesc treptat cu întunericul. O fată doarme pe pat. Tânăra frumoasă este Eri, sora lui Mari. Eri Asai. Știm asta fără să ne-o spună nimeni. Părul ei negru se revarsă pe pernă precum o apă întunecată.

Ne transformăm într-un ochi unic, care o privește. Poate ar fi mai bine spus că o urmărim pe furiș. Ochiul nostru ia forma unei camere de luat vederi suspendate în aer, care se poate învârti în

voie prin încăpere. În acest moment, camera e poziționată chiar deasupra patului și îi filmează chipul cufundat în somn. Își schimbă unghiul la intervale fixe, așa cum clipește un ochi. Buzele fetei, mici și frumos conturate, sunt strâns lipite. La o primă vedere nu pare să respire, dar, privind-o cu atenție,

observăm la baza gâtului o mișcare slabă, abia perceptibilă. Inspiră și expiră. Stă cu capul pe pernă și cu fața spre tavan, de parcă ar privi într-un punct fix. De fapt, nu privește nicăieri. Are pleoapele strânse, ca doi muguri tari în miez de iarnă. Doarme adânc. Probabil că nici măcar nu visează.

Privind-o pe Eri Asai cum doarme, simțim treptat că e ceva neobișnuit la somnul său. E prea pur, prea deplin. Nu i se mișcă nici un mușchi pe față, nici o geană. Gâtul ei alb și zvelt are ceva din liniștea deplină a unui obiect de artizanat, iar bărbia ei descrie un unghi perfect, ca un promontoriu frumos conturat. Oricât de profund ar dormi, oamenii nu pătrund atât de adânc pe tărâmul somnului. Nu își pierd cunoștința într-un asemenea grad.

Că e conștienta sau nu, funcțiile organismului care mențin viața își continuă activitatea. Respirația și pulsul sunt reduse la nivelul minim

necesar. Ființa ei a fost adusă și așezată pe pragul îngust care separă organicul de anorganic - cu multă atenție, în taină. Dar deocamdată nu avem cum să aflăm ce anume a provocat această situație. Eri Asai este într-o stare deplină de somn, de parcă ar avea întreg corpul învelit în ceară caldă. Pe cât se poate de clar, ceva e nefiresc aici. În momentul de față este tot ce putem conchide.

Camera de luat vederi se retrage ușor și cuprinde întreaga încăpere. Apoi începe să examineze fiecare detaliu, căutând indicii, încăperea nu e foarte decorată. Nu e genul de cameră care trădează pasiunile și personalitatea stăpânului ei. Dacă nu te uiți cu atenție, nici măcar nu-ți dai seama că este camera unei tinere. Nu vezi în cale nici o păpușă, jucărie de pluș sau alte accesorii. Postere nu sunt, nici măcar un calendar. În dreptul ferestrei se află un birou vechi din lemn și un scaun rotativ. La geam sunt transperante, acum lăsate. Pe birou, o veioză neagră, simplă, și un laptop, model nou (are capacul închis). O cană cu mai multe pixuri și creioane.

Lângă perete e un pat banal din lemn, de o persoană, în care doarme Eri Asai. Așter- nuturile sunt foarte albe, simple. Pe raftul fixat pe peretele opus patului sunt o combină muzicală și un teanc de CD-uri. Lângă ele, un telefon și un televizor cu

diagonala de 45 de centimetri. O măsuță de toaletă cu oglindă. în fața oglinzii, doar un balsam de buze și o perie de păr, mică și rotundă. Din perete se deschide un dulap spațios. Singurele obiecte decorative sunt cinci fotografii încadrate în rame mici, așezate pe raft, toate înfățișând-o pe Eri Asai. E singură în toate. Nu e nici una cu familia sau prietenii. Sunt fotografii profesionale, în care pozează ca model, poate apărute prin reviste. Există și un mic raft de cărți, dar care cuprinde doar câteva volume, cât să le numeri pe degete, și toate sunt manuale pentru cursurile de la facultate. în afara lor mai e un vraf de reviste mari de modă. Ar fi cam greu s-o numim o cititoare avidă.

Privirea noastră, în forma unei camere fictive de luat vederi, apucă pe rând fiecare obiect din încăperea și îl redă încet, în amănunt. Suntem niște intruși invizibili și anonimi. Privim. Ascultăm. Adulmecăm. însă nu suntem fizic în această încăperea și nu lăsăm urme. într-un fel, respectăm aceleași reguli ca tradiționalul călător în timp. Observăm, dar nu intervenim. Cu toate acestea, sinceri să fim, informațiile pe care reușim să le culegem din aspectul acestei încăperi cu privire la Eri Asai nu sunt deloc bogate. Impresia noastră este că personalitatea ei a fost ascunsă din timp și

ferită cu pricepere de ochi scrutători.

La capul patului, un ceas digital își reafășează timpul constant, în liniște. Este singurul lucru din încăperea care trădează vreo mișcare. O creatură nocturnă atentă, alimentată de curent electric. Cifrele verzi din cristale lichide se preschimbă neobservate. Este ora 11.59.

Când termină de inspectat toate detaliile, camera video care ne poartă privirea se retrage și parcurge din nou întreaga încăperea. O vreme, își menține un câmp vizual larg, de parcă nu se poate hotărî ce să facă. Unghiul ei rămâne deocamdată fix. Se lasă o tăcere plină de tâlc. În cele din urmă, se îndreaptă către televizorul din colțul camerei, de parcă tocmai i-ar fi venit o idee, și se apropie de acel punct. Este un televizor pătrat, negru, marca Sony. Are ecranul stins, întunecat ca cealaltă față a lunii. Însă camera de luat vederi pare să fi simțit o prezență

acolo, sau poate un fel de semnal. Ecranul apare în prim-plan. Îl privim și noi, împărtășind în tăcere aceeași senzație.

Așteptăm. Ne ținem răsuflarea și ciulim urechile.

Ceasul afișează ora 0.00.

La urechi ne ajunge un zgomot electric, ca un sfârâit. Odată cu el, ecranul televizorului prinde un

crâmpei de viață și începe să pâlpeie slab. Să fi venit cineva pe neobservate și să-l fi pornit? Fusesse poate programat? Nu, nici una, nici alta. Fără să scape nimic, camera de luat vederi se rotește până în spatele aparatului și ne arată că este scos din priză. Da, televizorul ar trebui să fie mort. Ar trebui să păstreze liniștea din miez de noapte, înțepenit și rece. Logic, teoretic. Dar nu este mort.

Pe ecran apar niște dungi orizontale care pâlpeie, se estompează și dispar. Apoi apar din nou. Sfârșitul continuă să se audă fără întrerupere. În sfârșit, ecranul începe să afișeze ceva. O imagine prinde formă, dar foarte repede se curbează, asemenea unor litere cursive, și dispare ca o flacără stinsă de vânt. Același lucru se reia de la început. Imaginea se luptă din toate puterile să se îndrepte, încercând să se concretizeze. Însă nu prinde formă. Se contorsionează de parcă un vânt puternic gir zgâlțâi antena. Mesajul e ciopârțit, conturul distrus și disipat. Camera ne transmite întregul zbucium, până la cel mai mic detaliu.

Fata adormită nu pare să observe lucrul straniu care se întâmplă în camera ei. Nu afișează nici o reacție la lumina și sunetele pe care televizorul le emite nestânjenit, ci doar continuă să doarmă liniștită, în deplinătatea instaurată. În acest moment, nimic nu îi poate tulbura somnul

adânc. Televizorul este un intrus în această încăpere. Sigur, și noi suntem, dar, spre deosebire de noi, acest nou intrus nu este nici tăcut, nici transparent. Nici neutru. Fără urmă de îndoială, *încearcă să intervină*. Îi percepem intuitiv această intenție.

Imaginea televizorului apare și dispare, dar devine din ce în ce mai stabilă. Pe ecran e acum interiorul unei camere. E o încăpere destul de spațioasă. Arată a birou dintr-o clădire de birouri, sau a sală de cursuri. Are geamuri mari, iar pe tavan, șiruri de neoane, însă nici urmă de mobilă. De fapt, dacă privim mai bine, exact în mijlocul încăperii e un singur scaun - vechi, din lemn, cu spetează, dar fără brațe. Este un scaun simplu și practic. Pe el stă cineva. Imaginea încă nu s-a stabilizat complet și din persoana respectivă se distinge doar silueta neclară, în încăpere plutește aerul dezolant și rece al unui loc abandonat de multă vreme.

Aparatul de filmat ce pare să transmită aceste imagini se apropie cu atenție de scaun. După postura sa, persoana cu pricina pare să fie un bărbat. Stă ușor aplecat în față. Se uită drept înaintea și pare căzut pe gânduri. Poartă haine închise la culoare și pantofi de piele. Nu i se vede chipul, dar pare cam slăbănog și nu prea înalt. Nu i

se poate ghici vârsta. Cât adunăm, bucată cu bucată,

aceste crâmpeie de informație de pe ecranul neclar, imaginea se mai pierde din când în când. Interferențele reapar și se întetesc, însă problema nu persistă și imaginea își revine. Zgomotul se potolește și el. Prin încercări repetate, devine tot mai stabilă.

Ceva e pe cale să se întâmple în această încăpere. Poate chiar ceva foarte important.

3

12.25 a.m.

Același interior din Denny's. în fundal se aude More, cântată de Martin Denny Orchestra. Față de acum o jumătate de oră, numărul clienților a scăzut vizibil. Nu se aude nici murmur de voci. Noaptea s-a mai adâncit cu o treaptă.

Mari stă tot la masă și citește din cartea groasă. Are în față o farfurioară cu un sandviș de legume de care nici nu s-a atins. Pare comandat mai degrabă ca să mai câștige ceva timp, decât de foame. Din când în când își schimbă poziția în care stă și citește. își sprijină coatele pe masă sau se adâncește în scaun.- își ridică uneori capul, respiră adânc și se uită la câte mese mai sunt ocupate. Altfel, e complet absorbită de lectură. Puterea de concentrare pare să fie una din calitățile ei de preț.

Se zăresc multe persoane singure. Unul stă și scrie la laptop, altul trimite mesaje de pe mobil. E și cineva care citește, ca Mari. Altul doar stă nemișcat și se uită pe geam, cufundat în gânduri. Poate că nu reușesc să doarmă. Poate că nu vor să doarmă. Restaurantele de familie sunt un refugiu pe timp de noapte pentru astfel de oameni.

O femeie mare de statură așteaptă cu nerăbdare să se deschidă ușa automată și intră grăbită. Nu e grasă, ci doar bine făcută. E lată în umeri și arată solidă. Pe cap are o căciulă neagră de lână, trasă bine pe urechi. Poartă o geacă mare de piele și pantaloni portocalii. E cu mâinile goale. Înfațișarea ei puternică atrage privirile. Cum intră, o chelneriță se apropie de ea și o întreabă dacă dorește o masă pentru o persoană, dar aceasta îi întoarce spatele. Scrutează restaurantul cu o privire încordată. Cum o zărește pe Mari, pornește cu pași mari în direcția ei.

Când ajunge la masa lui Mari, se așază pe locul din fața ei fără să spună nimic. În ciuda staturii sale mari, are mișcări rapide și eficiente.

— Se poate? întreabă ea.

Cufundată în lectură, Mari își ridică nasul din carte și tresare când descoperă pe locul din fața ei o femeie necunoscută, mare de statură.

Femeia își scoate căciula. Părul ei e vopsit blond

intens și tuns scurt, ca un gazon bine îngrijit. Are un chip care trădează sinceritate, cu pielea aspră, ca o pelerină bătută mult timp de vânt și ploaie. Nu este nici prea

simetric. Însă, dacă îl privești bine, are ceva care te liniștește, c bunătațe înnăscută. În loc de salut, zâmbește strâmbându-și buzele într-o parte și își freacă părul scurt și blond cu palma groasă.

Chelnerița vine și dă să așeze pe masă paharul cu apă și meniul, ca la manual, însă femeia face un semn de refuz cu mâna.

— Nu, că plec imediat. Scuze.

Chelnerița se retrage, cu un zâmbet neliniștit pe buze.

— Ești Mari Asai, nu? spune ea.

— Da...

— Mi-a spus Takahashi că s-ar putea să fii încă aici.

— Takahashi?

— Tetsuya Takahashi. Un băiat înalt, slăbuț, cu părul lung. Cântă la trombon.

Mari dă din cap.

— Aha, deci el.

— Mi-a zis că vorbești chineză fluent.

— Mă descurc să port o conversație obișnuită, răspunde Mari precaută. N-aș spune că o vorbesc fluent.

— Atunci pot să te rog să vii puțin cu mine? E o chinezoaică la mine care a cam intrat în bucluc. Dar nu vorbește japoneză și nu pricep ce s-a întâmplat.

Neînțelegând prea bine, Mari pune semnul la carte, o închide și o dă la o parte.

— *Bucluc?*

— S-a rănit un pic. E foarte aproape, ajungem imediat pe jos. Nu e vorba de mare lucru. Doar dacă ai putea să ne traduci în mare ce s-a întâmplat. Ți-aș fi foarte recunoscătoare.

Mari ezită puțin, dar îi privește chipul și simte că nu e un om rău. Bagă cartea în geanta de umăr și își ia geaca. Dă să ia nota de plată de pe masă, dar femeia întinde mâna înaintea ei.

— O plătesc eu.

— Nu, nu. E consumația mea.

— Ba da, măcar atât. Hai, lasă-mă pe mine s-o plătesc.

Când se ridică în picioare, se observă imediat cât de masivă e femeia pe lângă ea. Mari e o fată delicată, iar femeia e mare cât o ușă de biserică. Să tot aibă vreun metru șaptezeci și cinci. Mari o lasă să-i achite nota fără să se mai împotrivească.

Cele două ies din restaurant. Chiar și la această oră, strada e încă circulată. Sunete electronice de la sălile de jocuri, șleperi care invită gălăgios

clienții la karaoke. Huruit de motociclete. Trei tineri stau pe jos în fața unui oblon tras, fără nici o treabă. Le urmăresc cu interes pe Mari și pe femeia aceea trecând prin fața lor. Arată probabil straniu împreună. Însă nu spun nimic, doar se uită. Oblonul închis e acoperit de graffiti făcut cu vopsea-spray.

— Pe mine mă cheamă Kaoru¹. Nu mi se potrivește cu statura, dar ăsta e numele pe care l-am avut de când m-am născut.

— Încântată de cunoștință, spune Mari.

— Scuză-mă că te-am luat așa, pe sus, dintr-odată. Cred că te-am și speriat.

Mari tace, ne știind cum să-i răspundă.

1. A fi parfumat.

— Îmi dai mie geanta să ți-o car? Arată destul de grea, se oferă Kaoru.

— Nu, mulțumesc.

— Ce-ai în ea?

— Cărți, niște schimburi...

— N-ai fugit de-acasă, nu?

— Nu, nu.

— Bine, atunci.

Cele două merg mai departe. Intră pe un drum îngust, care se îndepărtează de zona comercială, și urcă în pantă. Kaoru merge cu pași grăbiți, iar Mari o urmează. Urcă niște trepte întunecate și pustii și

ies într-o altă stradă. Scara e un fel de scurtătură între cele două străzi. Firmele câtorva bufete sunt încă luminate, dar înăuntru nu se vede nici țipenie de om.

— E *love-ho*-ul de acolo, spune Kaoru.

— *Love-ho*?

— *Love hotel* Hotel pentru cupluri. Camere cu ora. Vezi firma de neon pe care scrie „Alphaville“? Ala e.

Auzind numele, Mari se holbează la Kaoru fără să-și dea seama.

— Alphaville?

— Stai liniștită, că nu e cine știe ce loc ciudat.

Eu sunt managera.

— Și acolo e persoana rănită?

Kaoru se uită înapoi, continuând să meargă.

— Da. E o poveste mai încurcată.

— E și Takahashi acolo?

— Nu. El e în subsolul unui bloc din apropiere, are repetiții cu trupa până dimineața. Ce bine o duc studenții!

Cele două intră în Hotelul Alphaville. Sistemul este în felul următor: în hol, clienții se uită la panoul cu fotografiile camerelor, o aleg pe cea care le place, apasă butonul cu numărul corespunzător și primesc cheia. Urcă apoi în lift și merg direct în cameră. Nu trebuie să dea cu ochii de nimeni și nici

să vorbească cu nimeni. Există două tipuri de tarife: de „odihnă” sau pe noapte. Înăuntru e o lumină slabă, albăstruie. Mari se uită curioasă în stânga și-n dreapta. Kaoru o salută în șoaptă pe fata de la recepția din spate.

— Nu cumva n-ai mai călcat până acum într-un hotel din ăsta? o întreabă Kaoru pe Mari.

— Nu. E prima dată.

— Există multe tipuri de afaceri pe lumea asta.

Kaoru și Mari intră în liftul pentru clienți și urcă. Traversează un hol îngust și scurt și se opresc în dreptul camerei cu numărul 404. Kaoru bate scurt de două ori și ușa se deschide imediat. își face apariția o fată tânără cu părul vopsit roșu intens și o expresie neliniștită pe chip. E slabă și palidă la față. Poartă un tricou roz, larg, și blugi cu tăieturi, în urechi are cercei mari.

— A, ce bine că ați venit! V-a luat o oră întreagă. Am tot așteptat, spune fata cu păr roșu.

— Cum e? întreabă Kaoru.

— La fel.

— S-a oprit sângerarea?

— Cred că da. Am folosit o groază de șervețele de hârtie.

Kaoru o invită pe Mari înăuntru și închide ușa. în afara fetei cu păr roșu, în cameră mai e o angajată a hotelului. E mică de statură, are părul

negru, prins în vârful capului, și spală podeaua cu un mop. Kaoru le-o prezintă pe Mari.

— Ea e Mari, fata de care vă spuneam că știe chineză. Pe fata asta cu păr roșu o cheamă Komugi¹. Da, e un nume ciudat, dar chiar ăsta e numele ei adevărat. Lucrează la mine de multă vreme.

Komugi zâmbește prietenos.

— îmi pare bine.

— îmi pare bine, spune și Mari.

— Pe ea o cheamă Korogi². Dar nu e numele ei adevărat.

— îmi cer scuze, dar mi-am abandonat numele adevărat, spune Korogi cu un puternic accent de Kansai. Arată cu câțiva ani mai în vârstă decât Komugi.

— îmi pare bine, îi spune Mari.

Încăperea nu are ferestre și aerul e sufocant. Patul și televizorul sunt foarte mari pentru dimensiunile camerei. Într-un colț stă ghemuită o femeie goală, învelită într-un prosop. Și-a acoperit fața cu mâinile și plânge în tăcere. Pe podea zac niște șervețele pline de sânge. Și pe așternuturi se văd urme de sânge. Lampadarul e răsturnat. Pe masă e o sticlă de bere golită mai puțin de jumătate.

1. Grâu.

2. Greier.

Un singur pahar. La televizor e o emisiune de divertisment. Se aud râsetele spectatorilor din sală. Kaoru ia telecomanda și îl oprește.

— A bătut-o zdravăn, îi spune Kaoru lui Mari.

— Bărbatul cu care era? întrebă ea.

— Da, clientul.

— Client? Adică e prostituată?

— Da, la ora asta vin multe profesioniste, de-aia uneori se mai întâmplă și lucruri nasoale. Ba se ceartă din cauza banilor, ba fetelor li se cere să facă tot felul de chestii perverse.

Mari își mușcă buzele și încearcă să se adune.

— Deci ea nu vorbește decât chineză.

— Doar câteva vorbe în japoneză. Dar nu putem să chemăm poliția. Probabil că stă ilegal în țară și nici eu n-am timp de mers și dat declarații la poliție pentru fiecare chestie care se întâmplă.

Mari își dă jos geanta de pe umăr, o lasă pe masă și se duce lângă fata ghemuită. Se apleacă și o întrebă în chineză:

— *ifc,% '& †?* (Ce s-a întâmplat?)

Chiar dacă a auzit, fata nu răspunde.

Suspină și umerii îi tremură.

— A mâncat bătaie rău și e în stare de șoc, spune Kaoru, clătinând din cap.

(Ești din China?)

Fata tot nu răspunde.

— . (Stai liniștită. Nu sunt de la poliție.)

Nici un răspuns.

— 7 "4? (Te-a bătut un bărbat?)

în cele din urmă, fata încuviințează. Părul lung și negru îi flutură ușor.

Mari îi vorbește cu răbdare, pe un ton liniștit. Repetă aceleași întrebări de mai multe ori. Kaoru stă cu mâinile în piept și le privește îngrijorată. Între timp, Komugi și Korogi fac curat în cameră. Strâng șervețelele pline de sânge și le bagă într-un sac de gunoi. Trag de pe pat așternuturile murdare și schimbă prosoapele de la baie. Ridică lampadarul de pe jos și iau sticla de bere și paharul. Verifică produsele de schimb și fac curat în baie. Par să lucreze mereu împreună, pentru că se mișcă eficient și cu îndemânare.

În colțul camerei, Mari stă aplecată și discută cu fata. Pentru că înțelege ce i se spune, fata s-a mai liniștit. Vorbește fragmentat, dar îi explică în chineză ce s-a întâmplat. Murmură atât de încet, încât trebuie să-și apropie urechea de ea ca să înțeleagă. Mari ascultă foarte atentă, dând din cap. Din când în când îi mai spune câte ceva ca s-o încurajeze să vorbească mai departe.

Kaoru o bate ușor pe Mari pe umăr.

— îmi pare rău, dar trebuie să eliberăm camera pentru alți clienți, așa că o ducem jos, în birou. Vii și tu cu noi?

— Dar e complet dezbrăcată. Bărbatul i-a luat toate hainele. Pantofi, lenjerie, tot.

Kaoru clatină din cap.

— A luat totul de pe ea ca să nu poată să se ducă imediat să-l raporteze. Ce nenorocit!

Kaoru scoate din dulap un halat de baie subțirel și i-l dă lui Mari.

— Spune-i să se îmbrace cu ăsta deocamdată.

Fata se ridică fără vlagă, își desface prosopul cu un aer pe jumătate buimac, rămâne complet goală și își trage pe ea halatul, împleticindu-se. Mari își ferește repede privirea. Fata e micuță de statură, dar are un corp frumos. Sâni frumoși, piele catifelată, o umbră de păr pubian. Pare să fie de-o vârstă cu Mari. Înfățișarea ei încă mai răspândește o notă adolescentină. Cum nu e sigură pe picioare, Kaoru o ia după umeri și iese cu ea din cameră. Coboară într-un mic lift de serviciu. Mari își ia geanta și le urmează. Komugi și Korogi rămân să termine de făcut curat.

Cele trei femei intră în birou. De-a lungul pereților sunt cutii de carton stivuite una peste alta. Un birou din oțel, mobilier simplu de recepție. Pe birou, o tastatură și un monitor LCD. Pe perete

sunt atârinate un calendar, o caligrafie înrămată de Mitsuo Aida și un ceas electronic. Mai e un televizor portabil și un frigider mic, pe care e așezat un cuptor cu microunde. Cu trei oameni înăuntru, în încăperea e înghesuală. Kaoru o îndeamnă pe prostituata chineză să se așeze pe canapea. Aceasta își strânge bine halatul pe ea, înfrigurată.

Kaoru îi inspectează din nou rana de pe față la lumina lampadarului. Aduce trusa medicală, ia o bucată de vată și spirt medicinal și îi șterge cu grijă sângele uscat. îi aplică un plasture pe rană și îi pipăie nasul cu degetele ca să vadă dacă nu e rupt. îi

ridică pleoapele și se uită dacă are ochii congestionați. îi atinge capul cu mâna, căutând cucuie. Pare obișnuită să facă asta, pentru că este surprinzător de pricepută. Scoate din frigider o punguță cu ceva care arată a desicant, o învelește într-un prosopel și i-o dă.

— Uite, ține asta sub ochi câteva minute.

Kaoru își amintește că fata nu înțelege japoneză și gesticulează că și-l pune sub ochi. Fata încuviințează și face întocmai.

Kaoru îi spune lui Mari:

— I-a curs o groază de sânge, dar mai mult din nas. Din fericire, rana nu e adâncă. Nu are cucuie și nici nasul spart. Are sparte buza și

arcada, în colțul ochiului, dar nu are nevoie de copci. Cam o săptămână o să fie vânătă la ochi și n-o să poată lucra.

Mari încuviințează.

— Tipul a lovit cu putere, dar ca un amator, spune Kaoru. La cât de aiurea a dat, sigur îl doare și pe el mâna. A dat până și în pereți, atât de tare, încât au rămas și urme. Și-a pierdut complet cumpătul. Nu s-a mai gândit la nimic.

Komugi intră și scoate ceva dintr-una din cutiile de carton stivuite de-a lungul peretelui. Un halat nou de schimb pentru camera 404.

— Bărbatul i-a luat tot, și geanta, și mobilul, și banii, spune Mari.

— Adică a profitat de ea și a fugit? se amestecă și Komugi.

— Nu, n-a fost așa. Adică... înainte să facă ceva, i-a venit brusc ciclul, mai devreme decât trebuia. Bărbatul s-a enervat...

— Păi și ce, a fost vina ei? spune Komugi. Când vine, vine, na!

Kaoru plescăie din limbă.

— Hai, lasă vorbăraia și du-te să faci curat la 404.

— Da, scuze, spune Komugi și iese din birou.

— Deci când să treacă la treabă, fetei i-a venit ciclul, el s-a enervat, a snopit-o în bătaie, i-a luat

banii și hainele și a dispărut. Omul ăla chiar are probleme.

Mari încuviințează.

— Spune că îi pare rău că a murdărit cearșaful.

— Nu-i nici o problemă. Suntem obișnuite cu lucruri din astea. Nu știu cum se face, dar fetelor le vine des ciclul în *love-ho-uri*. Tot timpul mă trezesc că sună telefonul și ne cer tampoane. Îmi vine să le spun că ce suntem noi, farmacie? în fine, deocamdată fata asta trebuie să pună ceva pe ea. Nu poate să stea așa.

Kaoru cotrobăie prin cutiile de carton și scoate o pereche de chiloți înveliți în plastic, genul de lenjerie de pus la vânzare în automatele din camere.

— Sunt niște troace ieftine care nici nu rezistă la spălat, dar poate să-i folosească până una-alta. Fără chiloți pe ea, o trage curentul și nu poate să stea liniștită.

Kaoru scotocește apoi prin dulap, găsește un trening verde din jerseu, decolorat, și i-l dă prostituatei.

— A rămas de la o fată care a lucrat aici. A fost spălat, deci e curat. Nu trebuie să-l mai aduci înapoi. De încălțat, n-am decât niște șlapi din cauciuc, dar tot e mai bine decât să stai în picioarele goale.

Mari îi explică fetei. Kaoru deschide un dulăpior și scoate câteva tampoane. I le dă prostituatelor.

— Ia-le și pe astea. Poți să te schimbi la toaletă, acolo, îi spune ea și arată cu bărbia către ușa de la baie.

Prostituata încuviințează și îi spione „mulțumesc” în japoneză. Ia apoi hainele în brațe și intră în baie.

Kaoru se așază pe scaunul din fața biroului, clatină încet din cap și oftează îndelung.

— în meseria asta, se întâmplă câte și mai câte.

— E venită de vreo două luni doar, spune Mari.

— O fi stând și ilegal, nu?

— Asta n-am întrebat-o. Din felul în care vorbește, cred că e de pe undeva, din nord.

— Vechea Manciurie?

— Probabil.

— Aha, face Kaoru. Până una-alta, o veni cineva s-o ia?

— Se pare că are un șef care conduce afacerea asta.

— E o bandă de chinezi care au pus stăpânire pe prostituția din zonă, spune Kaoru. Iau fete din China, le aduc ilegal în țară cu vaporul și le pun să-și achite călătoria în natură. Primesc comenzi

prin telefon și duc fetele până la hotel pe motocicletă. Le livrează rapid, ca pe o pizza fierbinte. Sunt clientele noastre fidele.

— O bandă, adică ceva gen yakuza?

Kaoru clatină din cap.

— Nu, nu. Eu am făcut pro-wrestling într-o vreme, am fost și în turnee prin provincie, și mi-am făcut câțiva cunoscuți yakuza. În comparație cu indivizii din bandele dubioase de chinezi, japonezii yakuza sunt chiar drăgălași. În orice caz, sunt foarte imprevizibili. Dar fata asta nu are încotro. N-are unde să se ducă în altă parte decât înapoi la ei.

— O să pățească oare ceva pentru că nu a făcut nici un ban acum?

— Știu și eu? Oricum, cu fața asta îngrozitoare n-o să mai poată munci o vreme, iar dacă nu câștigă nimic, nici nu valorează nimic. Altfel, e o fată frumoasă.

Prostituata iese de la baie, îmbrăcată în treningul decolorat de jersey și cu șlapii de cauciuc în picioare. Bluza are pe piept emblema Adidas. Vânățile de pe față i se văd pronunțat, dar acum are părul aranjat. Chiar și în treningul vechi, cu buzele umflate și fața vânătă, tot e frumoasă.

— Vrei să dai un telefon? o întreabă Kaoru în japoneză.

Mari traduce în chineză:

— -JMI '&'&”-%? (Vrei să dai un telefon?)

— Da, mulțumesc, răspunde prostituata într-o japoneză stâlcită.

Kaoru îi întinde telefonul alb, *cordless*. Prostituata formează numărul și îi spune ceva încet, în chineză, persoanei de la capătul firului. Aceasta zbiară ceva repede, la care ea răspunde scurt, apoi închide. îi înapoiază telefonul lui Kaoru cu o față serioasă.

— Vă mulțumesc, îi spune ea în japoneză.

Apoi se întoarce către Mari: S, 1.^ A. o

(Vine cineva să mă ia. Foarte curând.)

— Se pare că vine cineva s-o ia în curând, îi explică Mari lui Kaoru.

Kaoru se încruntă.

— Chiar așa, nici n-a fost achitată camera. De obicei plătește bărbatul, dar ăsta a șters-o fără s-o plătească. Și mai e și berea.

— îl puneți să plătească pe cel care vine s-o ia? o întreabă Mari.

— Păi..., răspunde Kaoru și cade pe gânduri. Bine-ar fi să rezolv așa.

Kaoru pune câteva frunze de ceai într-un vas și adaugă apă clocotită. Toarnă ceaiul în trei cești și îi oferă una chinezoaicei. Aceasta o ia, mulțumește și bea. Având buza spartă, soarbe cu greutate lichidul

fierbinte. Ia o gură și se încruntă.

Bându-și ceaiul, Kaoru începe să-i vorbească prostituatei în japoneză.

— Vai de tine! Ai bătut atâta drum până în Japonia, ai intrat clandestin în țară și, după toate astea, indivizii ăștia te storc de tot ce ai. Nu știi ce viață ai dus acasă la tine, dar nu era mai bine să nu fi venit aici?

— Să traduc? întreabă Mari.

— Nu e nevoie, răspunde Kaoru clătinând din cap. Vorbeam și eu de una singură.

Mari se întoarce către prostituată:

— ft' *JL VT?* (Câți ani ai?)

— (Nouăsprezece.)

— *ji&rk* » & .&'-?-? (Și eu la fel. Cum te cheamă?)

După câteva clipe de ezitare, prostituata răspunde:

— o (Guo Dongli.)

— & ^PH HĂ »(Pe mine mă cheamă Mari.)

Mari îi zâmbește. E un zâmbet de-abia schițat, primul ei zâmbet de la miezul nopții.

În fața hotelului Alphaville, în dreptul intrării, oprește o motocicletă. E o Honda mare, impresionantă. Pe ea, un bărbat cu fața acoperită de o cască integrală. Lasă motorul pornit, parcă pentru a putea pleca imediat la o adică. Jachetă

neagră de piele, strâmtă și blugi. Bascheți înalți. Mănuși groase. Își scoate casca și o pune pe rezervor. Scrutează cu atenție împrejurimile, apoi își scoate o mănușă și pescuiește mobilul din buzunar. Formează un număr. Are înjur de treizeci de ani. Vopsit șaten, părul strâns în coadă. Frunte lată, tras la față, privire tăioasă. Poartă o conversație scurtă, apoi închide telefonul și îl bagă în buzunar. Își pune mănușa la loc și așteaptă.

În scurt timp, Kaoru, prostituata și Mari ies pe ușă. Prostituata se îndreaptă spre motocicletă cu pași oboșiți, lipăind din șlapi. Temperatura a mai scăzut și îi e frig doar în treningul de jersey. Bărbatul cu motocicleta îi spune ceva pe un ton răstit, iar ea răspunde în șoaptă.

— Știi, încă n-a fost achitată camera, îi spune Kaoru motociclistului.

Acesta o privește îndelung, apoi spune:

— Camera n-o plătim noi, ci bărbatul.

Vocea lui n-are accent străin. E monotonă și seacă.

— Știu asta, răspunde Kaoru pe o voce uscată. Tușește. Dar uite care-i treaba, noi ne învărtim într-o lume destul de mică și avem de-a face des unul cu altul. Treaba asta ne-a provocat și nouă probleme. E un caz de agresiune cu vătămare corporală, deci puteam să sun la poliție. Dar așa, și

voi aveați de suferit, nu? Ai putea să-mi dai cei șase mii opt sute de yeni pentru cameră și suntem chit. Berea n-o mai pun la socoteală.

Bărbatul o urmărește o vreme cu o privire impasibilă. Se uită în sus la firma de neon a hotelului. „Alphaville.“ își scoate din nou mănușile, ia din buzunar un portofel de piele, numără șapte bancnote de o mie de yeni și le aruncă la picioare. Vântul nu bate, iar hârtiile cad drept pe pământ și rămân nemișcate. Bărbatul își pune la loc mănușile. Ridică mâna și se uită la ceas. Mișcările lui sunt nenatural de încete. E clar că nu se grăbește. Arată de parcă își etalează în fața celor trei femei greutatea propriei sale existențe. Poate să petreacă oricât timp vrea el cu orice vrea el. În tot acest timp, motorul merge încontinuu, fremătând ca o fiară nervoasă.

— Ai ceva tupeu, îi spune el lui Kaoru.

— Mulțumesc.

— Dacă suni la poliție, s-ar putea să izbucnească un incendiu prin zonă, adaugă bărbatul.

O vreme se așterne o tăcere adâncă. Kaoru se uită fix la el, fără să-și coboare privirea, cu mâinile încrucișate. Neînțelegând nimic, prostituata plină de răni pe față se uită neliniștită când la unul, când la celălalt.

într-un final, bărbatul ia casca, și-o pune pe cap și îi face semn fetei să se urce în spate. Aceasta se prinde cu ambele mâini de jacheta lui. întoarce capul, se uită la Mari, apoi la Kaoru. Din nou la Mari. Dă să spună ceva, dar până la urmă rămâne tăcută. Bărbatul lovește pedala cu putere, turează motorul și pleacă. Huruitul țevii de eșapament răsună puternic pe strada cufundată în noapte. Kaoru și Mari rămân pe loc. Kaoru se apleacă și adună bancnotele de pe jos, una câte una. Le face teanc, le îndoaie și le vâra în buzunar. Trage adânc aer în piept și își trece mâna prin părul scurt și blond.

— Fi-ți-ar..., bombăne ea.

4

12.37 a.m.

Camera lui Eri Asai.

Nu s-a schimbat nimic în încăpere. Doar silueta bărbatului așezat pe scaun este acum în prim-plan. O vedem cu destul de multă claritate. Semnalul încă mai are interferențe și din când în când imaginea se clatină, se contorsionează și se subțiază. Zgomotul neplăcut de fond se întetește. Uneori se inserează secvențe fără nici o legătură. Dar totul se reglează rapid și imaginea inițială re apare.

Eri Asai este tot pe pat și continuă să doarmă

dusă. Lumina artificială, nuanțată, emisă de ecranul televizorului, aruncă umbre mișcătoare pe chipul ei, însă nu îi tulbură somnul.

Bărbatul de pe ecran poartă un costum maro-închis, care poate cândva a fost elegant și arătos, dar acum e ponosit. Pe mâneci și pe spate e plin de puncte albicioase, ca o pulbere fină. E încălțat cu o pereche de pantofi negri din piele, cu vârful rotund, dar și aceștia sunt plini de praf. Să fi trecut printr-un loc înecat în praf ca să ajungă în camera aceasta? Poartă o cămașă albă, simplă și o cravată banală din lână. Și pe cămașă, și pe cravată se văd aceleași urme de oboseală. Are părul grizonant. De fapt, poate că acelea nu sunt fire albe. Poate că are părul negru, presărat cu praf alb. În orice caz, nu pare să se fi pieptănat serios de ceva timp. Cu toate acestea, în mod surprinzător, nu dă senzația de neîngrijit. Nu arată nici sărăcăcios, ci doar epuizat și prăfuit din cap până în picioare, din cine știe ce cauză inevitabilă.

Nu îi putem vedea fața. În acest moment, camera de luat vederi îl filmează fie din spate, fie pe bucăți, cu excepția chipului. Poate că e din cauza unghiului sub care cade lumina, poate e intenționat, dar chipul îi este mereu cufundat în umbră, inaccesibil privirilor noastre.

Bărbatul nu face nici o mișcare. Când și când,

respiră adânc și prelung, iar umerii îi urcă și îi coboară ușor în ritmul respirației. Arată ca un prizonier închis de mult timp într-o încăpere. În jurul său plutește un aer accentuat de resemnare. Dar nu este legat. Doar stă pe scaun, cu spatele drept, respiră liniștit și privește fix un punct în față. Nu avem cum să ne dăm seama dacă el singur a decis să nu se miște sau dacă este incapabil să se miște dintr-un anume motiv. Își odihnește mâinile pe genunchi. Ora este incertă. Nu știm nici măcar dacă este zi sau noapte, însă grație șirului de neoane, în încăpere e lumină ca vara în miezul zilei.

Intr-un final, camera se rotește și îi încadrează chipul din față, dar nici așa nu îi dezvăluie identitatea. Din contră, misterul se adâncește. Are chipul învelit într-o mască semitransparentă. Nici nu prea se poate numi mască, pentru că este strâns lipită de fața lui, ca o peliculă. Însă oricât ar fi de subțire, își îndeplinește suficient scopul. Reflectă lumina, ascunzându-i îndărătul ei trăsăturile și expresia feței. Tot ce reușim să ghicim e conturul ei general. Nu are găuri în dreptul nasului, al gurii și nici măcar al ochilor, însă bărbatul pare să respire, să vadă și să audă fără probleme. Probabil că e foarte permeabilă. Dar ne este imposibil să aflăm doar printr-o examinare exterioară din ce este confecționat acest înveliș

anonim și prin ce metodă. Poate că e dotată în egală măsură cu funcționalitate și puteri magice. E un lucru transmis din vremuri străvechi odată cu întunericul și, în același timp, trimis din viitor odată cu lumina.

Ce e cu adevărat bizar la această mască este faptul că, deși e lipită atât de bine de față, nu trădează absolut nimic din ceea ce gândește, simte ori plănuiește (sau nu) omul din spatele ei. Nu găsim nici un indiciu care să ne ajute să înțelegem dacă prezența lui e bună sau rea, dacă gândurile sale sunt drepte sau strâmbe ori dacă masca e menită să-l ascundă sau să-l apere. Bărbatul ne apare

într-o singură ipostază: cu fața acoperită de această mască elaborată și anonimă, așezat liniștit pe scaun, filmat de camera de luat vederi. Deocamdată nu avem încotro decât să amânăm orice concluzii și să acceptăm această ipostază așa cum este. Ne hotărâm să îl numim „bărbatul fără chip”.

În acest moment, unghiul camerei este fix. Îl încadrează din față pe „bărbatul fără chip”, de jos în sus. Nemișcat, bărbatul îmbrăcat în costum maro se uită înapoi prin ecranul de sticlă al televizorului. Cu alte cuvinte, se uită drept în încăperea în care ne aflăm noi. Desigur, ochii săi

sunt ascunși de masca misterioasă și lucioasă, însă le simțim foarte viu privirea, greutatea. Privește drept înainte, cu o hotărâre de neclintit. Din direcția în care își ține îndreptat capul, ne dăm seama că se uită undeva către patul lui Eri As ai. Urmărim cu grijă presupusa lui privire. Nici urmă de îndoială. Ceea ce privește bărbatul mascat cu ochii săi fără formă este silueta lui Eri Asai, care doarme mai departe în pat, pe partea asta a ecranului. Acum ne dăm în sfârșit seama că de la bun început a urmărit-o doar pe ea. Ecranul televizorului funcționează ca o fereastră deschisă spre încăperea de dincoace.

Din când în când, imaginea tremură, apoi își revine. Zgomotul de fond se mai întetește. Se aude ca o activitate cerebrală amplificată sub forma unui semnal acustic. Se înalță, crescând în densitate, atinge un apogeu, începe să se retragă și dispare. Apoi reapare, de parcă s-ar fi răzgândit. Procesul se tot

repetă. însă privirea „bărbatului fără chip“ nu șovăie. Concentrarea lui rămâne intactă.

O fată frumoasă care doarme pe pat. Părul ei lung și negru e răsfirat pe pernă ca un evantai plin de înțelesuri. Buze moi, strânse. Inima cufundată pe fundul mării. Când ecranul televizorului pâlpâie, lumina care îi cade pe profil tremură, iar

umbrele dansează ca niște simboluri misterioase. „Bărbatul fără chip“, așezat pe scaunul simplu din lemn, privind-o în tăcere. Umerii săi urcă și coboară încet în ritmul respirației, asemeni unei bărci goale, legănată de valurile liniștite din primele ceasuri ale dimineții.

În cameră nu e nici o altă mișcare.

5

1.18 a.m.

Mari și Kaoru merg pe o stradă dosnică, puțin circulată. Kaoru o conduce pe Mari undeva. Cu șapca bleumarin cu Boston Red Sox trasă pe ochi, Mari arată ca un băiat. Poate că tocmai din acest motiv o poartă.

— Îți mulțumesc că ai venit, îi spune Kaoru. Chiar nu pricepeam nimic din ce se întâmplase.

Cele două coboară aceeași scară-scurtă- tură pe care o urcaseră la venire.

— Auzi, dacă ai cumva timp, ai vrea să ne oprim o clipă undeva? o întrebă Kaoru.

— Unde?

— Mi-e sete și aș bea o bere rece. Tu nu?

— Eu nu pot să beau.

— Atunci un suc, ceva. Oricum trebuie să-ți pierzi vremea pe undeva până dimineață, nu?

Cele două se așază la tejgheaua unui mic bar. Sunt singurele cliente. Se aude un disc vechi de-al

lui Ben Webster. *My Ideal* De prin anii '50. Pe o etajeră sunt înșiruite vreo patruzeci-cincizeci de discuri LP vechi, nu CD-uri. Kaoru bea bere dintr-un pahar înalt și îngust. În fața lui Mari e un Perrier cu lămâie. Barmanul între două vârste stă în spatele tejghelei și sparge gheață în tăcere.

— Dar era frumoasă, nu? spune Mari.

— Cine, chinezoaica?

— Da.

— Da, dar n-o să fie frumoasă la nesfârșit dacă face ce face. Odată o să se zbârcească și o să se ofilească de tot. Vorbesc serios. Am văzut multe ca ea.

— Avea nouăsprezece ani, ca mine.

— Nu contează câți ani ai, să știi, spune Kaoru ronțâind niște alune. Munca e grea și nu prea rezști cu nervii întregi, iar dacă te apuci să-ți bagi în venă din cauza asta, s-a zis cu tine.

Mari tace.

— Ești studentă?

— Da. Fac chineză la Universitatea de Limbi Străine.

— Universitatea de Limbi Străine? repetă Kaoru. Și ce ai de gând să faci după ce termini școala?

— Mă gândeam să lucrez pe cont propriu, ca traducător sau translator. Nu prea îmi vine să mă

angajez la o firmă.

— Ești fată deșteaptă.

— Nu neapărat. Dar, de mică, ai mei mi-au tot spus: „Frumoasă nu ești, dacă nici măcar să înveți nu ești în stare, n-o să se aleagă nimic de tine.”

Kaoru o privește pe Mari mijindu-și ochii.

— Dar ești destul de drăguță! Serios, nu încerc să te flatez. „Nu e frumoasă” se spune despre oameni ca mine.

Mari strânge din umeri, ușor stânjenită.

— Sora mea e frumoasă de pică, întoarce lumea capul după ea pe stradă, și de aceea de mică am fost comparată cu ea. Ia uite ce surori diferite și tot așa. E adevărat, nici nu mă pot compara cu ea. Sunt și pitică, am pieptul mic, părul mi se ondulează, am gura prea mare și, colac peste pupăză, am și miopie cu astigmatism.

— De obicei, asta se cheamă personalitate, spune Kaoru zâmbind.

— Eu nu pot s-o văd așa. Nu când de mic copil mi s-a spus mereu că nu arăt bine.

— Și de-asta înveți de rupi?

— Deocamdată, da. Dar nu mi-a plăcut competiția asta după note. Nu eram bună nici la sport, prieteni nu am reușit să-mi fac, ceilalți copii se luau de mine, așa că din clasa a treia nu m-am

mai simțit în stare să mă duc la școală.

— Și ai refuzat să te duci?

— Școala îmi era atât de nesuferită, încât dimineața vomam tot ce mâneam și mi se dădea stomacul peste cap complet.

— Eu, ce să zic, am avut niște note incredibil de proaste, dar nu mă deranja să merg zi de zi la școală. Mai ales că, dacă nu-mi plăcea cineva, îl luam la poceală, indiferent cine ar fi fost.

— De-aș fi putut și eu să fac asta, spune Mari zâmbind.

— Mă rog, oricum nu e un lucru de laudă. Așa, și ce s-a întâmplat?

— în Yokohama e o școală pentru copii chinezi, la care mergea o prietenă de joacă din vecini. Jumătate din ore erau în chineză, dar, spre deosebire de școlile japoneze, ei nu te înnebuneau cu notele și, cum mergea și prietena mea acolo, mi-a surâs ideea de a mă duce și eu. Evident, părinții mei s-au opus, dar neavând altă metodă de a mă face să merg la școală...

— încăpățânată, nu glumă.

— Da, poate, recunoaște Mari.

— Deci la școala pentru chinezi primeau și elevi japonezi?

— Da, nu aveau niște cerințe anume.

— Dar pe atunci nu știai chineză, nu?

— Nu, nici o boabă. Însă eram încă mică, m-a ajutat și prietena mea și am reținut foarte repede cuvintele. În orice caz, a fost o școală la care nu știam de griji. Am mers acolo din generală până la liceu. Dar pentru părinții mei nu prezenta mare interes. Așteptau de la mine să merg la o școală pregătitoare de renume și să mă fac avocat sau doctor. Ne dăduseră deja un rol fiecareia - sora cea mare, Albă-ca-Zăpada și sora mai mică, geniul.

— Așa de frumoasă e sora ta?

Mari încuviințează și ia o gură de Perrier.

— În gimnaziu apărea deja ca fotomodel prin revistele pentru adolescente.

— I-auzi! Trebuie să fie greu cu o asemenea soră mai mare, dar, lăsând toate astea la o parte, ce caută o fată ca tine, singură, prin locurile astea, în miezul nopții?

— Ca mine?

— Cum să zic, care pare serioasă, la locul ei.

— N-am vrut să mă întorc acasă.

— Te-ai certat cu ai tăi?

— Nu, spune Mari clătinând din cap. Doar am vrut să stau singură în altă parte, nu acasă. Până se luminează.

— Ai mai făcut asta vreodată?

Mari tace.

— Nu vreau să mă amestec unde nu-mi fierbe

oala, dar, crede-mă, ăsta nu e locul în care o fată serioasă să-și petreacă noaptea de una singură. E plin de indivizi periculoși. Uite, până și eu era s-o pătesc rău de câteva ori. De când pleacă ultimul tren și până sosește primul, locul ăsta arată altfel decât la lumina zilei.

Mari își ia de pe teighea șapca cu Boston Red Sox și începe să se joace cu cozorocul ei. Se gândește la ceva, însă în cele din urmă își alungă acel gând.

— îmi cer scuze, spune ea pe un ton liniștit, dar răspicat. Putem să schimbăm subiectul?

Kaoru ia în mână câteva alune, le adună în palmă și le bagă pe toate în gură.

— Sigur că da. Hai să vorbim despre altceva.

Mari scoate din buzunarul de la geacă un pachet de Camei cu filtru și își aprinde o țigară cu o brichetă Bic din plastic.

— Fumezi?! exclamă Kaoru.

— Uneori.

— Sinceră să fiu, nu prea îți stă bine. Mari se înroșește, dar tot schițează un zâmbet forțat.

— îmi dai și mie una? întrebă Kaoru.

— Poftim!

Kaoru ia țigara și o aprinde cu bricheta lui Mari. E clar că ea arată mult mai natural cu țigara în

gură.

— Ai prieten?

Mari clatină scurt din cap.

— în momentul de față nu prea mă interesează băieții.

— Preferi fetele?

— Nu e asta. Nu prea îmi dau seama. Kaoru fumează și ascultă muzica. Odată ce se mai destinde, pe față îi apar urme de oboseală.

— Am tot vrut să întreb, spune Mari. De ce se numește hotelul „Alphaville”?

— Știu și eu? Probabil că șeful l-a ales. Toate *love* hotel-urile au nume complet aiurea. La urma urmei, sunt locuri în care vine bărbatul cu femeia ca să-și vadă de treabă, deci dacă au un pat și baie ajunge, cui îi pasă ce nume are? E suficient să aibă unul, oricare ar fi. Dar de ce întrebi?

— Pentru că *Alphaville* e unul din filmele mele preferate. E de Jean-Luc Godard.

— N-am auzit de el.

— E un film francezesc vechi. De prin anii '60.

— Poate de acolo l-a luat. Când mă mai văd cu el, o să-l întreb. Și ce înseamnă *Alphaville*?

— E numele unui oraș fictiv din viitor. E undeva în galaxia noastră.

— Deci e un film SF? Ca *Războiul stelelor*?

— Nu, nu e așa. Nu e plin de efecte speciale și acțiune... Nu prea știu cum să explic. E un film conceptual. Alb-negru, cu multe replici, genul de filme pe care le dau la cinematecă.

— Cum adică „conceptual”?

— Adică, de exemplu, cei care plâng în Alphaville sunt arestați și executați public.

— De ce?

— Pentru că în Alphaville oamenii nu au voie să aibă sentimente profunde. De-asta acolo nu există nici dragoste, afecțiune. Nici contradicții, nici *irony*, spune Mari folosind cuvântul englezesc. Toate lucrurile se rezolvă după formule numerice.

Kaoru se încruntă.

— *Irony*?

— Ironie. Adică atunci când răstomi perspectiva, încerci să te privești din exterior pe tine sau lucrurile care țin de tine și găsești ridicolul din ele.

Kaoru se gândește puțin la explicația lui Mari.

— Tot nu prea înțeleg eu, dar sex există în Alphaville?

— Da.

— Sex care nu implică afecțiune sau ironie.

— Exact.

— Atunci, dacă stai să te gândești, numele e numai bun pentru un *love hotel* nu? spune Kaoru

amuzată.

În bar intră un bărbat mic de statură, chipeș, între două vârste, se așază la un capăt al tejghelei, comandă un cocteil și începe să vorbească în șoaptă cu barmanul. Pare să fie un client fidel. Locul obișnuit, băutura obișnuită. Este unul din acei oameni indescifrabili care cutreieră orașul în miez de noapte.

— Spuneați că ați făcut pro-wrestling? o întreabă Mari pe Kaoru.

— Da, multă vreme. Mereu am fost ditamai namila și mai am și firea asta bățăioasă. Au pus ochii pe mine când eram în liceu, am debutat rapid, iar de atunci mi-am jucat rolul de fată rea. M-am vopsit blondă, mi-am ras sprâncenele, ba chiar mi-am făcut pe umăr un tatuaj cu un scorpion roșu. Am apărut chiar și pe la televizor, am mers la competiții în Hong Kong și Taiwan. Am avut până și un mic grup de suporteri. Presupun că tu nu te uiți la pro-wrestling feminin, nu?

— Nu, nu m-am uitat niciodată.

— Ce să zic, și asta e o meserie grea. Până la urmă mi-am nenorocit spatele, și la douăzeci și nouă de ani m-am retras. Eu una dădeam tot ce aveam din mine, deci a fost doar o chestiune de timp până am pățit-o. Orice lucru are o limită, oricât de zdravăn ar fi el făcut. Eu, de felul meu, nu

sunt în stare să fac lucrurile cu jumătate de inimă. Eu știu, din prea mult simț al datoriei, când mulțimea începea să ovaționeze, făceam mai mult decât era nevoie. Din cauza asta, și acum, când plouă mult, mă ia durerea de spate și tot ce pot să fac e să stau întinsă, fără să mișc. E de-a dreptul deprimant.

Kaoru își răsuțește capul, făcându-și gâtul să trosnească.

— Cât am fost cunoscută, câștigam și bani și toată lumea era nebună după mine, dar după ce m-am lăsat, n-am mai rămas cu absolut nimic. Săracă lipită. M-am dovedit o fiică bună și am construit o casă pentru părinții mei în Yamagata, iar altfel, am achitat datoriile pe care le adunase fratele meu la jocuri de noroc, am mai dat unor rude pe care nici nu le știam prea bine, m-am băgat în niște investiții dubioase propuse de un individ de la bancă, de care s-a ales praful, și tot așa. Și atunci nimeni n-a mai avut nimic de-a face cu mine. Mă gândeam, ce naiba am făcut eu în ultimii zece ani? Mă simțeam oribil. Mă apropii de treizeci de ani, am sănătate șubredă și agoniseli zero. Tocmai când mă pun serios pe gânduri ce să fac mai departe, șeful de acum ia legătura cu mine printr-unul din supporterii mei și îmi propune să mă facă manageră la un *love-ho*. Oi

fi eu manager, dar vezi și tu, pe jumătate sunt bodyguard.

Kaoru își termină berea și se uită la ceas.

— Trebuie să vă întoarceți la lucru? o întreabă Mari.

— *Love hotel*-urile sunt cel mai puțin aglomerate la ora asta. Nu mai merg trenurile, așa că mai toți clienții pe care îi avem acum rămân peste noapte, și până dimineața nu e deloc mișcare. Oficial sunt încă în timpul serviciului, dar nu moare nimeni dacă beau și eu o bere.

— Deci lucrați până dimineața, apoi mergeți acasă?

— Am un apartament cu chirie în Yoyogi, dar acolo nu mă așteaptă nimeni și nimic, așa că de multe ori mă culc în camera de odihnă și, când mă trezesc, mă apuc direct de treabă. Tu ce ai de gând să faci?

— Să-mi petrec vremea pe undeva citind.

— Dacă vrei, poți să stai la mine la hotel. Azi nu avem toate camerele ocupate și poți să rămâi într-una până dimineața. Știu că e cam trist să stai de una singură la un *love-ho*, dar măcar se doarme bine. Paturile sunt foarte comode.

Mari încuviințează ușor, dar e clar ce urmează să spună.

— Mulțumesc, dar cred că o să mă descurc și

singură.

— Cum vrei tu, răspunde Kaoru.

— Takahashi are repetițiile pe aici, prin apropiere?

— Da, e coala, într-un subsol, o să cânte acolo până dimineață. Vrei să arunci un ochi? Dar să știi că e o hărmălaie cumplită.

— A, nu, doar am întrebat și eu.

— Aha. Takahashi e un tip tare bun. Promite mult. Arată cam ca vai de el, dar să știi că pe dinăuntru e surprinzător de la locul lui. Nu-i rău deloc.

— Cum l-ați cunoscut?

Kaoru își strânge buzele.

— Asta e o poveste foarte interesantă și cred că mai bine o auzi direct de la el, decât din gura mea.

Kaoru achită nota de plată.

— N-o să te certe ai tăi dacă lipsești toată noaptea de acasă?

— Le-am spus că rămân la o prietenă. Oricum, ai mei nu prea își fac griji pentru mine, orice ar fi.

— Probabil fiindcă știu că ești cu picioarele pe pământ, se gândesc că pot să stea liniștiți și să te lase și pe tine în pace.

Mari nu comentează nimic.

— Dar se mai întâmplă și să nu fii, nu?

— De ce credeți asta? întrebă Mari,

încruntându-se ușor.

— Nu contează ce cred eu. Asta înseamnă să ai nouăsprezece ani. Și eu am avut cândva vârsta asta, așa că știu.

Mari o privește pe Kaoru. Dă să spună ceva, dar se răzgândește pentru că nu găsește cuvintele potrivite.

— E un Skylark în apropiere. Te duc până acolo, spune Kaoru. Șeful restaurantului e prieten cu mine și pot să-l rog să te lase să stai acolo liniștită până dimineață. E bine?

Mari încuviințează. Discul se termină, acul se ridică automat, iar brațul se întoarce la locul lui. Barmanul se apropie de pick-up să schimbe discul. Cu mișcări lente, îl ia și îl pune înapoi în copertă. Scoate altul, îi verifică suprafața în lumină și îl pune pe platan. Apasă un buton și acul coboară. Un hârâit ușor, apoi începe *Sophisticated Lady* a lui Duke Ellington. Harry Carney, cu un solo molcom la clarinet bas. Mișcările lente ale barmanului dau barului propria sa curgere a timpului.

— Nu puneți decât discuri de vinii? îl întreabă Mari pe barman.

— CD-urile nu-mi plac.

— De ce?

— Lucesc prea tare.

— Da' ce-ai, ești cioară? se amestecă și Kaoru.

— Dar cu discurile de vinii trebuie să stai după fiecare să-l schimbi, spune Mari.

— Păi, e noapte, răspunde el zâmbind. Până dimineață nu mai circulă trenurile. La ce să mă grăbesc?

— Vezi că omul ăsta e mai ciudățel, spune Kaoru.

— La miezul nopții, timpul se scurge în propriul său ritm, răspunde barmanul, apoi scapără un chibrit și își aprinde o țigară. N-are sens să i te opui.

— Și unchiul meu avea multe discuri. Spunea că nu-i place deloc sunetul de pe CD-uri. Toate erau cu jazz. Când mergeam în vizită pe la el, îmi puneam mereu să ascult. Eram mică și nu prea înțelegeam eu muzica, dar îmi plăcea mirosul copertilor vechi și fâsâitul care se aude când cobori acul.

Barmanul dă aprobator din cap, fără să spună nimic.

— Tot de la unchiul meu știu și de filmele lui Jean-Luc Godard, îi explică Mari lui Kaoru.

— Te înțelegeai bine cu el, nu? o întreabă ea.

— Destul de bine. Era profesor universitar, dar îi plăcea să se distreze. A murit brusc de inimă, acum trei ani.

— Poți să mai vii pe aici dacă vrei. Deschidem

la șapte, mai puțin duminica, spune barmanul.

— Mulțumesc.

Mari ia de pe tejghea o cutie de chibrituri cu numele barului și o bagă în buzunarul de la geacă. Se ridică de pe scaun. Acul care alunecă pe striurțile discului. Muzica molcomă și voluptoasă a lui Duke Ellington. E muzică de miez de noapte.

■ 1.5 6 a . m.

Skylark. Firmă mare de neon. Locuri luminoase care se văd de afară prin geam. La o masă mare, un grup de băieți și fete, probabil studenți, râd în gura mare. Atmosfera de aici e mult mai însuflețită decât la Denny's. Întunericul adânc al nopții nu răzbate până înăuntru.

Mari se spală pe mâini la toaleta restaurantului. În acest moment nu are șapca pe cap. Nici ochelarii la ochi. Din boxele din tavan se aude în surdină un hit vechi al celor de la Pet Shop Boys. *Jealousy*. Geanta mare de umăr și-a pus-o pe marginea chiuvetei. Se spală bine pe mâini cu săpun lichid. Se freacă bine între degete, de parcă ar fi murdară de ceva lipicios. Din când în când își ridică privirea și se uită la imaginea ei din oglindă. Închide robinetul, își inspectează cele zece degete și se șterge bine cu un șervet din hârtie. Își apropie apoi fața de oglindă. Se privește de parcă așteaptă să se întâmple ceva, încercând să nu scape neobservată

nici cea mai mică schimbare. Dar nu se întâmplă nimic. Se sprijină cu mâinile de chiuvetă, închide ochii, numără puțin, apoi îi deschide. își inspectează din nou chipul îndeaproape, însă tot nu descoperă nimic schimbat.

își aranjează ușor bretonul cu mâna. își îndreaptă gluga de la hanoracul pe care îl poartă pe sub geacă. își mușcă apoi buzele și dă de câteva ori din cap aprobator, de parcă ar încerca să-și facă curaj. Imaginea din oglindă își mușcă și ea buzele și dă din cap odată cu ea. își pune geanta pe umăr și iese din toaletă. Ușa se închide.

Camera video care ne poartă privirea zăbovește puțin în toaletă, continuând să redea imagini. Mari nu mai este acolo. Nu e nimeni. Se aude doar muzica din boxele fixate în tavan. Acum e un cântec de Hali and Oates. *I Can't Go For That*. însă în oglinda din dreptul chiuvetei încă se mai vede imaginea lui Mari. Se uită înapoi de pe partea cealaltă, cu o privire serioasă, de parcă așteaptă să se întâmple ceva. Dar în toaletă nu este nimeni. Doar imaginea ei imprimată pe oglindă.

începe să se întunece împrejur. în bezna care se adâncește, se aude *I Can't Go For That*.

Biroul Hotelului Alphaville. Kaoru stă la computer, cu o față agasată. Pe monitorul LCD sunt imagini filmate de camera de luat vederi instalată la intrare. Se văd foarte clar. într-un colț al ecranului este afișată ora. Kaoru derulează imaginile înainte și le oprește cu mouse-ul, comparând cifrele scrise pe o hârtie cu cele afișate pe ecran. Operația nu pare să-i meargă prea bine. Din când în când își ridică privirea spre tavan și oftează, în birou intră Komugi și Korogi.

— Ce faceți? o întreabă Komugi.

— Ce figură încruntată aveți, adaugă Korogi.

— Am aici DVD-ul de la camera de luat vederi, răspunde ea cu ochii în ecran. Dacă mă uit în jurul orei care trebuie, pot să aflu cine e tipul care a bătut-o pe fata aia.

— Dar la ora aia erau mulți clienți care s-au fâțâit pe ușă. Aveți cum să vă dați seama care e individul? întreabă Komugi.

Kaoru apasă neîndemânatic pe taste cu degetele ei groase.

— Ceilalți clienți erau cupluri și au intrat împreună. Doar bărbatul ăsta a venit mai înainte și a așteptat-o în cameră. A luat de la intrare cheia de la 404 la ora 10.52. Asta știu foarte clar. Sasaki de la recepție zice că fata a fost adusă cu motocicleta zece minute mai târziu.

— Păi atunci ar fi bine să dați la imaginea de la 10.52.

— Numai că nu merge așa ușor. Nu mă pricep deloc să umblu cu aparatele astea digitale sau cum le-o chema.

— Păi, dacă nu merg cu puterea brațului, zice Komugi.

— Așa e.

— V-ați născut într-o epocă greșită, spione Korogi cu o față serioasă.

— Da, cu vreo două mii de ani mai târziu, adaugă Komugi.

— Exact, încuviințează Korogi.

— Ia nu vă grăbiți să mă catalogați! Ce, voi v-ați descurca?

— Nuu..., răspund ele în cor.

Kaoru introduce în rubrica de căutare ora dorită, dă clic cu mouse-ul încercând să facă imaginea să apară, dar nu vrea să meargă. înseamnă că greșește pe undeva. Plescăie din limbă. Scoate manualul de utilizare și îl răsfoiește, dar nu pricepe nimic din el și îl aruncă pe birou.

— Lua-l-ar naiba, de ce nu merge? Ar trebui să-mi apară imaginea și nu apare! Takahashi i-ar da de cap în doi timpi și trei mișcări.

— Dar la ce vă ajută dacă aflați cum arată individul ăla? Că doar nu mergeți la poliție, spune

Komugi.

— N-o zic ca să mă laud, dar eu prefer să n-am de-a face cu poliția.

— Și atunci ce aveți de gând?

— Mai văd eu. Dar să știi că nu-mi stă în fire să trec cu vederea ce-a făcut nemernicul ăla, fără să scot o vorbă. Profită de slăbiciunea fetei și o bate, o jupoaie de tot ce are și o mai și șterge fără să plătească. Ce nenorocit!

— O jigodie de psihopat ca ăsta merită prins și bătut până rămâne lat, spune Korogi.

Kaoru dă din cap vârtos.

— Aș vrea eu, dar nu cred că e atât de tâmpit încât să mai apară pe aici, cel puțin o vreme. Pe de altă parte, nici eu n-am timp să umblu după el.

— Și ce vreți să faceți? întrebă Komugi.

— N-am zis că mai văd eu?

Aproape exasperată, Kaoru face dublu clic cu putere pe un icon și pe ecran apar imaginile filmate la ora 10.48.

— Asta era!

Komugi: — Vezi, dacă vrei, poți.

Korogi: — S-o fi speriat și computerul.

Toate trei privesc ecranul cu răsufierea tăiată, fără să scoată o vorbă. La ora 10.50 intră un cuplu tânăr. Par studenți. Amândoi arată încordați. Ezită în fața panoului cu fotografiile camerelor, apoi

apasă butonul din dreptul numărului 302, iau cheia și pleacă spre lift. Nu îl găsesc și băjbâie puțin prin hol.

Kaoru: — Deci ei sunt clienții de la 302.

Komugi: — Aha, 302. Arată a mielușei, dar au fost foarte sălbatici. Când m-am dus să fac curat, am găsit totul vrașițe.

Korogi: — Foarte bine. Sunt tineri, să fie sălbatici. De-asta plătesc să vină aici.

Komugi: — Dar și eu sunt tânără, și dezlănțuită așa nu sunt.

Korogi: — înseamnă că n-ai destulă poftă-n tine.

Komugi: — Poftă?

Kaoru: — Hai, că acum vine ăsta de la 404! Mai bine lăsați prostiile și vă uitați.

Pe ecran apare un bărbat. Ora este 10.52.

E îmbrăcat într-un pardesiu gri-deschis. Pare să fie trecut de treizeci și cinci de ani, înspre patruzeci chiar. Poartă cravată și pantofi de piele și arată ca un salariat tipic. Pe nas are o pereche de ochelari mici, cu rame metalice. Nu are nici o servietă, iar mâinile și le ține băgate în buzunare. Înălțimea, statura, freza, toate sunt obișnuite. Este genul de om pe lângă care treci pe stradă și nu-1 remarci.

— Așa, arată destul de normal, spune Komugi.

— Ăștia care arată normal sunt cei mai periculoși, spune Kaoru, frecându-și barba.

Fiindcă sunt foarte stresați.

Bărbatul aruncă un ochi la ceas și ia cheia de la 404 fără să ezite. Se îndreaptă apoi grăbit spre lift. Silueta lui dispare din raza camerei de luat vederi. Kaoru oprește imaginea.

— Ați aflat ceva din ce ați văzut? le întrebă ea pe cele două.

— Arată a angajat de pe la vreo firmă, spune Komugi.

Kaoru se uită la ea dezgustată și clatină din cap.

— Nu cred că e nevoie să-mi spui tu că, la ora asta, îmbrăcați în costum și cu cravată sunt doar angajații care se întorc de la serviciu!

— Scuze, răspunde Komugi.

— Tipul pare învățat cu așa ceva, își dă și Korogi cu părerea. O fi obișnuit cu locul, că n-a ezitat deloc.

— Așa e, îi dă Kaoru dreptate. A luat imediat cheia și s-a dus drept spre lift. A mers în linie dreaptă, fără să facă o mișcare în plus, fără să se uite în jur.

Komugi: — Adică nu e prima data când vine pe aici?

Korogi: — Cu alte cuvinte, e client fidel.

Kaoru: — Tot ce se poate. înseamnă că și înainte tot cu prostituate a venit.

Komugi: — Unii se specializează pe chinezoaice.

Kaoru: — Da, mulți au pasiuni de-astea. Deci, dacă este angajat la vreo firmă și a venit de mai multe ori pe aici, înseamnă că e foarte probabil să lucreze undeva prin zonă.

Komugi: — Așa e.

Korogi: — Și muncește mai mult în schimbul de noapte.

Kaoru se uită la Korogi cu o față nedumerită.

— De unde și până unde? Poate și-a terminat ziua de muncă, s-a dus pe undeva să bea, s-a cherchelit și i s-a făcut chef de o femeie, nu?

Korogi: — Da, dar era cu mâna goală. Și-a lăsat lucrurile la serviciu. Dacă s-ar fi dus după-aiia drept acasă, ar fi avut ceva după el. O servietă, o mapă. Nu există angajat de firmă care să facă naveta fără nimic la el. Deci așa zice că ăsta s-a întors la serviciu și s-a apucat iar de lucru. Așa cred eu.

Komugi: — Adică să lucreze la firmă în miezul nopții?

Korogi: — Sunt destui oameni pe lumea asta care stau la serviciu până dimineța. Mai ales cei care se ocupă de software. După ce pleacă ceilalți, rămân singuri și se joacă la sistem, pentru că în timpul zilei, când toată lumea lucrează, nu pot să-l oprească. Rămân peste program până pe la două, trei noaptea și se duc acasă cu taxiul. Le dă firma cupoane pentru taxi.

Komugi: — Așa, deci. Ce-i drept, ăsta are față de computerist. Dar de unde știi tu atâtea, Korogi?

Korogi: — Fiindcă uite, așa cum mă vezi tu pe mine, și eu am lucrat într-o vreme la o firmă, chiar una mai răsărită.

Komugi: — Serios?

Korogi: — Normal că serios, că așa se lucrează la firmă.

Komugi: — Și-atunci de ce...

Kaoru le întrerupe iritată:

— Ia stați așa! Parcă vorbeam despre altceva. Poveștile astea puteți să le discutați în altă parte.

Komugi: — Scuze.

Kaoru dă imaginea înapoi la ora 10.52 și o pune să înainteze cadru cu cadru. Oprește la momentul potrivit și mărește treptat porțiunea în care apare bărbatul. Scoate la imprimantă. Chipul bărbatului apare tipărit în culori, într-o mărime destul de mare.

Komugi: — Super!

Korogi: — Uite ce se poate face! Zău, parcă am fi în *Vânătorul de recompense*.

Komugi: — E folositor, e la îndemână, dar dacă stai să te gândești, trăim într-o lume îngrozitoare. Nici măcar la un *love-ho* nu mai poți să intri liniștit.

Kaoru: — Deci, fetelor, vedeți să nu faceți prostii când ieșiți, fiindcă nu se știe niciodată unde e

instalată o cameră video.

Komugi: — Te știe cerul, te știe pământul, te știe și camera de luat vederi.

Korogi: — Așa e. Trebuie să avem grijă.

Kaoru scoate la imprimantă cinci exemplare din acea imagine. Cele trei femei cercetează fața bărbatului cu atenție.

Kaoru: — Se vede mai prost fiindcă am mărit-o, dar în mare sunt clare trăsăturile fetei, nu?

Komugi: — Da. Dacă trec pe lângă el pe stradă, îl recunosc.

Kaoru stă și se gândește în tăcere. își răsuțește iar gâtul până trosnește. în sfârșit, îi vine o idee.

— Auziți, după ce am plecat eu mai devreme, ați folosit telefonul de aici, din birou?

Cele două clatină din cap.

Komugi: — Eu nu l-am folosit.

Korogi: — Nici eu.

Kaoru: — Deci, de când a sunat chinezoaica, n-a mai format nimeni alt număr?

Komugi: — Nici nu m-am atins de el.

Korogi: — Nici cu un deget.

Kaoru ridică receptorul, stă puțin, apoi apasă butonul de reapelare.

Sună de două ori și răspunde un bărbat care turuie ceva în chineză.

— Sunt de la Hotelul Alphaville. în noaptea

asta, pe la 11, un client a cerut o fată de la voi, care a venit aici și a fost caftită zdravăn, nu? Voiam să vă spun că am poza lui, de la camera de luat vederi. Vă interesează cumva?

Persoana de la celălalt capăt al firului rămâne tăcută câteva secunde, apoi spune în japoneză:

— Așteaptă puțin.

— Aștept, răspunde Kaoru. Oricât.

De partea cealaltă se poartă o conversație. Kaoru stă cu receptorul la ureche și învârte un pix între degete. Între timp, Komugi ține coada de la mătură pe post de microfon și cântă cu foc: „Ningeee... Tu nu mai viii... Te așteept... Oricââât...”

Bărbatul revine la telefon.

— Ai acolo poza?

— Proaspătă și aburindă.

— Numărul ăsta de unde îl ai?

— Aparatele astea moderne au tot felul de funcții folositoare, răspunde Kaoru.

Bărbatul tace câteva secunde.

— Ajung în zece minute.

— Te aștept la intrare.

Convorbirea se întrerupe. Kaoru se încruntă și pune receptorul jos. își trosnește din nou gâtul gros. În încăperea se așterne liniștea. Komugi spune timid:

— Doamna Kaoru?

— Ce e?

— Chiar vreți să le dați poza ăloră?

— Am mai zis, nu pot să iert un individ care rupe în bătaie o fată nevinovată. M-a scos din sărite și că a fugit fără să plătească și nu-mi place nici mutra lui!

Komugi: — Dar dacă tipii ăștia îi dau de urmă, îi leagă o piatră de moară de gât și îl aruncă în Golful Tokyo, nu? E periculos să vă încurcați în așa ceva.

— De omorât, n-o să-l omoare, spune Kaoru, încă încruntată. Chinezii pot să se omoare între ei cât vor, că poliția de-aia nu mai poate, dar povestea se schimbă dacă moare un japonez respectabil. O încurcă rău dup-aia. Doar o să-l prindă, o să-i dea o lecție și în cel mai rău caz o să-i taie o ureche, ce-o să-i facă?

Komugi: — Au!

Korogi: — Așa, ca Van Gogh.

Komugi: — Dar credeți că se poate da de urma unui om doar cu o poză din asta? Orașul ăsta e foarte mare.

Kaoru: — Aștia, dacă își pun mintea să facă o treabă, nu se lasă până n-o fac, fiindcă așa sunt ei, încăpățânați din fire. Dacă lasă un fitecine să-i facă de râs, o să-și scape femeile din frâu și pierd și respectul celorlalți. Iar fără respect, s-au dus.

Kaoru ia o țigară din pachetul de pe birou și o aprinde cu chibritul. își țuguie buzele și suflă fumul prelung către monitor.

Pe ecran, imaginea mărită cu chipul bărbatului. Zece minute mai târziu. Kaoru și Komugi așteaptă lângă intrarea hotelului. Kaoru e îmbrăcată cu aceeași jachetă de piele și are îndesată pe cap o căciulă de lână. Komugi poartă un pulover mare și gros. îi e puțin frig și stă cu mâinile strânse pe piept. în scurt timp apare același bărbat pe motocicletă. Oprește la o oarecare distanță de ele și lasă motorul pornit. își scoate casca și o pune pe rezervor, apoi, precaut, mănușa dreaptă. își bagă mănușa în buzunarul de la geacă și rămâne în aceea poziție. Nu inițiază nici o mișcare. Kaoru se apropie de el cu pași mari și îi întinde trei dintre fotografiile scoase la imprimantă. Apoi spune:

— Pare să fie un angajat de la o firmă de prin apropiere. Lucrează des în timpul nopții și s-ar părea că nu e prima dată când cheamă fete aici. Posibil să fie un client fidel de-al vostru.

Bărbatul ia fotografiile și le privește câteva secunde. Nu pare să-l intereseze în mod aparte.

— Și? o întreabă el.

— Și ce?

— De ce mi le dai?

— Am crezut că le vrei. Nu le vrei?

Fără să răspundă, bărbatul își descheie fermoarul de la geacă și le bagă într-o tașcă pentru acte atârnată de gât, împăturite în două. își trage apoi fermoarul până sub bărbie. în tot acest timp, are privirea ațintită asupra lui Kaoru. Nu își întoarce o clipă ochii de la ea.

Bărbatul încearcă să afle ce anume vrea Kaoru în schimbul informației, dar nu întreabă direct. Nemișcat, cu buzele lipite, își așteaptă răspunsul. Și Kaoru îl privește rece, cu mâinile în piept. Nici ea nu dă înapoi. Duelul de priviri ucigătoare continuă. într-un sfârșit, Kaoru prinde momentul propice să tușească, spărgând liniștea.

— Dacă îl găsiți, îmi dați și mie de știre?

Bărbatul apucă mânerul cu mâna stângă și își sprijină dreapta pe cască.

— Dacă îl găsim, să-ți dăm de știre? repetă el mecanic.

— Exact.

— Doar să-ți dăm de știre?

Kaoru încuviințează.

— Ajunge o șoptă la ureche. Restul nu mă interesează.

Bărbatul se gândește o vreme, apoi bate ușor cu pumnul în cască de două ori.

— Dacă-1 găsim, îți spunem.

— Aștept, răspunde ea. Se mai taie urechi și

acum?

Bărbatul strâmbă ușor din buze.

— Viață avem doar una. Urechi avem două.

— Asta așa e, dar fără o ureche nu-ți mai stau ochelarii.

— Ghinion.

Conversația se încheie aici. Bărbatul își pune casca pe cap. Lovește o dată pedala cu putere, întoarce și demarează.

Kaoru și Komugi rămân un timp pe stradă, cu privirea în direcția în care a dispărut motocicleta.

— E ca o stafie individul ăsta, spune Komugi într-un sfârșit.

— Păi, e ora la care apar stafiele.

— Sinistru.

— Da, sinistru.

Cele două se întorc în hotel.

Kaoru e singură în birou. Stă cu picioarele cocoțate pe birou. Ia din nou portretul scos la imprimantă și îl privește. Prim-planul cu bărbatul. Kaoru mârâie încet și își ridică ochii spre tavan.

7

| 2.4 3 a. m.

Un bărbat stă și lucrează aplecat în fața computerului. Este cel filmat de camera video de la hotelul Alphaville. Cel care purta un pardesiu gri-deschis și care a luat cheia de la camera 404.

Tastează fără să se uite la tastatură, cu o viteză incredibilă. Chiar și așa, cele zece degete de-abia dacă reușesc să țină pasul cu mintea sa. Are buzele lipite strâns. Pe chip, nici o expresie. Nici încântare că lucrul merge bine, nici dezamăgire că merge prost. Are mânecile de la cămașă suflecate până la cot, nasturii descheiați la gât și nodul slăbit la cravată. Din când în când, notează cu creionul cifre și simboluri într-un blocnotes. E un creion argintiu cu gumă la coadă, pe care e imprimat numele firmei, *Veritech*. Alte șase creioane argintii sunt aliniat frumos într-un suport. Toate sunt de aproximativ aceeași lungime și au vârful ascuțit la maximum.

Încăperea e spațioasă. Colegii au plecat deja și el a rămas singur în birou să lucreze. Din CD-playerul micuț de pe birou se aude muzică de pian de Bach, nici prea tare, nici prea încet. *Suita engleză*, în interpretarea lui Ivo Pogorelich. Întreaga încăpere e cufundată în întuneric, mai puțin biroul lui, luminat de un neon din tavan - o scenă care, sub pensula lui Edward Hopper, s-ar intitula *Singurătate*. Dar el nu se simte singur. E mai degrabă încântat că n-are pe nimeni în preajmă, pentru că poate să-și vadă de lucru ascultând muzica preferată, fără să-și piardă concentrarea. Munca nu-i displace. Cât timp e

concentrat, măcar nu mai trebuie să se gândească la alte nimicuri, iar dacă nu îl presează timpul, poate să rezolve problemele în mod logic, analitic. Aproape la nivel inconștient, stă cu privirea ațintită în monitor și își lasă degetele să alerge pe tastatură în ritmul muzicii, cu o viteză care îl întrece și pe Pogorelich. Nu face nici o mișcare inutilă. Acolo există doar muzica rafinată din secolul al optsprezecelea, el și problema tehnică ce i-a fost încredințată.

Doar durerea din dosul mâinii drepte îl supără din când în când, așa că pune punct, se întrerupe din lucru, își închide și deschide palma sau își rotește încheietura. Își masează dosul palmei cu mâna stângă. Respiră adânc și se uită la ceas. Se încruntă aproape imperceptibil. Din cauza durerii din mâna dreaptă, rezolvarea problemei merge mai poticnit ca de obicei.

Îmbrăcămintea lui e curată și îngrijită. Nu vădește personalitate și nu e nici sofisticată, dar e aleasă cu grijă. N-are gusturi rele. Și cămașa, și cravata arată scumpe, poate de firmă. Are o față care trădează inteligență și bună creștere. Ceasul de la mâna stângă e subțirel și rafinat. Ochelarii sunt în stil Armâni. Are mâini mari, cu degete lungi și unghii îngrijite. Pe inelar poartă o verighetă îngustă. Chipul său nu are nimic remarcabil, dar în

expresia sa se ghicește o voință de fier. Are înjur de patruzeci de ani, iar în zona capului și a gâtului nu se vede piele lăsată. Pe dinafară, arată ca o cameră bine dereticată, nu e genul de bărbat care merge cu o prostituată chineză la un *love-ho* și cu atât mai puțin, care să o snopească în bătaie și să îi ia toate hainele de pe ea. Dar exact asta a făcut, asta *a trebuit* să facă.

Sună telefonul, dar nu ridică receptorul. Continuă să lucreze cu aceeași viteză, fără să-și schimbe expresia feței. îl lasă să sune. Nu-și abate nici privirea de la ecran. Telefonul sună de patru ori, apoi intră mesajul de pe robot.

„Aici Shirakawa. Momentan nu pot să răspund la telefon. Vă rog să lăsați un mesaj după semnalul sonor. “

Se aude semnalul sonor.

— Alo? spune o voce stinsă, somnoroasă de femeie. Eu sunt. Poți să răspunzi, dacă ești acolo?

Fără să-și desprindă privirea din monitor, Shirakawa oprește muzica din telecomandă și preia convorbirea. Aparatul este setat astfel încât să poată vorbi fără să ridice receptorul.

— Sunt aici, spune el.

— Am sunat și mai devreme și nu erai. M-am gândit că poate azi ajungi acasă mai devreme.

— Pe la cât ai sunat?

— După unsprezece. Am lăsat un mesaj.

Shirakawa se uită la telefon. Beculețul roșu care semnalează mesajele e aprins.

— Scuză-mă, n-am observat. Eram concentrat la lucru. După unsprezece, zici? Ieșisem să mănânc pe la ora aia. Apoi m-am oprit pe la Starbucks și am băut un *macchiato*. Ai stat trează până acum?

Cât vorbește la telefon, Shirakawa continuă să tasteze.

— M-am culcat pe la unsprezece și jumătate, dar am visat urât și m-am trezit adineauri. Am văzut că încă nu te-ai întors și... Azi ce ți-ai luat?

Neînțelegând ce vrea să spună, Shirakawa se oprește din tastat și se uită la telefon. Ridurile din colțul ochilor i se adâncesc.

— Ce să-mi iau?

— De mâncare, ce-ai mâncat de seară.

— A, mâncare chinezească, ca de obicei, că țin de foame.

— Bună?

— Nu neapărat.

Își întoarce privirea către monitor și începe din nou să tasteze.

— Și lucrul?

— Situația e destul de complicată. Un individ a trimis mingea în bălării. Dacă nu repară cineva

problema-până în zori, n-o să se poată ține ședința online de dimineață.

— Iar acel „cineva” trebuie să fii tu.

— Exact, răspunde Shirakawa. În urma mea nu mai e nimeni.

— Și crezi că rezolvi până dimineață?

— Sigur că da. Eu sunt un adevărat as și reușesc să trimit mingea în gaură chiar și în cea mai rea zi a mea. În plus, dacă nu se poate ține ședința Online, pică și achiziționarea Microsoftului.

— Cumpărați Microsoftul?

— Ei, glumeam! Mai durează cam o oră. O să-mi chem un taxi și ajung acasă pe la patru și jumătate.

— Deja o să dorm la ora aia. Mâine trebuie să mă trezesc pe la șase ca să fac pachetelele de mâncare pentru ăia mici.

— Când te trezești tu, eu o să dorm dus.

— Când te trezești tu, eu o să fiu la lucru, în pauza de masă.

— Când ajungi tu acasă, eu o să mă apuc serios de lucru.

— Cu alte cuvinte, ne tot ratăm.

— Cam pe săptămâna viitoare o să revin la un program mai normal. Se întoarce și un coleg și o să punem la punct și sistemul nou.

— Serios?

— Probabil.

— Dacă nu mă înșel eu, parcă îmi aduc aminte că acum o lună urechile mele au auzit exact același lucru.

— Păi, tocmai le-am dat *copy* și *paste*.

Soția oftează.

— Sper să se poată. Mi-ar plăcea să mai mâncăm și noi împreună din când în când și să ne culcăm la aceeași oră.

— Mda.

— Nu te forța prea tare.

— Stai liniștită. Ca de obicei, o să bag ultima minge direct în gaură și o s-o iau spre casă în ropot de aplauze.

— Bine, atunci. Pa, pa!

— Pa!

— A, stai un pic!

— Da?

— îmi pare rău să deranjez un as ca tine cu un asemenea lucru, dar ai putea să te oprești la un non-stop să iei niște lapte? Takanashi, degresat, dacă găsești.

— Sigur că da, nici o problemă. Un Takanashi degresat.

Shirakawa închide telefonul, apoi se uită la ceas. Ia cana de pe birou și bea o gură de cafea deja rece.

Cana poartă sigla „Intel inside”. Pornește CD-playerul și își închide și deschide pumnul drept în ritmul muzicii de Bach. Inspiră adânc, umplându-și plămâni cu aer proaspăt. își reîntoarce atenția asupra lucrului întrerupt și se apucă de muncă. Prioritatea lui principală este din nou cum să facă să parcurgă în mod constant distanța cea mai scurtă de la punctul A la punctul B.

Interiorul unui non-stop. Laptele degresat Takanashi este în vitrina frigorifică. Takahashi se uită la cutiile cu lapte fluierând încetișor melodia din *Five Spot After Dark*. Nu cară nimic după el. întinde mâna și ia o cutie de Takanashi, dar observă că este degresat și se încruntă. Pentru el, aceasta nu este doar o chestiune legată de cantitatea de grăsime din lapte, ci poate fi chiar o problemă serioasă de etică. Pune cutia la loc pe raft și ia alta, cu lapte gras. Verifică termenul de valabilitate și o pune în coș.

Se duce apoi la raftul cu fructe și ia un măr, pe care îl inspectează la lumină din mai multe unghiuri. Nici acesta nu îi convine, îl pune la loc, ia altul și îl supune și pe el inspecției. Repetă același lucru de mai multe ori și alege unul cât mai acceptabil, deși e clar că nu e pe deplin mulțumit.

Laptele și merele par să fie niște alimente care pentru el au o semnificație aparte. Se îndreaptă către casa de marcat, dar privirea îi cade în trecere pe niște pungi cu *hanpen*¹. Ia una, verifică termenul de valabilitate tipărit pe ambalaj, apoi o pune în coș. Plătește la casă, aruncă nonșalant în buzunar mărunțișul primit ca rest și iese din magazin.

Se așază pe o balustradă și își lustruiește bine mărul de poala bluzei. Temperatura a mai scăzut și Takahashi scoate ușor aburi pe gură. Bea tot laptele dintr-o înghițitură, apoi începe să ronțăie din măr. Mestecă atent fiecare îmbucătură, căzut pe gânduri, și de aceea durează mult până îl termină. Când termină de mâncat, se șterge la gură cu o batistă mototolită, pune în pungă cutia de lapte și cotorul și o aruncă în coșul de gunoi din fața non-stopului. Bagă în buzunar punga de *hanpen*. Aruncă un ochi la ceasul Swatch portocaliu, își ridică mâinile și se întinde bine.

Apoi o ia din loc.

1. Prăjitură din pește.

8

3.03 a .m.

Privirea noastră se întoarce în camera lui Eri Asai. Ne uităm împrejur, dar în încăpere nu pare să fi apărut nici o schimbare. Doar noaptea s-a mai

adâncit odată cu trecerea timpului. Tăcerea e mai profundă cu o treaptă.

Nu, ceva e altfel. Ceva e *foarte* diferit în încăpere.

Observăm numaidecât ce anume s-a schimbat. Patul e gol. Eri Asai nu mai e. Ne uităm la așternut - e întins frumos, dar nu de parcă s-ar fi trezit cât n-am fost noi prin preajmă și ar fi plecat. Patul e făcut și nu se vede nici urmă că, până acum câteva clipe, Eri dormea în el. E chiar straniu. Ce să se fi întâmplat?

Ne uităm de jur împrejur.

Televizorul e pornit. Pe ecran e aceeași imagine cu camera de mai devreme. încăperea mare, goală, fără mobilă. Neoanele impersonale și podeaua acoperită de linoleum. însă acum ecranul e incredibil de stabil. Nu se mai aude nici zgomotul de fond, iar imaginea e clară, fără purici. Undeva - oriunde - s-a făcut o conexiune fără interferențe. Ecranul televizorului luminează camera, ca luna plină care se revarsă pe o câmpie pustie. Toate lucrurile din încăpere, până la ultimul, se află mai mult sau mai puțin sub influența forței magnetice pe care o emană.

Ecranul televizorului. Bărbatul fără chip stă în continuare așezat pe scaun. Costumul maro, pantofii negri din piele, praful alb, masca lucioasă, lipită pe față. Stă în aceeași poziție ca mai devreme.

Are spatele drept, mâinile pe genunchi și privește drept înainte, puțin aplecat în față. Ochii lui sunt ascunși în spatele măștii, dar ne dăm seama că se uită fix la ceva. Oare ce privește cu atâta Intensitate? Camera de luat vederi se mișcă urmărind direcția privirii sale, de parcă ne-ar fi ghicit gândurile. La capătul acestei priviri întâlnim un pat. Un pat simplu, de lemn, de o persoană - în care doarme Eri Asai.

Ne uităm la patul gol de dincoace și la cel din televizor. Le comparăm fiecare detaliu în parte și ne dăm seama că este unul și același pat. Și aștemuturile sunt aceleași. Însă imul este pe ecranul televizorului, celălalt aici, iar în cel din televizor doarme Eri Asai.

Socotim că patul de dincolo este cel adevărat. Cât n-am stat noi cu ochii pe el (am fost mai bine de două ore plecați din cameră), patul adevărat a fost mutat dincolo, cu tot cu Eri, iar aici a rămas doar un substitut, poate ca un simbol menit să umple spațiul gol pe care l-ar fi lăsat.

Pe patul din acea lume, Eri continuă să doarmă la fel de profund ca aici. La fel de frumoasă, la fel de cufundată în somn. Nu știe că ea (sau mai bine zis, trupul ei) a fost adus pe ecranul televizorului. Nici măcar neoanele orbitoare din tavan nu pătrund până în adâncurile somnului ei.

Bărbatul fără chip o urmărește din spatele măștii cu ochii săi ascunși. Urechile lui ascunse sunt atent ciulite la ea. Și Eri, și bărbatul fără chip rămân în aceeași poziție. Ca un animal care se camuflează în mediul înconjurător, cei doi își țin respirația încetinită, temperatura scăzută, păstrează liniștea și își lasă mușchii să se relaxeze, tăinuindu-și complet porțile conștiinței. La prima vedere, pe ecran pare să fie un stop-cadru, dar de fapt nu este. Sunt imagini transmise în timp real. Atât în camera de aici, cât și în cea de dincolo, timpul se scurge uniform. Amândoi se află în aceeași sferă temporală. Ne dăm seama de acest lucru deoarece, când și când, umerii bărbatului fără chip se ridică și coboară alene. Oricare ar fi intențiile fiecăruia dintre noi, suntem purtați împreună, cu o viteză egală, în avalul timpului.

9

Interior Skylark. Sunt mai puțini clienți decât mai devreme. Grupul de studenți gălăgioși a plecat. Mari stă la o masă de lângă geam și, evident, citește. Nu are ochelarii la ochi. Șapca e pe masă. Geanta și geaca zac pe scaunul de alături. Pe masă, o farfurie cu sandvișuri și o ceașcă cu ceai de plante. Au mai rămas jumătate din sandvișuri.

Takahashi intră în restaurant. Nu cară nimic în mână. Dă roată cu privirea, o zărește pe Mari și se

îndreaptă direct spre ea.

— Hei! o strigă el.

Mari își ridică privirea, îl vede pe Takahashi și dă ușor din cap. Nu spune nimic.

— Pot să mă așez puțin la masa ta, dacă nu te deranjez?

— Te rog, răspunde Mari pe un ton neutru.

Takahashi se așază în fața ei. își scoate haina și își suflecă mânecile puloverului. Vine chelnerița și comandă o cafea.

— E trei dimineața, spune el, uitându-se la ceas. E ora cea mai întunecată și mai grea din noapte. Nu ți-e somn?

— Nu prea.

— Eu nu prea am dormit azi-noapte. Am avut o lucrare nasoală de scris.

Mari nu spune nimic.

— Mi-a zis Kaoru că te găsesc aici.

Mari încuviințează.

— îmi cer scuze pentru mai devreme, pentru povestea cu chinezoaica. Eram la repetiții când m-a sunat Kaoru și m-a întrebat dacă vreunul din noi știe chineză. Evident că nici unul nu știe așa ceva și atunci mi-am amintit brusc de tine. I-am zis să se ducă la Denny's, că o să găsească acolo o fată care arată așa și pe dincolo, Mari Asai, care vorbește chineză fluent. Sper că nu te-a deranjat

prea tare.

Mari își freacă cu degetele urma de la ochelari.

— Nu, nu m-a deranjat.

— Mi-a zis Kaoru că ai ajutat-o enorm. Era foarte recunoscătoare. Cred că i-a plăcut foarte mult de tine.

— Ai terminat repetițiile? schimbă Mari vorba.

— Am luat o pauză. Voiam să beau o cafea fierbinte, să mă mai trezesc și m-am gândit să-ți și mulțumesc. Mi-am tot făcut probleme că te-am deranjat.

— Cu ce?

— Nu știu, că te-am deranjat cu *ceva*, orice.

— îți place să cânti? îl întreabă Mari.

— Îhî. După zburat, e lucrul care îmi place cel mai mult.

— Ai zburat vreodată?

Takahashi zâmbește. Tace câteva clipe, cu zâmbetul întipărit pe chip.

— Nu, n-am zburat niciodată. Am zis-o doar ca idee.

— Ai de gând să devii muzician profesionist?

— Nu sunt suficient de talentat, răspunde el, clătinând din cap. îmi place la nebunie să cânt, dar din asta n-aș putea trăi. între a cânta cu pricepere și chiar a crea muzică e o diferență uriașă. Eu cred că mă descurc destul de bine la instrumentul

meu. Unii oameni mă și laudă și, evident, mă bucur să fiu lăudat. Dar asta e tot. Așa că mă gândeam să părăsesc trupa luna asta și să mă las de muzică.

— Ce vrei să spui, concret, prin „chiar a crea muzică”?

— Păi... Dacă faci muzica să pătrundă până în adâncul sufletului, corpul tău e supus fizic unei mișcări și în același timp, și corpul celui care te ascultă e supus acelei mișcări. Se creează un fel de comuniune. Așa cred.

— Sună complicat.

— E foarte complicat. De aceea cobor din vagon. Schimb trenul la următoarea stație.

— Și nici n-o să te mai atingi de trombon?

Cu mâinile sprijinite pe masă, Takahashi își îndreaptă ambele palme în sus.

— Probabil că nu.

— îți cauți un loc de muncă?

Takahashi clatină din nou din cap.

— Nu, nu mă angajez.

— Atunci ce faci? întreabă Mari după câteva clipe.

— Cred că mă pun serios pe învățat legislație. Am de gând să-mi dau examenul de barou.

Mari tace, dar pare intrigată.

— O să-mi ia multă vreme. Sunt la Drept, dar până acum m-am ținut doar de trupă și nu m-am

dat peste cap cu învățatul. Chiar dacă îmi schimb atitudinea și mă pun cu burta pe carte, tot n-o să-mi fie ușor să recuperez. Lumea asta nu e chiar așa, trai pe vătrai.

Chelnerița sosește cu cafeaua. Takahashi pune lapte în ea, amestecă zgomotos cu lingurița și bea.

— Sincer să fiu, e prima dată de când mă știu când vreau să învăț serios. Notele mele la școală n-au fost rele niciodată. N-au fost grozave, dar nici rele. Am înțeles mereu ideea principală acolo unde era important și m-am descurcat cu notele. La asta mă pricep. De-asta am și intrat la o școală bunicică și, dacă o țin tot așa, aș putea să mă angajez la o firmă bunicică. Vine apoi o căsătorie bunicică, o familie bunicică... Nu? Numai că, brusc, nu-mi mai place treaba asta.

— De ce?

— De ce vreau brusc să mă pun serios pe învățat?

— Da.

Ținând ceașca de cafea cu ambele mâini, Takahashi o privește mijindu-și ochii, de parcă s-ar uita într-o cameră printr-o crăpătură din fereastră.

— Chiar vrei să știi care e răspunsul, de-asta întrebi?

— Bineînțeles. De obicei de-asta și punem întrebări, pentru că vrem să știm răspunsul, nu?

— Teoretic, pentru că unii oameni întrebă din politețe.

— Nu prea înțeleg, de ce te-aș întreba eu ceva din politețe?

— Asta așa e, răspunde Takahashi și, după câteva clipe de gândire, pune ceașca înapoi pe farfurioară, cu un zgomot sec. Ca explicație, am o versiune mai lungă și una mai scurtă. Pe care o preferi?

— între.

— Am priceput. Un răspuns de mărime medie. Takahashi stă o clipă să-și pună ordine în gânduri.

— Anul ăsta, din aprilie până în iunie, m-am dus de mai multe ori la tribunal. Tribunalul Municipal Tokyo, din Kasumigaseki. Am avut ca temă de seminar să asist la câteva procese și să scriu o lucrare despre asta. Ăă... tu ai fost vreodată într-un tribunal?

Mari clatină din cap.

— Tribunalul seamănă cu un complex de cinematografe. La avizierul de la intrare e afișată lista cu procesele din ziua respectivă și ora de începere, ca programul de filme. Îți alegi de acolo ce ți se pare mai interesant și te duci să asiești. Oricine poate să intre. Doar că nu poți să folosești aparatul de fotografiat sau reportofonul. Nu poți nici să intri

cu mâncare. E interzis și să vorbești. Scaunele sunt înguste și dacă ațipești te atenționează aprodul. Dar, la urma urmei, accesul e gratuit și nu poți să te plângi.

Takahashi face o pauză, apoi continuă:

— Eu am asistat mai mult la cazuri penale - atac cu vătămare corporală, incendieri, jaf și crimă. Țipi răi, care au făcut lucruri rele, prinși, duși în instanță și condamnați. Astea sunt mai ușor de înțeles, nu? La infractorii economici sau intelectuali, contextul e foarte complicat. Nu prea-ți mai dai seama ce e bine și ce e rău. Ce mai, prea multă bătaie de cap. Eu aveam de gând să-mi scriu rapid lucrarea, să iau niște credite bunicile și cu asta, basta. Ca în primară, când trebuia să ținem în vacanța de vară un jurnal de observații despre zorele.

Takahashi se oprește din povestit și își privește palmele sprijinite pe masă.

— Dar cât m-am tot dus eu la tribunal și am asistat la procese, m-am trezit că încep să mă intereseze cazurile care se judecau acolo și oamenii implicați în ele. Am început să am senzația că nu erau doar lucruri strict legate de alții. O senzație foarte ciudată. La urma urmei, acolo erau judecați niște oameni complet diferiți de mine. Oameni care trăiesc în altă lume ca mine, gândesc altfel, fac alte

lucruri. între lumea în care trăiesc ei și cea în care trăiesc eu există un perete solid, foarte înalt. Așa gândeam la început. Probabilitatea ca eu să comit o crimă atroce e zero! Eu sunt un pacifist, om cu suflet bun, n-am ridicat în viața mea mâna asupra altuia. De aceea am putut să privesc procesele detașat, ca un spectator. Ca pe niște lucruri care nu aveau nici o legătură cu mine.

Takahashi își ridică privirea și se uită la Mari. își alege apoi cuvintele.

— Dar, mergând la tribunal, ascultând declarațiile martorilor, rechizitoriul procurorilor, pledoariile avocaților și mărturiile acuzaților, mi-am mai pierdut siguranța. Adică am ajuns să văd lucrurile în felul următor: peretele care desparte cele două lumi poate că de fapt și de drept nu există. Și, dacă există totuși, e doar unul prăpădit, făcut din mucava. în momentul în care te sprijini de el, treci drept prin el și cazi pe partea cealaltă. Altfel zis, poate că partea cealaltă deja s-a strecurat înăuntrul nostru, doar că noi n-am observat. Cam asta e senzația mea. E cam greu de explicat.

Takahashi își plimbă degetul pe buza ceștii.

— Odată ce am început să gândesc așa, am văzut multe lucruri în altă lumină. în ochii mei, sistemul de justiție arată ca o creatură bizară, cu

totul și cu totul aparte.

— Creatură bizară?

— Da, ca o caracatiță. O caracatiță uriașă care trăiește pe fundul oceanului. Se plimbă prin marea întunecată, încolăcindu-și tentaculele, cu o enormă forță de viață. Asistam la procese și în fața ochilor îmi apărea încontinuu o creatură din asta. Poate să ia mai multe forme. Uneori ia forma unui stat, alteori ia forma legii. Chiar și altele, mai complicate și mai periculoase. îi rezezi tentaculele, dar cresc altele la loc. Nimeni nu poate să o stârpească pentru că e prea puternică și trăiește prea în adâncuri. Nu se știe nici măcar unde are inima. Ce am simțit eu atunci a fost o teroare cumplită. Și disperarea că oricât de departe ai încerca să fugi, nu poți scăpa de ea. Pe ea n-o interesează câtuși de puțin că eu sunt eu sau că tu ești tu. în fața ei, orice om își pierde numele și chipul. Devenim doar niște simboluri, niște numere.

Mari îl fixează cu privirea.

Takahashi bea o gură de cafea.

— Sunt prea sumbru?

— Stai liniștit, te ascult.

Takahashi pune ceașca înapoi pe farfurioară.

— Acum vreo doi ani, a existat în Tachikawa un caz de crimă și incendiere premeditată. Un bărbat a

omorât un cuplu de bătrâni cu o secure, le-a furat carnetele bancare și ștampilele și a dat foc la casă pentru a distruge dovezile incriminatoare. Vântul bătea puternic în noaptea aia și au ars patru case învecinate. Individul a primit pedeapsa cu moartea. Dacă iei în calcul precedentele legale din Japonia, a fost cea mai logică sentință. Cine ucide cu brutalitate mai mult de două persoane primește automat pedeapsa cu moartea. Spânzurare. În plus, mai era și incendierea premeditată. Tipul era și un nenorocit. Avea porniri violente și mai fusese la închisoare de câteva ori. Familia îl abandonase, era dependent de droguri și de fiecare dată când îl eliberau comitea o nouă infracțiune. Regrete - nici cât negru sub unghie. I-ar fi respins sigur recursul. Avocatul care i-a fost desemnat din oficiu a știut de la bun început că n-avea nici o șansă. Nimeni nu s-a mirat când a fost condamnat la moarte. Nici eu n-am fost surprins. îl ascultam pe judecător citind sentința, îmi luam notițe și mă gândeam că totul e firesc. După ce s-a terminat procesul, am luat metroul de la Kasumigaseki și m-am dus acasă. M-am așezat la birou și am început să-mi pun ordine în notițe, dar m-a cuprins dintr-odată o senzație de zădărnicie. Cum să zic, parcă peste tot în lume s-ar fi tăiat brusc curentul. Totul s-a întunecat și s-a răcit. Am început să tremur din

toate încheieturile și n-am putut să mă potolesc. Mi-au dat și lacrimile. Nu știu de ce, nu sunt în stare să explic. De ce să mă tulbure pe mine atât de tare că bărbatul ăla a fost condamnat la moșule? Dosir era un ticălos incurabil. Nu aveam nici o legătură, nimic în comun cu el. Și totuși, de ce m-o fi dat atât de tare peste cap?

Întrebarea lui rămâne dosir o întrebare care plutește în aer vreo treizeci de secunde. Msiri așteaptă să continue.

— Cred că ce vreau eu să spun e asta: un om, orice fel de om ar fi el, e prins în strânsoarea unui animal uriaș ca o caracatiță și înghițit de beznă. Poți s-o întorci cum vrei, imaginea de bază e aceeași.

Takahashi respiră adânc, cu privirea fixată în gol, deasupra mesei.

— în orice caz, din ziua aia mi-am schimbat cu totul perspectiva și m-am hotărât să mă pun serios pe învățat dreptul. M-am gândit că poate aici o să găsesc ce caut. Să tocești legislație nu e la fel de amuzant ca muzica, dar n-am încotro, asta e viața. Asta înseamnă să devii adult.

Tăcere.

— Asta e explicația ta de mărime medie? Întreabă Mari.

Takahashi încuviințează.

— Poate că m-am lungit puțin. E prima dată când spun cuiva lucrurile astea și n-am știut cât să mă întind... Auzi, pot să iau și eu un sandviș, dacă nu le mai mănânci?

— Au mai rămas doar cu ton.

— Nu-i nimic. îmi place tonul. Ție nu?

— Ba da, dar de la ton acumulezi mercur în corp.

— Poftim?

— Dacă acumulezi mercur în organism, după patruzeci de ani ești mai predispus la un atac de cord. îți cade și părul.

Takahashi se încruntă.

— Deci nici pui, nici ton?

Mari încuviințează.

— Mie exact astea îmi plac, continuă el.

— îmi pare rău.

— îmi place și salata de cartofi, e vreo problemă majoră și cu ea?

— Nu, la salata de cartofi nu e nici o problemă anume. Lăsând la o parte faptul că îngrașă dacă mănânci prea multă.

— Nu mă deranjează dacă mă îngraș. Oricum sunt prea slab.

Takahashi ia un sandviș cu ton și începe să-l mănânce cu poftă.

— Și ai de gând să rămâi la facultate până îți

dai examenul de barou? întrebă Mari.

— Da. Deocamdată o să trăiesc în sărăcie, cu ce-o să mai lucrez pe ici, pe colo.

Mari stă pe gânduri.

— Ai văzut cumva *Love Story*? Un film mai vechi, o întrebă el.

Mari clatină din cap.

— L-au dat de curând la televizor. Foarte interesant. Ryan O'Neal e unicul copil al unei familii înstărite, de vază. În facultate, se căsătorește cu o fată care provine dintr-o familie săracă de italieni, iar părinții lui îl dezmoștenesc. Nu-i mai plătesc nici taxele de școlarizare. Dar se ține de învățat, chiar dacă trăiesc în sărăcie, termină Harvardul cu note strălucite și se face avocat.

Takahashi respiră adânc și continuă.

— Dar sărăcia asta, Ryan O'Neal o duce cu eleganță. Poartă un pulover alb, împletit, se bate cu bulgări de zăpadă cu Aii McGraw, iar pe fundal se aude muzica sentimentală a lui Francis Lai. Dacă ar fi să fac eu asta, ceva îmi spune că aș arăta penibil. Pentru mine, sărăcia e sărăcie și atât. La mine, nici măcar zăpada nu s-ar așterne așa frumos.

Mari cade din nou pe gânduri.

— Așa, și după multe greutăți, Ryan O'Neal

devine avocat, dar nu ni se spune nimic despre munca sa. Tot ce știm e că se angajează la o firmă de avocatură de primă mână și că are un salariu de face pe oricine să crape de ciudă. Locuiește într-un zgârie-nori cu portar la intrare, în cea mai bună zonă din Manhattan, devine membru al unui club elitist și în timpul liber joacă squash cu prietenii lui bogătași. Atâta tot.

Takahashi ia o gură de apă din pahar.

— Și ce se mai întâmplă? întrebă Mari.

Takahashi se uită în sus, încercând să-și amintească restul.

— Final fericit. Trăiesc sănătoși și fericiți până la adânci bătrâneți. Dragostea învinge. La început ne-a fost nasol, dar uite ce bine e acum, cam așa ceva. Conduc un Jaguar nou-nouț, joacă squash și iarna se bat cu bulgări de zăpadă. Tatăl care l-a dezmoștenit face diabet, ciroză și boala lui Meniere și până la urmă moare singur.

— Și ce e așa de interesant la povestea asta?

Takahashi își înclină ușor capul într-o parte.

— Păi, ce-a fost interesant... Nu-mi mai aduc aminte. Am avut treabă și nu prea am fost atent la sfârșit... Auzi, ce-ai zice să ieșim la o plimbare, să mai schimbăm atmosfera? Câțiva pași mai încolo e un pârculeț în care se adună pisici. Putem să le ducem sandvișurile astea de ton cu mercur. Am și

niște *hanpen*. îți plac pisicile?

Mari dă încet din cap. își pune cartea în geantă și se ridică.

Cei doi merg pe stradă. Acum nu vorbesc. Takahashi fluieră. Pe lângă ei trece încet o motocicletă Honda neagră. Este cea cu care a venit chinezul să o ia pe fata de la Alphaville. Bărbatul cu părul strâns în coadă. Acum are casca scoasă de pe cap și scrutează cu atenție împrejurimile. însă cei doi nu intră în contact cu el. Zgomotul puternic de motor se apropie de ei și îi depășește.

— De unde o cunoști pe Kaoru? îl întreabă Mari.

— Am lucrat aproape o jumătate de an la hotel, la Alphaville. Am făcut tot felul de munci de jos, măturat podelele și așa. M-am ocupat și de calculator. Instalat programe, rezolvat probleme. Am montat până și camera de luat vederi. Acolo lucrează doar femei și, din când în când, le prinde bine o mână de bărbat.

— Și cu ce ocazie ai ajuns să lucrezi acolo?

— Ocazie? întreabă Takahashi nedumerit.

— A existat o ocazie, nu? Kaoru a cam dat-o cotită când am întrebat-o.

— E o poveste pe care nu prea-mi vine să ți-o spun.

Mari tace.

— Bine atunci, spune Takahashi resemnat. Am

mers la hotelul ăla cu o fată - adică în calitate de client. Numai că, după aceea, când am dat să plecăm, mi-am dat seama că nu aveam destui bani. Nici fata nu avea.

Eram băut și la asta nu mă mai gândisem. Ce era să fac? Mi-am lăsat acolo legitimația de student.

Mari nu comentează nimic.

— E o poveste foarte penibilă, continuă Takahashi. A doua zi m-am dus să achit diferența. Kaoru m-a invitat la un ceai și, dintr-una în alta, am stabilit ca de a doua zi să merg să lucrez acolo. M-a cam tras cu forța. Plata nu era mare, dar îmi dădeau și de mâncare. Locul în care am repetiții cu formația, tot Kaoru ni l-a găsit. Arată ea a țipă dură, dar are multă grijă de alții. Și acum mai trec pe acolo din când în când. Mă mai cheamă și când are probleme cu computerul.

— Și cu fata ce s-a întâmplat?

— Fata cu care am fost la hotel?

Mari dă din cap.

— Asta a fost tot. De atunci nu ne-am mai întâlnit. Sunt convins că i s-a făcut și silă de mine de cât am fost de fraier. Dar oricum nu eram foarte atras de ea, așa că nu m-a deranjat. Dacă am fi continuat să ne vedem, mai devreme sau mai târziu tot s-ar fi stricat totul.

— Te duci des la hotel cu fete de care nu ești

atras prea tare?

— Ei, de unde! Nu-mi merge mie așa bine. Atunci a fost prima dată când am călcat într-un *love hotel*

Cei doi continuă să meargă.

— Și nici măcar atunci, nu eu am invitat-o pe ea, spune Takahashi de parcă s-ar scuza. Serios, ea a propus să ne ducem.

Mari nu spune nimic.

— Mă rog, și asta e poveste lungă. Că s-au mai întâmplat și altele, spune Takahashi.

— Ai o mulțime de povești lungi.

— Așa o fi, recunoaște el. Mă întreb de ce.

— Ziceai mai devreme că nu ai frați, nu?

— Da, sunt singur la părinți.

— Dacă ai fost la liceu cu Eri, înseamnă că familia ta e în Tokyo. Și atunci de ce nu stai cu ai tăi? Nu ți-ar fi mai ușor?

— Și asta e poveste lungă dacă mă apuc să-ți explic.

— N-ai și o versiune scurtă?

— Ba da, una chiar foarte scurtă. Vrei s-o auzi?

— Da.

— Mama nu e mama mea biologică.

— Și nu vă înțelegeți bine?

— Nu, nu e vorba că nu ne înțelegem. Eu nu

sunt genul de om care se apucă să facă valuri. Dar nici nu-mi vine să stăm zilnic împreună în jurul mesei, fericiți, sporovăind despre una-alta. Pentru mine singurătatea nu e o povară. Plus că eu și tata nu aveam o relație tocmai amicală.

— Deci nu sunteți apropiați?

— Adică avem firi diferite și valori diferite.

— Cu ce se ocupă tatăl tău?

Takahashi merge agale privindu-și picioarele, fără să spună nimic. Mari tace și ea.

— Nu prea știu, sincer să fiu, spune el. Dar am o bănuială, de fapt aproape o convingere, că nu face nimic demn de laudă. Țsta e un lucru pe care nu prea-l spun altora, dar când eram eu mic, a stat câțiva

ani la închisoare. Era un tip antisocial, un infractor. Și ăsta e unul din motivele pentru care nu vreau să stau acasă. Încep să-mi fac probleme în legătură cu genele mele.

— Și asta e versiunea *foarte scurtă*? spune Mari cu o față exasperată și zâmbește.

Takahashi o privește.

— E prima dată când te văd zâmbind.

10

j | 3.2 5 a . m.

Eri Asai continuă să doarmă.

însă bărbatul fără chip, care stătea pe scaun și o

sorbea din priviri, nu se mai zărește. A dispărut și scaunul, fără urmă. Din cauza aceasta, în cameră e un aer și mai rece și mai pasiv ca mai devreme. Aproximativ în centrul ei e un pat pe care e întinsă Eri. Arată de parcă ar sta într-o barcă de salvare care plutește liniștit pe mare. O privim de dincoace, adică din camera adevărată a lui Eri, pe ecranul televizorului. În încăperea de dincolo pare să existe o cameră video care îi încadrează silueta adormită și transmite imaginile către noi. La anumite intervale, își schimbă poziția și unghiul din care filmează. Se apropie ușor, se îndepărtează ușor.

Timpu trece, dar nu se întâmplă nimic. Ea nu face nici o mișcare. Nu scoate nici un sunet. Plutește pe spate, pe suprafața oceanului de gânduri pure, fără valuri și fără flux. Cu toate acestea, nu putem să ne dezlipim ochii de la ecran. Oare de ce? Nu înțelegem care e motivul. Însă un soi de intuiție ne ajută să distingem ceva acolo. Ceva există acolo. Își ascunde prezența sub apă. Scrutăm imaginea nemișcată cu mare atenție ca să descoperim locul în care se ascunde acest ceva nevăzut.

Chiar acum, în colțul buzelor lui Eri Asai a apărut o ușoară mișcare. Nici nu i se poate spune mișcare. A fost doar un tremur slab, imperceptibil. Poate că a tremurat imaginea sau ni s-a părut nouă. Poate a

fost doar o iluzie provocată de dorința noastră de a vedea o schimbare cât de mică. Ca să ne convingem, ne încordăm privirea și mai mult.

Obiectivul aparatului se apropie de ea, de parcă ne-ar fi ghicit gândurile. Redă un prim-plan cu gura lui Eri. Privim ecranul televizorului cu răsufierea tăiată, așteptând să vedem ce se va întâmpla mai departe. Buzele ei tremură din nou. O tresărire scurtă a mușchilor, la fel ca data trecută. Nu mai încapă nici o îndoială. Nu ne joacă ochii feste. Ceva e pe cale să se întâmple cu Eri Asai. Suntem tot mai nemulțumiți doar să stăm și să privim pasiv ecranul televizorului de pe partea asta. Vrem să cercetăm încăperea direct, cu propriii noștri ochi. Vrem să vedem mai de aproape mișcările pe care începe să le afișeze Eri, acele posibile pulsări incipiente ale conștiinței sale. Vrem să fim în stare să le deslușim înțelesul mai concret de atât. De aceea ne hotărâm să ne mutăm pe partea cealaltă a ecranului.

Odată ce am luat această decizie, nu ne e greu să o punem în practică. Trebuie să ne părăsim trupul și să ne transformăm într-un punct de vedere conceptual lipsit de masă, lăsând în urmă substanța. În acest fel putem să trecem prin orice perete. Putem să zburăm peste orice abis. Și chiar asta facem - ne transformăm într-un singur punct

și trecem prin ecranul televizorului care desparte cele două lumi. De dincoace, ne mutăm dincolo. În momentul în care traversăm peretele și zburăm peste abis, lumea se zguduie puternic, se rupe și se năruie, apoi, preț de o clipă, dispare. Totul se transformă într-o pulbere pură, care se risipește în toate direcțiile. Apoi lumea se reclădește. O nouă substanță ne îmbracă. Totul se petrece cât ai clipi din ochi.

Acum suntem pe partea cealaltă, în camera de pe ecranul televizorului. Ne uităm de jur împrejur, cercetând încăperea. Miroase a loc în care nu s-a făcut curat de multă vreme. Ferestrele sunt ferecate, aerul stătut. E rece și se simte un iz de mucegai. Liniștea e atât de adâncă, încât ne rănește urechile. Nu e nimeni înăuntru. Nu se simte nici o prezență ascunsă. Dacă a fost ceva ascuns

pe aici, a plecat deja. În acest moment, aici suntem doar noi și Eri Asai.

Pe patul de o persoană din mijlocul încăperii, Eri continuă să doarmă. Patul familiar, așternuturile familiare. Mergem lângă ea și îi privim chipul cufundat în somn. îl cercetăm atent, până la cel mai mic detaliu. După cum am spus și mai devreme, tot ce putem face ca simplu punct de vedere e să observăm. Să observăm, să adunăm

informații și, dacă e posibil, să emitem o judecată. Nu ne este permis să o atingem. Nu putem nici să-i vorbim. Nici măcar să ne facem cunoscută prezența în vreun fel.

Într-un sfârșit, pe chipul ei apare din nou o mișcare. E o mișcare reflexă a mușchilor din obraz, menită parcă să alunge o insectă oprită în zbor pe el. Apoi pleoapa dreaptă i se zbate scurt de câteva ori. Valuri de gânduri încep să freacă. Într-un ungher întunecat al conștiinței sale, un mic fragment și un alt mic fragment se cheamă în tăcere unul pe altul, iar undele pe care le creează se lărgesc și se întrepătrund. Acest proces se derulează în fața ochilor noștri. O unitate ia naștere. O altă unitate, creată în alt loc, se leagă de prima, dând naștere sistemului de bază al conștiinței de sine. Cu alte cuvinte, se îndreaptă pas cu pas spre starea de veghe.

Viteza cu care se trezește este frustrant de mică, dar procesul e ireversibil. Sistemul mai dă semne de dezorientare, dar avansează cu certitudine, puțin câte puțin. Intervalul de timp dintre două acțiuni scade treptat.

Mișcările musculare s-au limitat la început doar la nivelul feței, dar se răspândesc încet în tot corpul. La un moment dat, un umăr se ridică ușor și de sub plapumă apare o mână micuță și albă. E

stânga. Se trezește înaintea celei drepte. Vârfurile degetelor se dezgheață în noua sferă temporală, se relaxează și încep să se miște stângaci, căutând ceva. într-un final, se mișcă pe deasupra păturii, ca niște mici vietăți de sine stătătoare, și poposesc nesigure pe gâtul ei subțire, de parcă ar încerca să descifreze sensul acelu trup.

În scurt timp, pleoapele i se deschid, dar lumina neoanelor din tavan îi străpunge ochii și pleoapele se închid la loc. S-ar părea că mintea ei refuză să se trezească. Respinge lumea reală și încearcă să doarmă meii departe, la nesfârșit, în întunericul molatic și plin de mistere. Pe de altă parte, funcțiile organismului său caută să se trezească pe deplin. Tânjesc după lumina proaspătă, naturală. În ea există două forțe ostile care se războiesc. Însă până la urmă, cea care trage spre trezire iese învingătoare. Pleoapele se deschid din nou. încet, nesigure. Dar lumina e orbitoare. Neoanele sunt prea puternice. Eri își ferește ochii cu mâinile. Se întoarce într-o parte și își lipește obrazul de pernă.

Timpul se scurge fără nici o schimbare. Trec trei-patru minute, dar Eri Asai rămâne în aceeași poziție, întinsă pe pat. Are ochii închiși. Să fi adormit la loc? Nu, își lasă mintea să se readapteze la lumea trează.

Timpul joacă aici un rol foarte important, ca atunci

când o persoană e transportată într-o încăpere cu o diferență mare de presiune și își lasă funcțiile vitale să se ajusteze. Minte ei recunoaște faptul că au apărut schimbări inevitabile și se zbate să le accepte. Simte o ușoară greață. Stomacul i se strânge și i se ridică în gât. Respiră adânc de câteva ori și reușește să înlătore senzația. Greața se retrage, dar face loc altor senzații neplăcute: amorțeală în mâini și în picioare, țiuuit în urechi, durere de mușchi. Toate din cauză că a dormit prea mult în aceeași poziție.

Se mai scurge ceva timp.

Într-un final, se ridică în capul oaselor și se uită în jurul ei cu o privire nesigură, încăperea e foarte mare. Nu mai e nimeni înăuntru. Unde naiba sunt? Ce caut aici? Încearcă să-și aducă aminte, însă toate amintirile ei se întrerup imediat, ca un fir scurt de ață. Singurul lucru de care își poate da seama e că a dormit aici până acum. Drept dovadă, sunt în patul meu, îmbrăcată. Sunt în patul meu, îmbrăcată cu pijamalele mele. Dar aici sigur nu e la mine acasă. Mă simt amorțită toată. Dacă eu chiar am dormit, înseamnă că am dormit foarte mult și foarte profund. Dar n-am nici cea mai vagă idee cât. Toate aceste gânduri îi fac tâmpurile să-i zvâcnească.

În sfârșit, iese din așternuturi. Își lasă atentă

picioarele pe podea. E îmbrăcată într-o pijama albastră simplă,, lucioasă. Aerul din cameră e rece. Ia pătura subțire de pe pat și și-o pune pe umeri ca o manta. Încearcă să facă vreo câțiva pași, dar nu reușește să meargă drept. Mușchii ei nu-și mai amintesc bine cum să se miște. Dar se forțează să înainteze pas cu pas. Linoleumul drept de pe jos o evaluează și o interoghează rece. Cine ești și ce cauți aici? Dar, evident, ea nu are cum să răspundă la aceste întrebări.

Se apropie de fereastră, își lipește mâinile de toc și se uită pe geam cu privirea încordată. Însă în spatele ferestrei nu se vede nici o priveliște. E doar un spațiu pur abstract, lipsit de culoare. Se freacă la ochi, trage adânc aer în piept și se mai uită o dată. Vede tot doar acel spațiu gol. Încearcă să deschidă geamul, dar nu reușește. La fiecare fereastră în parte, dar nici una nu se clintește, de parcă ar fi bătute în cuie. Îi trece prin cap ideea că poate e pe un vapor, pentru că simte înăuntrul ei o legănare ușoară. Poate că în acest moment, sunt pe un vapor mare, își spune ea. Ferestrele sunt blocate ca să nu lase apa să pătrundă înăuntru. Își ciulește urechile, încercând să deslușească huruitul motorului sau zgomot de valuri despicate. Însă tot ce aude sunt ecourile unei liniști depline.

Dă încet roată încăperii, atingând pereții și

apăsând pe întrerupătoare. Pe oricare dintre ele l-ar ridica sau coborî, neoanele din tavan nu se sting. Nu se întâmplă absolut nimic. Camera are două uși - uși obișnuite, din furnir. Apasă pe clanța uneia dintre ele, dar aceasta calcă în gol. împinge, trage, dar ușa nu se clintește. Cealaltă, la fel. Toate ușile și ferestrele din acea încăpere îi trimit semnale de respingere, de parcă ar fi niște vietăți independente.

Bubuie în disperare cu pumnii în ușă, sperând ca cineva să o audă și să-i deschidă din afară. însă, oricât de tare ar bate, sunetul pe care îl scoate este surprinzător de slab. De-abia dacă îl deslușește ea însăși. Nimeni (presupunând că ar exista cineva dincolo de ușă) nu are cum să audă așa ceva. Doar își rănește mâinile și atât. Simte că o cuprinde un val de amețală. Tremurul interior devine mai puternic.

Observăm că încăperea seamănă foarte mult cu biroul în care lucra Shirakawa în toiul nopții. Poate că este una și aceeași cameră, doar că acum e complet goală. Aparatele, mobila, decorațiunile au fost scoase toate și tot ce a mai rămas sunt neoanele din tavan. Toate lucrurile au fost cărate de acolo, ultimul om a închis ușa în urma lui și încăperea s-a scufundat pe fundul oceanului, uitată de întreaga lume. Cei patru pereți

impregnați cu tăcere și miros de mucegai ne sugerează trecerea timpului, atât ei, cât și nouă.

Se ghemuiește pe podea, sprijinindu-se de perete. Închide ochii, așteptând să se potolească amețeaua și tremurul. Deschide apoi ochii și ridică ceva căzut pe jos. E un creion cu gumă la capăt, pe care e inscripționat numele *Veritech*. Argintiu, identic cu cel folosit de Shirakawa. Are vârful tocit. Îl ia în mână și îl privește îndelung. Nu-și amintește să mai fi auzit numele *Veritech*. Să fie numele unei firme? Al unui produs? Nu știe. Clatină ușor din cap. În afara acestui creion, nu mai vede nici un alt obiect care să-i ofere vreo informație despre această încăpere.

Nu reușește să priceapă de ce a ajuns într-un asemenea loc. Nu l-a mai văzut în viața ei și nu-i trezește nici un fel de amintiri. Cine și de ce m-a adus aici? Oare am murit? Asta e lumea de după moarte? Se așază pe pat și analizează această posibilitate. Dar nu poate să creadă că a murit. Lumea de după moarte nu are cum să arate așa. Dacă după ce mori înseamnă să ajungi singur-singurel într-o încăpere goală dintr-o clădire de birouri izolată, atunci nu mai există nici un fel de salvare. Să fie un vis? Nu. Totul e prea închegat ca să fie vis. Detaliile sunt prea concrete și clare. Chiar pot să ating cu mâna lucrurile de aici.

își înfige cu putere vârful creionului în dosul palmei, confirmându-și astfel că simte durerea. Linge guma, ca să vadă că-i simte gustul de cauciuc.

Totul e real, conchide ea. Nu știu de ce, dar o altă realitate a luat locul realității mele. De oriunde ar fi apărut ea și oricine ar fi cel care m-a adus aici, eu sunt închisă în camera asta ciudată și prăfoasă, fără privese, fără ieșire, și abandonată aici, singură-singurică. Oare mi-am pierdut mințile și m-au trimis într-un fel de instituție, ceva? Nu, nu se poate. E la mintea cocoșului. Cine e internat în spital cu pat cu tot? Și în primul rând, locul ăsta nu arată a cameră de spital. Nici închisoare. E doar o încăpere mare și goală.

Se bagă la loc în pat și mângâie pătura cu mâna. Bate ușor în pernă. Nu sunt decât o pătură obișnuită și o pernă obișnuită. Nici simbol, nici concept. O pătură reală și o pernă reală, care nu îi dau nici un fel de indiciu. Eri își pipăie fața cu vârful degetelor. își atinge sânii prin pijama. Se asigură că ea e ea, așa cum se știe. Față frumoasă, sâni frumoși. Sunt o bucată de carne, un bun comercial, își zice ea într-un vălmășag de gânduri și deodată devine foarte nesigură că ea e ea însăși.

Amețeala i-a dispărut, dar tremurul continuă. Are senzația că îi fuge pământul de sub picioare.

Interiorul corpului său își pierde greutatea necesară și se preschimbă într-o cavernă. Organele, simțurile, mușchii, amintirile care o constituiau îi sunt furate pe rând, cu repeziciune. Își dă seama că va fi redusă la o simplă existență folosită pentru a filtra lucrurile din exterior. Toată pielea i se zburlește, copleșită de o puternică senzație de izolare. Urlă din toți rărunchii. Nu! Nu vreau să mă transform în așa ceva! Dar oricât de tare s-ar strădui să strige, vocea ei produce doar niște sunete stinse.

Vreau să adorm la loc, se roagă ea. Ar fi minunat să dorm dusă și când mă trezesc să fiu înapoi, în realitatea mea. Este singura cale de evadare din această încăpere care îi trece prin cap lui Eri. Merită să încerce, deși sigur n-o să-i fie deloc ușor să ajungă la un astfel de somn, pentru că de-abia s-a trezit. Și pentru că a dormit extrem de mult și extrem de adânc, atât de adânc încât a lăsat în urmă realitatea pe care o știa.

Prinde creionul argintiu între degete și începe să-l învârtă, aproape așteptându-se ca acea senzație să-i trezească vreo amintire, însă tot ce simte este o sete cumplită a inimii. Scapă pe jos creionul fără să-și dea seama. Se întinde pe pat. Se învelește și închide ochii.

Nimeni nu știe că sunt aici, se gândește ea.

Lucrul ăsta mi-e clar. *Nimeni nu știe că sunt aici.*

Noi știm. Dar nu ne stă în putere să ne amestecăm.

Privim de sus silueta ei întinsă pe pat. Apoi punctul nostru de vedere începe să se retragă. Străpunge tavanul și continuă să se tragă înapoi, la nesfârșit. Silueta lui Eri Asai se micșorează, devine doar un punct și dispare. Ne retragem tot mai mult în neant, fără să ne putem controla această mișcare.

Dintr-odată ne trezim înapoi în camera lui Eri Asai. Pe pat nu mai e nimeni. Se vede ecranul televizorului, plin de purici. Zgomot iritant de fond. Stăm și privim o vreme ecranul, fără nici un scop.

Camera se întunecă treptat. Lumina pierе cu viteză, puricii de pe ecran dispar. Se lasă o beznă deplină.

11

3.42 a.m.

Mari și Takahashi stau pe o bancă în parc. E un părculeț lung și îngust, aflat în inima metropolei. E așezat lângă un complex de locuințe de stat, iar într-un colț are un mic loc de joacă pentru copii, cu leagăne, balansoare și o cișmea. Lămpile cu mercur luminează cu putere în jur. Copaci negri își întind ramurile pe deasupra capului, iar sub ei cresc tufișuri dese. Frunzele căzute acoperă în întregime pământul și foșnesc uscat sub picioare. Este puțin

înainte de ora patru, iar în parc nu sunt decât ei doi. Luna palidă, de toamnă târzie, plutește în văzduh ca o lamă ascuțită. Mari are în brațe un pisoi alb căruia îi dă să mănânce din sandvișurile învelite în șervețel. Pisioul mănâncă cu poftă, iar ea îl mângâie ușor pe spate. Alte câteva pisici stau și privesc de la o oarecare distanță.

— Și când lucram la Alphaville veneam des aici cu mâncare, în pauze, și mângâiam pisicile, spune Takahashi. Acum stau singur la bloc, unde nu pot să țin o pisică și mi se face dor să le mângâi.

— Când erai la ai tăi ai avut?

— Da, fiindcă n-am avut frați, am avut pisică în schimb.

— Căinii nu-ți plac?

— Ba da. Am avut chiar mai mulți. Dar tot pisicile îmi plac mai mult. E o preferință personală.

— Eu n-am avut niciodată nici câine, nici pisică. Sora mea e alergică la părul de animale și nu s-ar mai opri din strănutat.

— Așa deci.

— Fata asta a avut de mică o groază de alergii. La polen, ambrozie, macrou, creveți, vopsea proaspătă și câte altele.

— Vopsea proaspătă? exclamă Takahashi încruntându-se. N-am mai auzit de alergie la așa ceva.

— Uite că ea are. Cu toate simptomele.

— Ce fel de simptome?

— îi apare o erupție pe piele și nu mai poate să respire. I se irită traheea și trebuie dusă la spital.

— De fiecare dată când trece pe lângă ceva proaspăt vopsit?

— Nu pățește asta mereu. Doar uneori.

— E rău și așa.

Mari mângâie pisica fără să spună nimic.

— Ai și tu? întrebă Takahashi.

— Alergii?

— Da.

— Nu, nimic anume. N-am fost bolnavă niciodată. Acasă la mine, sora mea e Albă-ca-Zăpada cea gingașă, iar eu fata păstorului cea zdravănă.

— Fiindcă nu e nevoie de două Albă-ca-Zăpada într-o singură familie.

Mari încuviințează.

— Dar nu e rău nici să fii fata sănătoasă de păstor, care se descurcă foarte bine fără să-i pese dacă vopseaua e proaspătă sau nu.

Mari îl privește.

— Nu e chiar atât de simplu.

— Sigur că nu e. Știu asta, dar... Auzi, nu ți-e frig?

— Nu, mi-e bine.

Mari mai rupe o bucățică de sandviș și i-o dă pisoifului. Acesta pare foarte flămând, pentru că se repede s-o înfulece.

Takahashi ezită dacă să deschidă sau nu un anume subiect. Până la urmă, se hotărăște să vorbească.

— Sincer să fiu, am stat odată mult de vorbă cu sora ta.

— Când? îl întreabă Mari uitându-se la el.

— Anul ăsta, prin aprilie. Mă duceam într-o seară la Tower Records să caut ceva și în fața magazinului m-am întâlnit pe neașteptate cu Eri Asai. Și eu eram singur, și ea. Am stat puțin acolo de vorbă în picioare, dar am văzut că aveam multe de povestit și am intrat într-o cafenea. La început am discutat doar despre chestii obișnuite, genul de lucruri despre care vorbești cu un fost coleg de liceu cu care nu te-ai mai văzut de mult. Cine ce mai face, de-astea. Dar la un moment dat, ea a propus să mergem undeva să bem un pahar și am trecut la subiecte mai personale. Cum să zic, părea să aibă foarte multe de spus.

— Subiecte mai personale?

— Da.

Mari face o față nedumerită.

— De ce s-a apucat ea să vorbească cu tine despre așa ceva? Aveam impresia că nu erați prea

apropiați.

— Sigur că nu suntem apropiați. Acum doi ani, când am mers și cu tine la piscină, a fost prima dată când am avut o conversație cât de cât. Nici nu cred că îmi știa măcar numele de familie.

Mari continuă să mângâie pisica, fără să mai spună nimic.

— Avea nevoie să stea de vorbă cu *cineva*. De obicei, în asemenea momente, alegi o prietenă apropiată. Dar poate că sora ta nu are prietene de încredere și de asta m-a ales pe mine în schimb. Putea să fie oricine, doar că s-a întâmplat să fiu eu acel om.

— Dar de ce *tu*? Din câte știu eu, nu a dus niciodată lipsă de prieteni.

— Sunt convins că nu.

— Și cu toate astea, ți-a dezvăluit chestii *personale* ție. un om pe care l-a întâlnit întâmplător pe stradă și de care nici nu e foarte apropiată. De ce?

— Știu și eu..., spune Takahashi gânditor. Poate că i-am părut suficient de inofensiv.

— Inofensiv?

— Da, că mi se poate destăinui fără să se simtă amenințată.

— Nu pricep.

— Adică..., se luptă Takahashi să spună. E

ciudat, dar uneori sunt luat drept homosexual. Mă trezesc că mă abordează bărbați necunoscuți pe stradă, îmi lansează invitații-

— Și de fapt nu ești?

— Eu zic că nu... în orice caz, multă lume mi se destăinuie. Bărbați sau femei, oameni care nu-mi sunt prea apropiați, uneori oameni pe care nu-i cunosc deloc, îmi spun niște secrete teribile. Nu știu de ce. Nici măcar nu țin să aud așa ceva.

Mari învârte în minte cuvintele lui. Apoi spune:

— Mă rog, deci Eri a început să-ți facă confidențe.

— Da. Sau mai bine zis să-mi povestească lucruri *personale*.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu..., despre familie.

— Despre familie?

— Da, de exemplu.

— Inclusiv despre mine?

— Da.

— Ce anume?

Takahashi stă și se gândește cum să spună.

— De exemplu..., că vrea să fiți mai apropiate.

— Mai *apropiate*?

— Avea senzația că tu te-ai distanțat conștient de ea, de la o anumită vârstă înapoi.

Mari cuprinde blând pisiul în palme. îi simte în

mâini căldura ușoară.

— Dar doi oameni se pot apropia și dacă există o anumită distanță între ei, nu? spune ea.

— Bineînțeles. Sigur că e posibil. Dar se poate și ca distanța care unei persoane i se pare rezonabilă alteia să i se pară prea mare.

O pisică mare, maronie, apare ca din senin și începe să-și frece capul de picioarele lui Takahashi. El se apleacă și o mângâie. Scoate punga cu *hanpen* din buzunar, o desface și îi dă jumătate. Pisica se apucă să o mănânce cu poftă.

— Și asta era problema *personală* a lui Eri? întreabă Mari. Că voia să se apropie mai mult de sora ei?

— Era *una* dintre probleme. Mai avea și altele.
Mari tace.

— Stând de vorbă cu ea, am aflat că lua tot felul de medicamente, continuă Takahashi. Geanta ei Prada era ticsită cu pilule. Bea un *Bloody Mary* și le ronțăia ca pe alune. Sigur, erau legale, dar cantitatea în care le lua nu era deloc normală.

— Fata aia are o manie cu medicamentele. A avut-o dintotdeauna și s-a înrăutățit cu timpul.

— Ar trebui s-o oprească cineva.

Mari clatină din cap.

— Medicamente, ghicit, cure de slăbire - pe ea, nimeni n-o poate opri.

— I-am sugerat mai pe ocolite dacă n-ar fi bine să stea de vorbă cu un specialist. Un terapeut, un psihiatru, ceva. Dar ea n-avea nici cea mai mică intenție să facă asta. Nici măcar nu realiza că se întâmplă ceva cu ea. Să știi că m-a îngrijorat destul de tare. M-am tot întrebat ce s-o fi întâmplat cu ea.

Mari se încruntă.

— Dacă ești îngrijorat *pe bune* de Eri, atunci de ce n-o suni s-o întrebi direct pe ea?

Takahashi oftează ușor.

— Și aici ne întoarcem la conversația noastră inițială. Dacă dau telefon la tine acasă și îmi răspunde Eri Asai, habar n-aș avea ce să-i spun.

— Păi, nu ziceai că ați băut împreună și ați stat nu știu cât de vorbă despre lucruri personale?

— Ba da, dar când „am stat de vorbă”, eu de fapt nu am zis mai nimic. A vorbit numai ea, iar eu doar am dat din cap. Sincer să fiu, eu nu cred că aș putea face, concret, mare lucru pentru ea, atâta vreme cât nu avem o legătură personală mai profundă.

— Iar tu nu vrei să te implici atât de tare.

— Mai degrabă... nu pot, spune Takahashi scărpinând pisica după ureche. Mai bine zis, nu îndeplinesc cerințele.

— Pe scurt, nu te interesează Eri chiar atât de mult?

— Dacă e pe așa, pe ea nu o interesează atât de mult persoana mea. După cum îți ziceam, doar voia să stea de vorbă cu cineva. Pentru ea nu eram decât un fel de perete cu trăsături umane, care dădea din cap la momentele oportune.

— Bine, dar lăsând asta la o parte, te interesează mult Eri sau nu? Da ori ba?

Takahashi își freacă ușor palmele, încurcat. E o problemă delicată, cu un răspuns dificil.

— Da, cred că mă interesează Eri Asai. Sora ta are o strălucire foarte naturală. S-a născut înzestrată cu lucrul ăsta special. Uite, de exemplu, cât stăteam noi de vorbă împreună la un pahar, toată lumea se uita la noi și se întreba probabil ce caută o fată atât de frumoasă cu un tip șters ca mine.

— Dar...

— Dar ce?

— Ia gândește-te! Eu te-am întrebat dacă Eri te interesează *mult*, iar tu ai răspuns: „Cred că mă interesează.” Ai omis cuvântul „mult”. Ai lăsat ceva deoparte.

— Cât spirit de observație! exclamă Takahashi impresionat.

Mari îl așteaptă să continue fără să mai sufle o vorbă.

Takahashi se tot gândește cum să răspundă.

— Da, dar... Stând mult de vorbă cu sora ta, m-a cuprins treptat o senzație ciudată. La început nu mi-am dat seama cât era de ciudat, dar, pe măsură ce trecea timpul, am început s-o simt din ce în ce mai puternic. Cum să-ți zic, de parcă nu *făceam parte din peisaj*. O aveam în fața ochilor, dar parcă eram la nu știu câți kilometri depărtare unul de altul.

Mari rămâne tot tăcută. îl așteaptă să continue, mușcându-și ușor buzele. Takahashi stă și caută cuvintele potrivite.

— Pe scurt, nimic din ce spuneam eu nu ajungea până la ea. Parcă între noi doi era un strat transparent de burete care seca toată seva din cuvintele mele în momentul în care încercau să treacă prin el. Adică nu asculta nimic din ce spuneam. Am realizat lucrul ăsta pe măsură ce vorbeam și atunci și cuvintele ei au început să nu mai ajungă până la mine. A fost o senzație foarte stranie.

Când vede că s-au terminat sandvișurile cu ton, pisiul se zvârcolește și sare jos de pe genunchii lui Mari. O zbughește apoi în salturi mari și dispăre în tufișuri. Mari strânge șervețelul în care împachetase sandvișurile, îl mototolește și îl pune în geantă. Se scutură pe mâini de firimituri.

Takahashi o privește.

— înțelegi ce vreau să spun?

— Ce să zic..., răspunde Mari și face o mică pauză. Cred că ce ai spus tu e cam ce simt și eu la ea. Cel puțin în ultimii ani.

— Că ce spui nu ajunge până la ea?

— Da.

Takahashi aruncă restul de *hanpen* celorlalte pisici adunate în apropiere. Acestea îl adulmecă atent și încep să-l înfulece, ațâțate.

— Dacă te întreb ceva, îmi răspunzi pe șleau? spune Mari.

— Sigur.

— Fata cu care te-ai dus la Alphaville era cumva sora mea?

Takahashi își ridică surprins privirea și se uită la chipul ei ca la o undă care se tot lărgeste pe suprafața unui mic iaz.

— Ce te face să crezi asta?

— Nu știu, intuiția. Mă înșel?

— Da. Nu era Eri Asai. Era altă fată.

— Sincer?

— Sincer.

Mari chibzuiește o vreme.

— Pot să te mai întreb ceva?

— Sigur.

— Presupunând că v-ați fi dus la hotel și te-ai fi culcat cu ea.

— Presupunând.

— Da. Și presupunând mai departe că eu te-aș întreba: „Ai mers cu sora mea la un hotel și te-ai culcat cu ea?” Presupunând, da?

— Presupunând.

— Crezi că mi-ai răspunde pe șleau, prin da sau nu?

Takahashi se gândește.

— Cred că nu. Probabil aș spune că nu.

— De ce?

— Pentru că e vorba de intimitatea surorii tale.

— O iei ca pe o chestiune de confidențialitate?

— Da, ceva de genul ăsta.

— Dacă e vorba de confidențialitate, atunci răspunsul corect nu e „nu pot să-ți răspund la întrebare”?

— Dar în contextul de față, a spune „nu pot să-ți răspund la întrebare” e același lucru cu a spune „da”. Asta se cheamă neglijență voită.

— Deci, în orice caz, răspunsul e nu?

— Teoretic.

— Să știi că pe mine nu mă deranjează, oricare ar fi răspunsul, spune Mari, cerce- tându-i chipul cu privirea. Nu mă deranjează dacă te-ai culcat cu ea, atâta vreme cât asta a vrut și ea.

— Cred că nici ea nu știe prea bine ce vrea. Dar hai să lăsăm discuția asta, pentru că și teoretic, și

practic, fata cu care m-am dus eu la Alphaville nu a fost Eri Asai.

Mari oftează ușor și lasă câteva clipe să treacă.

— Și eu aș vrea să mă fi apropiat mai mult de Eri, spune ea. Mai ales pe la zece ani îmi doream asta foarte mult, ca sora mea să-mi fie cea mai bună prietenă. Sigur că o și idolatrizam cumva. Dar în perioada aia, ea era incredibil de ocupată. De pe atunci apărea prin reviste, avea o mulțime de cursuri de modelling și toată lumea trăgea de ea. Nu mai avea loc și pentru mine. Adică atunci când eu am încercat să mă apropii de ea, Eri nu a putut să-mi răspundă.

Takahashi o ascultă în tăcere.

— Suntem surori și de când ne-am născut am trăit sub același acoperiș, dar am crescut în lumi foarte diferite. De exemplu, nici când ne așezam la masă nu mâneam aceleași lucruri. Ea avea un meniu special, diferit de al nostru, din cauza alergiilor.

Mari tace câteva clipe.

— Nu o critic pe ea în vreun fel. Atunci mă gândeam că mama o răsfată prea mult, dar acum nu-mi mai pasă. Pe scurt, ce vreau eu să spun e că noi avem tot trecutul ăsta în spate, avem povestea asta. Și dacă ea se trezește acum să spună că vrea să se apropie de mine, sincer, eu chiar nu știu ce să

fac. Mă simt complet pierdută. Înțelegi ce vreau să zic?

— Cred că da.

Mari nu mai spune nimic.

— Cât am stat de vorbă cu ea, mi-a trecut la un moment dat prin cap că poate se simte complexată de tine. Probabil de multă vreme.

— Complexată? Eri, de *mine*?

— Da.

— Nu invers?

— Nu invers.

— Ce te face să crezi asta?

— Pentru că tu, sora ei mai mică, ai știut mereu foarte clar ce vrei. Când voiai să spui nu, puteai să spui nu răspicat. Te-ai dezvoltat în ritmul tău propriu. Dar Eri Asai n-a putut să facă asta. De mică, sarcina ei a fost să-și joace rolul primit și să-i mulțumească pe toți din jur. Folosind expresia ta, a muncit ca să devină o superbă Albă-ca- Zăpada. Sunt convins că toată lumea făcea mare caz pe seama ei, dar cred că uneori lucrul ăsta o obosea. În cea mai importantă perioadă din viața ei, ea n-a putut să-și clădească bine personalitatea. Dacă ți se pare prea dur să spun că era complexată de tine, hai să zic atunci că era invidioasă.

— Așa ți-a spus ea?

— Nu. Am pus cap la cap ce zicea și asta m-am

gândit eu acum. Nu cred că greșesc prea mult.

— Da, dar cred că exagerezi un pic. E adevărat, în comparație cu ea, poate că am dus o viață mai independentă într-o oarecare măsură. Asta știu. Dar iată-mă acum, insignifiantă, aproape lipsită de orice putere. Cunoștințe n-am suficiente, capul nu-mi merge strălucit. Frumoasă nu sunt și n-am pe nimeni căruia să-i pese de mine. Dacă e pe așa, nici eu n-am reușit să-mi clădesc bine personalitatea. Mă împleticesc mereu pe picioare, în lumea mea îngustă. Ce naiba să invidieze Eri la mine?

— Ești încă într-o fază pregătitoare. E prea devreme să tragi concluzii. Poate că ai nevoie de mai mult timp.

— Și fata aia avea tot nouăsprezece ani.

— Care fată?

— Chinezoaica de la Alphaville, bătută de un necunoscut, lăsată în pielea goală, plină de sânge. O țipă foarte frumoasă. Dar în lumea în care trăiește ea nu există faze pregătitoare. Nimănui nu-i pasă dacă are nevoie de mai mult timp, nu?

Takahashi admite acest lucru în tăcere.

— De când am văzut-o mi-am dorit enorm să mă împrietenesc cu ea. Dacă ne am fi întâlnit într-un alt loc și într-un alt moment, sigur am fi ajuns foarte bune prietene. Nu prea mi se întâmplă

să simt asta față de cineva. De fapt, nu mi se întâmplă deloc.

— Aha.

— Dar orice ar fi, lumea în care trăim noi e mult prea diferită. Iar eu nu pot să fac nimic, oricât m-aș strădui.

— Așa e.

— Chiar dacă am stat foarte puțin cu ea și de-abia dacă am schimbat două vorbe, am senzația că mi-a rămas în suflet, că a devenit parte din mine. Nu știu prea bine cum să-ți explic.

— Ai reușit să-i simți suferința.

— Poate.

Takahashi se gândește îndelung la ceva, apoi spune:

— Uite ce mă gândeam, ce-ar fi să vezi lucrurile în felul următor: sora ta e undeva, nu știu unde. într-un loc ca Alphaville, și cineva o tratează cu o violență absurdă. Gemetele ei nu se aud, sângele nu se vede.

— Metaforic vorbind?

— Da, poate.

— Asta e impresia pe care ți-a lăsat-o când ai stat de vorbă cu ea?

— Ea are o mulțime de probleme cărora nu le dă de cap și caută un ajutor. Dă glas la ceea ce simte

chinuindu-se singură. E mai mult decât o simplă impresie, e mai clar de atât.

Mari se ridică de pe bancă și își ridică privirea spre cerul nopții. Merge apoi să se așeze într-un leagăn. Sunetul de frunze uscate pe care calcă cu adidașii ei galbeni răsună amplificat împrejur. Stă o vreme cu mâna pe sfoara groasă de care e atârnat leagănul, de parcă i-ar încerca rezistența. Takahashi se ridică și el de pe bancă, se apropie de leagăne călcând pe frunzele veștejite și se așază lângă ea.

— Eri doarme acum, spune Mari de parcă i-ar dezvălui un secret. Doarme dusă.

— La ora asta, toată lumea doarme.

— Nu asta voiam să spun. Ea nu vrea să se trezească.

12

3.58 a.m.

Biroul în care lucrează Shirakawa.

Dezbrăcat de la brâu în sus, Shirakawa face abdomene pe o saltea de yoga. Cămașa și cravata sunt atârdate pe speteaza scaunului, iar ochelarii și ceasul de mână sunt aliniate pe birou. E slab, dar are pieptul puternic și nici un pic de rotunjimi în plus în jurul taliei. Are mușchii tari, umflați. Dezbrăcat, arată cu totul altfel decât cu haine. își ridică trunchiul și se răsucește spre dreapta și spre

stânga cu mișcări rapide, respirând adânc, dar scurt. Pe piept și pe umeri i-au apărut broboane de sudoare care strălucesc în lumina neanelor. Din CD-playerul portabil de pe birou se aude o cantată de Alessandro Scarlatti, în interpretarea lui Brian Asawa. Ai zice că tempoul calm nu se potrivește cu zvâcnirile corpului, însă el își controlează subtil mișcările, potrivindu-le în ritmul muzicii. Pentru el pare un obicei zilnic să facă o serie de exerciții solitare întins pe podea în birou, ascultând muzică clasică, după o noapte de muncă, înainte să plece către casă. Mișcările lui sunt sistematice și sigure.

După ce-și termină setul de exerciții, strânge salteaua de yoga și o pune în dulap. Scoate de pe raft un prosop de față și o trusă de plastic cu articole de toaletă și merge cu ele în baie. Rămas dezbrăcat până la brâu, se spală pe față cu săpun, se usucă, apoi se șterge pe corp de transpirație. Face fiecare mișcare cu multă atenție. Ușa a rămas deschisă și aria lui Scarlatti se aude până aici. Din când în când, fredonează bucăți din muzica aceea compusă în secolul al șapte- sprezecelea. Scoate din trusă un mic tub de deodorant și pulverizează ușor sub braț. își apropie nasul și miroase. își flexează apoi degetele de la mâna dreaptă, încercând mai multe mișcări. își inspectează

umflătura de pe dosul palmei. Nu e atât de mare încât să sară în ochi, dar încă îl mai doare.

Scoate din trusă o perie mică și își aranjează părul. Linia părului i s-a mai retras, dar fruntea lui nu are o formă urâtă și nu îți lasă impresia că ceva lipsește de acolo, își pune ochelarii. Se încheie la cămașă și își înnoadă cravata. Cămașă gri-deschis, cravată de lână bleumarin. Privindu-se în oglindă, își îndreaptă gulerul și își aranjează cutele de sub nodul de la cravată.

Shirakawa își inspectează chipul reflectat în oglinda din baie. Se privește sever, îndelung, fără să-și miște vreun mușchi pe față. Își ține ambele mâini sprijinite pe marginea chiuvetei. Nu respiră, nu clipește. Stă așa, așteptând să-și facă apariția *altceva*. Să-și obiectivizeze toate simțurile, să-și aplatizeze conștiința, să-și înghețe pentru scurt timp rațiunea și să oprească măcar puțin scurgerea timpului. Asta încearcă el să facă, să-și contopească, pe cât posibil, propria-i existență în fundal. Să se preschimbe cu totul într-o natură moartă, neutră.

Însă oricât ar încerca să-și suprime prezența, nu apare nimic *altceva*. Silueta lui din oglindă nu e decât silueta lui reală, o simplă reflexie fidelă. Renunță și inspiră adânc, umplându-și plămânii cu aer proaspăt, apoi își îndreaptă spatele. Își

relaxează mușchii și își răsuțește capul de câteva ori. își pune la loc în trusă lucrurile înșirate pe marginea chiuvetei. Mototolește prosopul cu care s-a șters și îl aruncă în coșul de gunoi. Stinge lumina și iese. Ușa se închide.

După ce pleacă Shirakawa, privirea noastră zăbovește în baie și continuă să înregistreze imaginea din oglinda întunecată, ca o cameră fixă de luat vederi. în oglindă încă se mai vede silueta lui. Shirakawa - sau, mai bine zis, reflexia lui - se uită încoace din oglindă. Nu-și schimbă expresia și nu face nici o mișcare. Doar privește drept înainte. într-un sfârșit, parcă resemnat, inspiră adânc și își răsuțește capul. Apoi își apropie mâinile de față și își mângâie obrazul, de parcă ar vrea să se asigure că trupul său este real.

La birou, căzut pe gânduri Shirakawa învârte între degete un creion argintiu inscripționat. Este același creion rostogolit pe podea în camera în care s-a trezit Eri Asai. Pe el scrie *Veritech*. Are vârful tocit. Se joacă puțin cu el, apoi îl pune lângă suportul în care sunt aliniat alte șase creioane identice. Celelalte creioane sunt ascuțite la maximum.

Se pregătește de plecare. Bagă niște documente într-o geantă maro de piele și își pune sacoul. Vără trusa cu articole de baie la loc în dulap, ridică de lângă el punga mare de cumpărături și o pune pe

birou. Se așază pe scaun, scoate fiecare obiect din pungă și le inspectează pe rând. Sunt hainele chinezoaicei de la Alphaville.

O haină subțire crem, pantofi roșii, cu toc jos și talpa scâlciată. Un pulover roz-aprins, pe lângă gât, cu mărgeluțe, o bluză albă, brodată, o fustă scurtă albastră, strâmtă. Dresuri negre. Lenjerie în nuanțe stridente de roz, tivite cu dantelă sintetică, ieftină, îți lasă mai degrabă o senzație de tristețe decât de erotism. Pe bluză și pe lenjerie simt stropi negri de sânge. Un ceas de mână ieftin. O geantă neagră din imitație de piele.

Cât le ia și le inspectează pe fiecare în parte, pe fața lui Shirakawa se citește „Cum au ajuns lucrurile astea aici?“. O expresie nedumerită, care ascunde și o urmă de nemulțumire. Desigur, își amintește perfect ce a făcut în camera de la Alphaville. Și dacă ar încerca să uite, durerea din mâna dreaptă îi reîmprospătează numaidecât memoria. Totuși nu găsește nici un sens valid în aceste lucruri. Gunoii fără valoare, care oricum nu are ce căuta în viața lui. Cu toate acestea, își continuă îndeletnicirea impasibil, dar cu atenție, excavând ruinele prăpădite ale trecutului apropiat.

Desface poșeta și îi răstoarnă conținutul pe birou. Șervețele de hârtie, pudră, ruj, creion dermatograf și alte câteva produse cosmetice

mărunte. Dropsuri de gât. Un flacon mic cu vaselină și o cutie de prezervative. Două tampoane. Un spray cu gaz lacrimogen împotriva perversilor (spre norocul lui Shirakawa, nu a avut timp să îl scoată din geantă). Cercei ieftini. Plasturi. O cutiuță de medicamente cu câteva tablete. Un portofel maro de piele. În el are cele trei bancnote de zece mii de yeni pe care i le-a dat el la început, alte câteva hârtii de o mie și mărunțiș. O cartelă de telefon și una de metrou. Cupoane de reducere la un salon de înfrumusețare. Nici un act care să-i dezvăluie identitatea. După câteva clipe de ezitare, Shirakawa scoate banii din portofel și îi bagă în buzunarul de la pantaloni. Oricum sunt banii pe care i i-a dat el. Doar și-i ia înapoi.

În poșetă e și un mic telefon mobil, pliabil, cu cartelă reîncărcabilă, la care nu se poate da de urma posesorului. Mesageria vocală e activată să răspundă automat. Pornește telefonul și apasă butonul de ascultare a mesajelor. Are mai multe, dar toate sunt în chineză. Aceași voce de bărbat care vorbește repede, pe un ton aspru. Mesajele în sine sunt scurte. Evident, Shirakawa nu înțelege o iotă, dar le ascultă pe toate până la capăt, apoi dezactivează mesageria vocală.

Aduce o pungă de gunoi din hârtie, pune în ea toate lucrurile cu excepția celularului, o îndeasă

bine și o leagă strâns la gură. O bagă într-un sac de plastic de gunoi, scoate aerul din el și îl leagă la gură. Doar mobilul îl lasă deoparte, pe birou. îl ia în mână, îl privește o vreme și îl pune la loc. Se gândește ce să facă cu el. I-ar putea fi de folos. încă nu s-a hotărât.

Shirakawa oprește CD-playerul și îl bagă în sertarul mare de jos al biroului, pe care îl încuie. își șterge bine cu batista lentilele ochelarilor, ridică receptorul telefonului de pe birou și sună la o firmă de taxiuri. Comunică numele lui și al firmei și i se spune că trimit un taxi în zece minute la intrarea de serviciu. își pune pe el pardesiul gri-deschis atârnat în cuier și bagă în buzunar celularul fetei. Ia servieta și sacul de gunoi. Se oprește în dreptul ușii, dă roată cu privirea prin încăpere ca să se asigure că totul e în regulă și stinge lumina. Chiar și cu neoele din tavan stinse, nu se face perfect întuneric. Lumina de la stâlpii de afară și din Armamente se strecoară înăuntru prin jaluzele, închide ușa de la birou și iese. Sunetul pașilor lui reverberează în hol. Cască prelung. S-a mai terminat o zi ca oricare alta.

Coboară cu liftul. Deschide ușa de la intrarea de serviciu, iese și încuie. Respirația lui se transformă în aburi albi. Un taxi își face imediat apariția. Șoferul, un bărbat între două

vârste, își coboară geamul și confirmă numele lui Shirakawa. Apoi aruncă o privire către sacul de gunoi din mâna lui.

* — Nu miroase urât, că nu sunt resturi menajere, spune Shirakawa. Oricum mă opresc în apropiere să le arunc.

— Nici o problemă, poftiți, răspunde șoferul și deschide portiera.

Shirakawa urcă în taxi.

Șoferul spune, privind-1 în oglindă:

— Mă scuzați, dar cred că ați mai mers la mine în mașină. Am mai venit aici pe la ora asta. Locuiți în Egota, nu-i așa?

— în Tetsugakudo.

— A, da, Tetsugakudo. Acolo vreți să mergeți?

— Că vreau, că nu vreau, e singura casă pe care o am.

— Păi, tare e bine să ai o casă, spune șoferul și pornește. Dar trebuie să vă fie foarte greu să lucrați așa târziu.

— Recesiunea, ce să-i faci. Salariul nu crește, doar orele suplimentare se înmulțesc.

— Și la noi e la fel. Trebuie să compensez muncind mai mult. Dar în cazul dumneavoastră, tot e bine că vă plătește firma taxiul. Vorbesc serios.

— Păi, dacă mă țin la lucru până la ora asta,

trebuie să-mi dea bani de taxi, că altfel n-am cum să mai ajung acasă, spune Shirakawa zâmbind amar.

Apoi își amintește deodată:

— A, era gata-gata să uit. Ați putea să faceți dreapta aici, la intersecție și să opriți în față la 7-Eleven? M-a rugat soția să cumpăr ceva. Nu durează mult.

— Să știți că dacă fac dreapta, dau în sens unic și va trebui să ocolim puțin, spune șoferul în oglinda retrovizoare. Mai sunt și alte non-stopuri în drum, trebuie să vă opriți neapărat la asta?

— Doar la ei se găsește ce m-a rugat soția să iau. Și aș vrea să scap mai repede și de sacul ăsta de gunoi.

— Din partea mea, nici o problemă, pe mine nu mă deranjează. V-am întrebat doar pentru că o să meargă mai mult aparatul de taxat.

Șoferul virează la dreapta în intersecție, mai merge puțin, oprește mașina și deschide portiera. Shirakawa își lasă servieta pe banchetă și iese cu sacul de gunoi. În fața magazinului sunt mai mulți saci stivuiți unul peste celălalt. Îl pune și pe al lui în grămadă. Amestecat printre ceilalți saci de plastic identici, își pierde într-o clipită trăsăturile distinctive. Dimineața o să vină mașina de gunoi și o să-l ridice. Nu conține resturi de mâncare, deci

n-are de ce să-l sfâșie corbii. Shirakawa mai aruncă un ochi la muntele de saci de gunoi, apoi intră în magazin.

Înăuntru nu e nici un client. Tânărul de la casa de marcat e absorbit într-o conversație aprinsă la mobil. Se aude un cântec nou al celor de la Southern All Stars. Shirakawa se îndreaptă direct către raftul cu lactate. Ia un lapte degresat Takanashi și verifică data expirării. E în regulă. Mai cumpără și o cutie mare de plastic cu iaurt. Îi vine deodată o idee și scoate din buzunar celularul chinezoaicei. Se uită în jur, să fie sigur că nimeni nu îl vede, și îl pune lângă niște cutii cu brânză. Micuțul mobil argintiu se integrează surprinzător de firesc în acel loc, de parcă ar fi fost acolo dintotdeauna. Părăsește mâna lui Shirakawa și devine o parte din 7-Eleven.

Plătește la casă și se întoarce în grabă la taxi.

— Ați găsit? îl întreabă taximetristul.

— Da.

— Deci ne îndreptăm direct către Tetsugakudo.

— S-ar putea să ațipesc puțin, mă treziți când ne apropiem de casă? E imediat după o benzinărie Shell.

— Am înțeles. Puteți să vă odihniți liniștit.

Shirakawa pune punga cu lapte și iaurt

lângă servietă, își încrucișează brațele și închide ochii. Probabil că n-o să reușească să adoarmă, dar nu are chef să stea la taclale cu șoferul tot drumul până acasă. Cu ochii închiși, încearcă să se gândească la ceva care să nu-l irite. La o banalitate cotidiană, ceva lipsit de importanță. Sau la ceva pur abstract. Însă nu-i vine nimic în minte. Doar simte durerea surda din mâna dreaptă. îi pulsează în ritmul bătăilor inimii și îi răsună în urechi precum vuietul mării. Ciudat, își zice el. Marea e foarte departe de aici.

Puțin mai departe, taxiul oprește la semafor. Intersecția e mare și lumina roșie ține mult. Lângă taxi, uriașa motocicletă Honda pe care e chinezul așteaptă și ea la semafor, între cei doi e o distanță de doar un metru, dar motociclistul privește drept înainte și nu îl observă pe Shirakawa. Acesta stă afundat în bancheta din spate, cu ochii închiși și urechile ciulite la vuietul fictiv, îndepărtat al mării. Semaforul se face verde, motocicleta se strecoară în față și țâșnește înainte. Taxiul pleacă încet, să nu-l trezească pe Shirakawa, și cotește la dreapta, lăsând acel cartier în urmă.

13

4.09 a.m.

Mari și Takahashi stau unul lângă altul în

leagănele din parcul pustiu, cufundat în noapte. Takahashi o privește pe Mari din profil. Pe chipul lui plutește o expresie nedu merită. Continuă conversația de mai devreme.

— Nu vrea să se trezească?

Mari nu spune nimic.

— Cum adică? întreabă el.

Mari tace nehotărâtă, cu privirea în pământ. Nu e încă pregătită să vorbească despre asta.

— Facem câțiva pași? propune ea.

— Sigur. Mersul e bun. Mergi încet, bea apă multă.

— Asta ce e?

— Mottoul meu. Mergi încet, bea apa multă.

Mari îl privește. E un motto bizar. Însă nici nu-și exprimă părerea, nici nu-l întreabă

nicic. Se dă jos din leagăn și începe să meargă, iar Takahashi o urmează. Ies din parc și se îndreaptă către o zonă mai luminată.

— Te întorci la Skylark? o întreabă Takahashi.

Mari clatină din cap.

— Văd că m-am săturat și de stat și de citit prin restaurante.

— Da, te cred.

— Dacă se poate, aș mai trece pe la Alphaville.

— Te conduc până acolo. Oricum e aproape de locul în care am repetițiile.

— Kaoru mi-a spus că pot să trec oricând pe acolo, dar oare sigur nu deranjez?

Takahashi clatină din cap.

— Are ea o gură cam spurcată, dar e un om sincer. Dacă a zis ea că poți să treci oricând pe acolo, înseamnă că poți să treci oricând. Ia-o ca atare.

— Bine.

— în orice caz, la ora asta nu are treabă. Cred că s-ar bucura să-i faci o vizită.

— Tu încă mai ai treabă, nu?

Takahashi își privește ceasul.

— E ultima dată când petrec o noapte întreagă la repetiții și mă gândeam să mai trag tare un pic și să încing atmosfera.

Cei doi se întorc în zona centrală. La ora aceasta, nu prea mai simt trecători pe stradă. E patru dimineața, ora cea mai liniștită din noapte. Pe stradă sunt împrăștiate tot felul de lucruri. Cutii de bere, un ziar călcat în picioare, o cutie de carton strivită, sticle de plastic, mucuri de țigară. Cioburi de la un stop

de mașină. O mânășă de lucru. Cupoane de reducere. Chiar și urme de vomă. Niște pisici mari și murdare adulmecă cu înfrigurare sacii de gunoi. Încearcă să-și asigure partea lor, înainte să le răscolească șobolanii, înainte să se lumineze de

ziuă și să apară corbii feroce în căutare de mâncare. Mai bine de jumătate dintre neoane sunt stinse, iar luminile de la non-stopuri sar în ochi. Sub ștergătoarele mașinilor sunt îndesați fluturași publicitari. Dinspre o arteră principală din apropiere se aude vuietul neîntrerupt al camioanelor. Este ora la care șoferii tirurilor reușesc să acopere distanțe maxime, deoarece drumurile sunt libere. Mari are șapca cu Red Sox trasă adânc pe ochi și mâinile îndesate în buzunarele de la geacă. Mergând unul lângă celălalt, se vede diferența mare de înălțime dintre ei.

— De ce porți șapcă cu Red Sox? o întreabă Takahashi.

— Am primit-o cadou.

— Deci nu ești neapărat fan Red Sox?

— Nu știu nimic despre baseball.

— Nici pe mine nu mă prea pasionează baseballul. Mai degrabă îmi place fotbalul, spune Takahashi. Așa, în legătură cu sora ta. Ce vorbeam mai devreme.

— Da?

— Nu prea înțeleg eu bine, dar vrei să spui că Eri Asai nu se mai trezește deloc?

Mari îi răspunde, uitându-se în sus:

— Scuză-mă, dar nu vreau să vorbesc despre

asta așa, în timp ce mergem. E un subiect mai delicat.

— Am înțeles.

— Mai bine vorbește despre altceva.

— Despre ce?

— Orice. Despre tine.

— Despre mine?

— Da, vorbește-mi despre tine.

Takahashi stă câteva clipe pe gânduri.

— Nu-mi vine în cap nici un subiect vesel.

— Nu-i nimic, poate să fie și unul mai trist.

— Mama mea a murit când aveam șapte ani.

Cancer la sân. L-au descoperit târziu și n-a mai trăit decât trei luni după aceea. S-a stins într-o clipă. A avansat foarte rapid, nici n-a avut răgaz să se trateze cum trebuie, în perioada aia, tata era la închisoare. După cum ți-am zis mai devreme.

Mari își ridică privirea spre el.

— La șapte ani ți-a murit mama de cancer, timp în care tatăl tău era la închisoare?

— Cam așa ceva.

— Adică ai rămas singur?

— Exact. Tata a fost acuzat de fraudă și arestat. A primit doi ani de închisoare. Era implicat într-o schemă piramidală, ceva nasol de genul ăsta. Prejudiciul a fost și el cam măricel, mai avea și antecedente penale din tinerețe, când intrase într-o

organizație studentească, așa că n-a putut să primească o sentință cu suspendare. L-au suspectat de strângere de fonduri pentru organizație, deși, de fapt, n-avea nici o legătură. Îmi aduc aminte că m-a dus mama să-l vizitez în închisoare. Un loc groaznic de rece. Cam la o jumătate de an după ce tata a intrat la pușcărie, mamei i-a fost descoperit cancerul la sân și a fost internată de urgență. Cu alte cuvinte, o vreme am rămas orfan. Tata la pârnaie, mama în spital.

— Și a avut cineva grijă de tine?

— Am aflat mai târziu că familia tatălui meu a acoperit taxele de spitalizare și costurile mele de întreținere. Tata nu era în relații bune cu ei și de multă vreme întrerupseseră orice legătură, dar nici n-au putut să lase un copil de șapte ani să moară de foame. O dată la două zile, trecea o rudă pe la mine, dar, așa, fără tragere de inimă. Mai aveau și vecinii grijă de mine, cu schimbul, îmi spălau rufe, îmi făceau cumpărături, aduceau de mâncare. Atunci stăteam într-o zonă veche, de negustori, și poate că asta a fost un lucru bun, pentru că pe acolo încă mai există ideea de comunitate. Dar așa zice că, în mare, mă descurcam de unul singur îmi făceam câte ceva de mâncare, mă pregăteam singur să merg la școală... Oricum,

perioada aia mi-o amintesc doar ca prin ceață. Parcă ar fi viața unui străin, nu a mea.

— Tatăl tău când s-a întors?

— La vreo trei luni după ce a murit mama. Având în vedere situația, l-au eliberat condiționat mei devreme. Nici nu mai e nevoie să spun cât am fost de bucuros când a venit acasă. Nu mai eram orfan. La urma urmei, era un adult, mare și puternic. Puteam și eu să răsuflex ușurat. îmi amintesc și acum foarte clar jacheta veche de tweed pe care o purta când s-a întors, materialul ei aspru și mirosul de tutun.

Takahashi își scoate mâna din buzunar și își freacă ceafa de câteva ori.

— Dar chiar dacă eram din nou lângă tatăl meu, nu m-am mai simțit în deplină siguranță. Nu știu cum să spun, în adâncul meu, lucrurile nu s-au așezat perfect pe făgașul lor. Aveam în permanență senzația că sunt înșelat, că adevăratul meu tată dispăruse pe vecie și că în locul lui venise alt om, care luase forma tatălui meu. Pricepi?

— Mai mult sau mai puțin.

Takahashi face o pauză, apoi continuă.

— Adică uite ce am simțit eu: *orice ar Ji, tata n-ar Ji trebuie să mă lase orfan*. N-ar fi trebuit să mă lase singur pe lume. Orice ar fi fost, n-ar fi trebuit să meargă la închisoare. Desigur, pe atunci eu nu

înțelegeam exact ce anume e închisoarea. Aveam doar șapte ani. Mi-o imaginam ca pe un fel de dulap uriaș, întunecat, înfricoșător, sinistru. Tata n-ar fi trebuit să se ducă într-un asemenea loc.

Takahashi se oprește aici din povestit.

— Tatăl tău a fost vreodată la închisoare?

— Nu cred, răspunde Mari, clătinând din cap.

— Dar mama ta?

— Nu.

— Ești foarte norocoasă. Ar trebui să fii fericită, spune Takahashi și zâmbeste. Nici nu-ți dai seama.

— Nu m-am gândit niciodată așa.

— De obicei, oamenii nu se gândesc așa. Eu da. Mari îi aruncă o privire.

— Și, după aceea, tatăl tău nu a mai ajuns la închisoare?

— De atunci n-a mai avut nici măcar o dată probleme cu legea. Sau poate că da. De fapt, sunt sigur, că doar nu e el omul în stare să se țină pe calea cea dreaptă. Însă nu s-a mai amestecat în nimic grav care să-l trimită înapoi la închisoare. I-a fost învățare de minte. Sau poate că se simțea cumva personal responsabil față de mine și de mama mea moartă. În orice caz, s-a făcut un om de afaceri respectabil, deși opera printr-o zonă nici albă, nici neagră. Până acum au existat suișuri și coborâșuri destul de mari, ba eram destul de

înstăriți, ba săraci lipiți. Parcă în fiecare zi ne dădeam într-un montagne-russe. Ba aveam ditamai Mercedesul cu șofer, ba nu aveam bani nici de o bicicletă. Uneori chiar o ștergeam de acasă în miezul nopții. Nu puteam să ne stabilim într-un singur loc și eu trebuia să schimb școala o dată la șase luni. Prieteni bineînțeleș că n-am putut să-mi fac. Până am intrat la gimnaziu, tot cam așa am dus-o.

Takahashi își îndeasă la loc mâinile în buzunare și scutură din cap, ca să-și alunge amintirile mohorâte.

— Dar acum s-a liniștit. Ce să-i faci, om îndârjit, din generația de copii de după război. Ca Mick Jagger care, uite, a primit titlul de cavaler. Se ține și el cumva în viață. Nu se omoară cu introspecția, dar lecția și-o învață. Nu prea știu cu ce se mai ocupă acum. Nici eu nu-l întreb, nici el nu se oferă să-mi explice. În orice caz, taxele de școlarizare mi le plătește la, timp. Când îl mai apucă, îmi dă și bani de buzunar. Unele lucruri mai bine nu le știi.

— Tatăl tău s-a recăsătorit, nu?

— La patru ani după ce a murit mama. Oricum nu e el genul de bărbat viteaz, care să crească singur un copil.

— Și nu a avut alți copii cu cealaltă soție?

— Nu. Eu sunt singurul. Și de-asta poate m-a crescut ca pe propriul ei copil. Pentru asta îi sunt foarte recunoscător. Așa că eu sunt cel care are o problemă.

— Ce problemă?

Takahashi zâmbește și se uită la ea.

— Dacă ai fost orfan o dată, rămâi orfan până la moarte. Am un vis care se tot repetă. Am șapte ani și sunt din nou orfan. Sunt singur-singurel și n-am nici un adult la care să pot apela. E pe înserate, în jur se întunecă. Se lasă noaptea. E mereu același vis, în care mă întorc din nou la vârsta de șapte ani. Un software de genul ăsta, odată contaminat, nu mai poți să-l schimbi.

Mari tace.

— Dar de obicei încerc pe cât posibil să nu mă gândesc la toate lucrurile astea complicate. Oricum nu mă ajută la nimic. N-am decât să-mi trăiesc fiecare zi în parte.

— Mergi mult și bea apă încet, nu?

— Nu, mergi *încet* și bea apă *multă*.

— Mie mi se pare că sunt bune amândouă.

Takahashi analizează serios problema în minte.

— Da, s-ar putea să ai dreptate.

Cei doi nu mai spun nimic. Își poartă pașii în tăcere mai departe. Urcă treptele întunecate

scoțând pe nas aburi albi și ajung în fața Hotelului Alphaville. La vederea neanelor violet, stridente, Mari simte chiar o împunsătură de nostalgie.

Takahashi se oprește la intrare și o privește pe Mari drept în ochi, neobișnuit de serios.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva.

— Ce?

— Mă gândesc exact la ce te gândești și tu. Dar azi nu se poate, fiindcă n-am chiloți curați pe mine.

Mari scutură din cap, scandalizată.

— Lasă glumele astea proaste, că mă obosești!

— Vin pe la șase să te iau, spune Takahashi râzând. Dacă vrei, am putea să luăm micul dejun împreună. Știu eu un loc în apropiere unde fac o omletă trăsnet. Fierbinte, pufoasă... Ăă, ai vreo problemă cu omleta, ca aliment? Eu știu, modificare genetică, cruzime sistematică față de animale, incorectitudine politică...

Mari stă și se gândește.

— Cu partea politică nu știu cum e, dar dacă e vreo problemă cu găina, normal că e și cu ouăle.

— La naiba! Văd că există câte o problemă la tot ce-mi place mie.

— Omleta îmi place și mie.

— Atunci, să încercăm să facem un compromis. E vorba aici de o omletă uluitor de bună.

Takahashi îi face cu mâna și pleacă spre locul de

repetiții. Mari își aranjează șapca pe cap și intră în hotel..

14

4.25 a.m.

Camera lui Eri Asai.

Televizorul e pornit. îmbrăcată în pijama, Eri se uită încoace dinăuntru ecranului. O șuviță de păr îi cade pe frunte și își scutură capul ca s-o îndepărteze. Are palmele lipite de sticlă și spune ceva către noi. Arată ca un om închis într-un acvariu gol, care încearcă să-și explice necazul vizitatorilor prin geamul gros de sticlă. însă cuvintele ei nu răzbat până la urechile noastre. Vocea ei nu reușește să facă să vibreze aerul de aici.

Se vede că simțurile lui Eri încă mai sunt amorțite. Nu pare să aibă destulă putere în mâini și în picioare. A dormit prea mult și prea adânc. Cu toate acestea, se zbate să înțeleagă pe cât poate situația inexplicabilă în care s-a trezit. Deși confuză, perplexă, încearcă din toate puterile să găsească o noimă, să descopere bazele sau logica pe care a fost construit acest loc. Zbuciumul ei se transmite prin ecranul de sticlă.

Eri nu urlă din toți rărunchii și nici nu imploră în genunchi. Deja a obosit să mai strige și să mai

implore. Vocea ei oricum nu răzbate până aici și a înțeles și ea acest lucru.

Ce încearcă ea să facă acum e să tălmăcească în cuvinte cât mai potrivite și mai inteligibile ce vede cu ochii ei, ce îi spun simțurile sale. Cuvintele ei sunt adresate pe jumătate nouă, pe jumătate ei însăși. Nu e un lucru tocmai simplu. Buzele i se mișcă greoi, intermitent. Propozițiile ei sunt scurte, cu pauze neregulate între cuvinte, de parcă ar vorbi într-o limbă străină. Pauzele dezlânează sensul, îl diluează. De pe partea asta, noi ne încordăm privirea la maximum, dar e foarte greu să distingem diferența dintre cuvintele pe care le formează buzele ei și tăcerea pe care o rostesc. Realitatea se răsfiră printre degetele ei micuțe ca nisipul dintr-o clepsidră. Acolo, timpul nu este aliatul ei.

Într-un sfârșit, obosește să mai vorbească spre exterior și tace resemnată. Peste liniștea deja existentă se mai așterne un strat de tăcere. Din spatele ecranului, bate ușor cu pumnii în sticlă. Încearcă să facă tot ce poate. Dar nici acel sunet nu se aude deloc.

Din felul în care își mișcă ochii, intuim că Eri se uită înapoi prin ecranul televizorului. Urmărește cu privirea fiecare lucru din camera ei (de aici). Biroul, patul, raftul de cărți. Este camera ei și aici

ar trebui să

fie și ea. Ar trebui să doarmă liniștită în acest pat. Dar în momentul de față, nu poate să străpungă peretele de sticlă transparentă și să se întoarcă aici. Prin cine știe ce proces sau voință, a fost mutată în cealaltă încăpere în timp ce dormea și ferecată bine acolo. În ochii ei se distinge o notă de singurătate, auidoma unui nor cenușiu care se reflectă pe întinderea liniștită a unui lac.

Din păcate - trebuie să recunoaștem - nu putem face nimic pentru ea. Repetăm, noi suntem o simplă perspectivă și nu putem interveni în nici un fel.

Totuși, ne întrebăm noi, cine era bărbatul fără chip? Ce i-a făcut lui Eri Asai? Și unde s-a dus?

Înainte să ne primim răspunsul, imaginea de pe ecran începe brusc să-și piardă claritatea. Recepția se strică. Silueta lui Eri Asai se distorsionează, tremurând ușor. Își dă seama că se întâmplă ceva bizar cu corpul ei și își întoarce capul, uitându-se împrejur, își ridică privirea spre tavan, și-o coboară în pământ, apoi se uită cum îi tremură mâinile. Vede cum silueta ei își pierde claritatea. Pe chip îi apare o expresie neliniștită. Ce naiba se întâmplă? Țiuitul iritant de fundal se întetește. Undeva, pe un deal din depărtare, vântul începe să bată din nou cu putere, zgâlțâind puternic punctul de contact al

circuitului care leagă cele două lumi, încercând să distrugă conturul lui Eri. Semnificația corpului ei fizic se erodează.

Fugi! strigăm noi, uitând fără să vrem regula de a ne păstra neutralitatea. Ea nu ne poate auzi, dar simte și singură pericolul și încearcă să scape de acolo. Pornește în grabă într-o direcție, probabil spre ușă. Silueta ei dispare din câmpul vizual al camerei. Imaginea își pierde rapid claritatea, tremură puternic și se destramă. Lumina tubului catodic devine tot mai slabă. Se reduce la o mică fereastră dreptunghiulară și până la urmă dispare cu desăvârșire. Orice informație se reduce la zero, locul se retrage, sensurile se năruie, lumile se despart și în urmă mai rămâne doar o tăcere fără simțire.

Altă încăpere, alt ceas. E un ceas rotund, agățat pe perete. Limbile indică ora 4.31. Suntem în bucătărie, acasă la Shirakawa. Acesta stă singur la masă, cu cămașa descheiată la gât și cravata slăbită, și mănâncă iaurtul simplu cu o lingură. Nu l-a vărsat într-o castronaș, ci bagă lingura direct în recipientul de plastic și o duce la gură.

Se uită la televizorul mic din bucătărie. Lângă cutia de iaurt e o telecomandă. Pe ecran se văd imagini de pe fundul oceanului - nenumărate viețuitoare cu forme bizare. Unele hidoase, altele

frumoase. De pradă sau pe post de pradă. Un mic submarin de studiu, dotat cu echipamente ultraperformante. Un reflector puternic, un braț mecanic de precizie. E o emisiune despre natură, cu titlul „Vietăți din adâncuri“. Sonorul e dat la minim. Shirakawa se uită impasibil la imaginile de pe ecran, mâncându-și iaurtul. însă are mintea preocupată cu altceva. Se gândește la corelația dintre teorie și acțiune. Teoria rezultă din acțiune sau duce la acțiune? Privirea lui cade pe ecranul televizorului, dar e fixată pe ceva dinăuntru lui. Ceva care poate fi la un kilometru sau doi distanță.

Se uită la ceasul din perete. Limbile lui arată ora 4.33. Secundarul se învârte, alunecând ușor pe cadran. Lumea merge înainte, constant, continuu. Teoria și acțiunea se leagă perfect. Cel puțin în momentul de față.

15

4.33 a.m.

Continuă emisiunea „Vietăți din adâncuri“, însă nu mai este televizorul lui Shirakawa. Are ecranul mult mai mare. E televizorul dintr-o cameră a hotelului Alphaville, la care se uită nu foarte atent Mari și Korogi. Amândouă stau așezate pe scaun. Mari are ochelarii la ochi. Geaca ei și geanta zac pe podea. Korogi urmărește emisiunea cu o față încruntată, dar la un moment dat își pierde

interesul și schimbă canalul din telecomandă. Însă la ora această din noapte nu sunt de găsit programe interesante. Se lasă păgubașă și închide televizorul.

— Ți-e somn, nu? Întreabă Korogi. Ar fi bine să te întinzi puțin. Și Kaoru s-a dus mai devreme în camera de odihnă și doarme dusă.

— Încă nu mi-e chiar atât de somn.

— Atunci bei un ceai fierbinte?

— Dacă nu deranjez prea tare.

— Stai liniștită, că avem destul.

Korogi ia două pliculețe de ceai japonez și toarnă peste ele apă fierbinte din termos.

— Până la ce oră lucrezi?

— Păi, de la zece seara la zece dimineața, împreună cu Komugi. După ce-au plecat clienții rămași peste noapte și am făcut curat, gata. E adevărat, mai și ațipim între timp.

— Ești de multă vreme aici?

— De aproape un an jumate. Când lucrezi în domeniul ăsta, nu prea stai mult într-un loc.

Mari face o scurtă pauză, apoi spune:

— Pot să-ți pun o întrebare mai personală?

— Sigur că da, dacă pot să-ți răspund.

— Și n-o să te superi pe mine?

— Nu, nu.

— Ai spus că ai renunțat la numele tău

adevărat, nu?

— Da, așa am zis.

— De ce ai renunțat la el?

Korogi scoate pliculețele de ceai, le aruncă în scrumieră și pune o ceașcă în fața lui Mari.

— Fiindcă era periculos să-l mai folosesc. S-au întâmplat mai multe. Sinceră să fiu, încerc să mă țin departe de un anumit cerc de indivizi.

Korogi soarbe o gură de ceai.

— Poate că tu nu știi asta, dar atunci când fugi cu tot dinadinsul de ceva, cel mai la îndemână e să lucrezi la un *love-ho*. Dacă ești cameristă la un han tradițional, îți ies

mult mai mulți bani, pentru că primești și bacșișuri de la clienți. Dar așa, vrând-nevrând, ai de-a face direct cu ei. Trebuie să stai și de vorbă cu ei. La un *love-ho* nu e nevoie să dai ochii cu nimeni. Poți să lucrezi în liniște, mai în umbră. Ai la o adică și unde să rămâi peste noapte. Și nu te bate nimeni la cap cu CV-uri, garantori sau mai știu eu ce. Zici „dar, știți, nu pot să vă spun numele meu“ și scapi cu un „atunci, ce-ar fi să-ți zicem Korogi?“. Asta fiindcă duc lipsă de mână de lucru. Destui oameni cu conștiința încărcată lucrează pe lumea asta.

— De aceea nu poți rămâne multă vreme într-un loc?

— Exact. Dacă mă lălăi mult, risc să mă dau

de gol. Așa că mă plimb dintr-o parte în alta. Nu e loc din Hokkaido și până în Okinawa unde să nu existe toue-ho-uri, așa că nu duc lipsă de muncă. Dar aici mă simt bine, Kaoru e un om bun și stau de ceva vreme.

— Fugi așa de mult?

— Păi, să tot fie vreo trei ani.

— Și numai în hoteluri ai muncit?

— Da, pe ici, pe colo.

— Fugi de cineva periculos?

— Da, groaznic de periculos. Dar nu pot să zic nimic mai mult. Evit pe cât pot să vorbesc despre asta.

O vreme, amândouă tac. Mari își bea ceaiul, iar Korogi se uită la ecranul gol al televizorului.

— Ce făceai înainte? întrebă Mari. Adică înainte să fugi?

— Eram o simplă secretară. După ce am terminat liceul, m-am angajat la o companie comercială cunoscută din Osaka și lucram în uniformă de la nouă la cinci. Aveam cam câți ani ai tu acum. Asta se întâmpla cam la vremea cutremurului din Kobe. Acum totul îmi pare ca un vis. Dup-aia..., s-a întâmplat ceva. O chestiune minoră. La început nu mi s-a părut deloc grav, dar dintr-odată m-am trezit într-o încurcătură. Nu puteam nici să merg mai departe, nici să dau

înapoi. Așa că mi-am abandonat serviciul, părinții...

Mari o privește fără să spună nimic.

— Scuze, cum ziceai că te cheamă?

— Mari.

— Mari. Pământul ăsta pe care stăm, arată el zdravăn, dar odată ți se cască sub picioare. Și dacă s-a căscat, s-a zis cu tine, nu mai e cale de întoarcere. N-ai decât să rămâi dedesubt, în întuneric, și să trăiești singur cuc.

Korogi se mai gândește o dată la ce tocmai a spus și apoi își clatină ușor capul, meditativ.

— Sigur, poate că pur și simplu am fost eu slabă ca om și de-asta m-am lăsat prinsă în ce s-a întâmplat. Ar fi trebuit la un moment dat să realizez asta, să mă trezesc și să mă opresc, dar n-am putut. Nu sunt eu omul potrivit să-ți țină ție predici, dar...

— Și ce se întâmplă dacă dau de tine? Dacă te găsesc oamenii care te urmăresc.

— Știu și eu? Nu-mi dau seama. Nu prea vreau să mă gândesc.

Mari tace. Korogi ia telecomanda și apasă pe butoane la întâmplare, dar nu cu intenția de a porni televizorul.

— Când termin cu munca și mă bag sub plapumă, mereu îmi zic: de nu m-aș mai trezi!

De-aș putea să dorm așa, la nesfârșit! N-ar mai trebui să mă gândesc la nimic. Dar dacă adorm, visez. Mereu același lucru, că sunt fugărită și fugărită, până la urmă mă găsesc, mă prind și mă duc undeva. Mă închid într-un frigider, ceva, și mă încuie înăuntru. În momentul ăla mă trezesc, learcă toată de transpirație, din cap până-n picioare. Când sunt trează, mă urmăresc, când dorm, mă urmăresc în vis, de nici nu apuc să-mi trag sufletul. Ce mai reușește un pic să mă liniștească e când stau aici la o ceașcă de ceai, la taclale cu Kaoru și Komugi... Sinceră să fiu, ești primul om căruia îi vorbesc despre lucrurile astea. Nici lui Kaoru, nici lui Komugi nu le-am spus.

— Că fugi de ceva?

— Da. Bine, ceva, ceva or fi mirosit ele.

Câteva clipe, cele două se cufundă în tăcere.

— Crezi ce ți-am spus? Întreabă Korogi.

— Da.

— Serios?

— Sigur că da.

— Aș putea să îndrug aici verzi și uscate. N-ai de unde să știi. E doar prima dată când stai de vorbă cu mine.

— Dar nu pari să minți.

— Mă bucur să aud asta. Uite, vreau să-ți arăt

ceva.

Korogi își saltă cămașa, dezvelindu-și spinarea. Pe spate are un fel de semn, tăiat în două de coloana vertebrală. Trei linii oblice, care arată ca o urmă de picior de pasăre. Parcă ar fi făcute cu fierul încins. Pielea de pe ele e încrețită. Sunt urmele unei dureri cumplite. Mari le vede și îi scapă o grimasă.

— E unul din lucrurile pe care mi le-au făcut, spune Korogi. Am fost însemnată. Mai am și altele, dar nu prea pot să ți le arăt. Nu te mint, să știi.

— Groaznic!

— N-am mai arătat asta nimănui. Doar ție, fiindcă am vrut să mă crezi.

— Te cred.

— Am simțit că ție pot să-ți dezvălui lucrurile astea. Nu știu de ce.

Korogi își lasă cămașa cu un oftat care parcă pune punct emoțiilor sale.

— Korogi?

— Da?

— Aș vrea să-ți spun și eu ceva ce n-am mai spus nimănui.

— Sigur, te ascult.

— Am o soră. Una singură, cu doi ani mai mare decât mine.

— Așa.

— Cu două luni în urmă, sora mea a zis: „De acum încolo o să dorm o vreme". Asta a declarat într-o seară, la cină, în fața întregii familii. Dar nimeni nu s-a impacientat. Era de-abia șapte, dar ea a avut mereu un program neregulat de somn, deci nu aveam neapărat de ce să ne mirăm. Eu i-am urat noapte bună, ea s-a dus la ea în cameră și s-a băgat în pat fără să se atingă de mâncare. Iar de atunci doarme încontinuu.

— încontinuu?

— Da.

Korogi se încruntă.

— Nu s-a trezit deloc?

— Din când în când cred că se mai trezește. Mâncarea pe care i-o lăsăm pe masă dispare, se pare că merge și la toaletă, foarte rar mai face și duș și își schimbă hainele. Când trebuie, se trezește și face minimul necesar ca să rămână în viață. Dar chiar *minimul*. Însă nici eu și nici părinții mei nu am văzut-o vreodată trează. Când mergem la ea, e mereu în pat și doarme. Și nu se prefacă, chiar doarme dusă. Nici respirația nu i se simte, nu face nici cea mai mică mișcare, de parcă ar fi moartă. Putem să urlăm, s-o zgâlțâim, tot nu se trezește.

— Și a văzut-o vreun doctor?

— Medicul de familie mai trece s-o vadă. E un

fel de doctorul casei și nu poate să-i facă un control foarte serios, dar din punct de vedere medical, nu e nimic în neregulă cu ea. Are temperatura normală. Pulsul și tensiunea sunt mai scăzute, dar nu cât să ridice probleme. Se hrănește suficient și nu e nevoie de perfuzii. Pur și simplu doarme dusă. Sigur, dacă era în comă, situația ar fi fost gravă, dar atâta vreme cât se mai trezește și își rezolvă singură nevoile, nu îi trebuie nici îngrijiri speciale. Am fost și la un psihiatru, dar se pare că nu există nici un asemenea precedent. Ni s-a spus că, de vreme ce ne-a înștiințat că „de acum încolo o să dorm un timp“, să o lăsăm să doarmă liniștită, dacă simte atât de tare nevoia de odihnă. Iar tratamentul - după ce se trezește și stă de vorbă cu ea. Prin urmare, am lăsat-o așa, să doarmă.

— Fără să i se facă un control amănunțit la spital?

— Părinții mei încearcă să privească totul cât mai pozitiv. Spun că o să doarmă cât are nevoie, apoi într-o bună zi o să se trezească brusc, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, și totul o să revină la normal. Se agață de posibilitatea asta. Dar eu nu pot să mai suport. Adică, uneori devine insuportabil să știu că trăiesc sub același acoperiș cu sora mea care, nu știu din ce motiv, doarme dusă de două luni de zile.

— De-asta ai plecat de acasă și umbli noaptea prin oraș?

— Nu pot să dorm. încerc să ațipesc, dar îmi amintesc de sora mea care doarme încontinuu în camera vecină. Când se înrăutățesc lucrurile, nu mai pot să stau acasă.

— Două luni?... E foarte mult.

Mari încuviințează în tăcere.

— Sigur, eu n-am de unde să știu prea bine cum stau lucrurile, dar poate că sora ta are pe suflet o problemă mare, ceva, pe care nu reușește s-o rezolve singură. Așa că n-a vrut decât să se bage în pat și să se culce, să scape pe moment de lumea asta reală, în carne și oase. Nu că n-aș înțelege, înțeleg chiar foarte bine.

— Tu ai frați sau surori?

— Da, doi frați mai mici.

— Sunteți apropiați?

— Demult, eram. Acuma nu mai știu. Nu i-am mai văzut de mult.

— Sinceră să fiu, eu n-o cunosc prea bine pe sora mea. Nu știu ce făcea zi de zi, la ce se gândea, cu ce oameni se vedea. Nici măcar dacă o necăjea ceva. Poate că sună rece ce spun, dar deși trăiam sub același acoperiș, ea era ocupată cu ale ei, eu cu ale mele și nu prea am stat împreună, ca două surori, să ne spunem ce avem pe suflet. Nu e vorba

că nu ne înțelegem bine. După ce am mai crescut, nu ne-am certat nici măcar o dată. Doar că de multă vreme fiecare își trăiește viața ei și...

Mari se uită la ecranul stins al televizorului.

— Cam ce fel de om e sora ta? Spune-mi și mie cam ce știi despre ea, ce se vede la suprafață, dacă altfel n-o cunoști prea bine.

— E studentă la o universitate creștină particulară, unde se duc fetele bogate. Are douăzeci și unu de ani. Studiază sociologia, dar nu cred că o interesează. S-a înscris și ea la o facultate care dă bine în ochii lumii și își ia cuminte examenele. Din când în când mă mai plătește să-i scriu câte o lucrare. Altfel, mai apare ca fotomodel în reviste și uneori la o emisiune la televizor.

— La televizor? Ce fel de emisiune?

— Nu e vorba de cine știe ce. O emisiune-concurs, la care zâmbește frumos și arată spectatorilor obiectele care se dau ca premiu. S-a terminat deja, așa că nu mai apare. A mai fost și prin câteva reclame minore. La o firmă care se ocupă de mutări, cam așa ceva.

— Deci e o fată foarte frumoasă.

— Toată lumea spune asta. Nu seamănă deloc cu mine.

— Mi-ar fi plăcut și mie să mă nasc frumoasă, să văd și eu cum e, spune Korogi și oftează ușor.

Mari ezită puțin, dar până la urmă mărturisește:

— E ciudat, dar... chiar e foarte frumoasă când doarme. Poate chiar mai frumoasă decât când e trează. Parcă ar fi transparentă. Tresar și eu când o văd, și sunt sora ei.

— Ca frumoasa din pădurea adormită, nu?

— Da.

— Care se trezește dintr-odată când e sărutată.

— Dacă totul merge bine.

Un timp, tac amândouă. Korogi încă mai învârte telecomanda în mână. Din depărtare se aude o sirenă de ambulanță.

— Mari, tu crezi în reîncarnare?

Mari clatină din cap.

— Nu chiar.

— Deci nu crezi că există o viață viitoare?

— Nu m-am gândit niciodată profund la asta. Dar n-am nici un motiv să cred că ar exista.

— Deci după moarte nu e decât neant.

— în esență, da.

— Eu cred că reîncarnarea există. Adică mi-e groază să mă gândesc că n-ar exista, fiindcă eu nu pot să înțeleg neantul. Nici să-l înțeleg, nici să mi-l imaginez.

— Neantul înseamnă nimic absolut, deci n-ai de ce să-l înțelegi sau să ți-l imaginezi, nu?

— Da, dar dacă cine știe cum, e vorba de un

neant care cere să-l înțelegi și să ți-l imaginezi perfect, atunci ce te faci? Tu n-ai murit niciodată. Până nu mori, n-ai cum să știi.

— Asta așa e...

— Când încep să mă gândesc la asta, pe mine mă apucă groaza, spune Korogi. Numai la gândul ăsta și simt că nu mai pot să respir și mă fac toată mică-mică. Așa că mai bine cred în reîncarnare. În orice chestie cumplită ar fi să mă renasc, măcar pot să mi-o imaginez concret. Pot să mă văd ca melc sau cal. Iar dacă viața care vine e nasoală, pot să mizez pe încă o șansă.

— Mie tot mi se pare mai firesc să nu fie nimic după ce mori.

— Asta fiindcă tu ești un om puternic.

— Eu?

Korogi încuviințează.

— Lași senzația că ești foarte sigură pe tine.

Mari clatină din cap.

— Nici vorbă de așa ceva. Când eram mică, nu reușeam deloc să am încredere în mine. Eram foarte nesigură și de-asta copiii mă terorizau la școală. Eram o țintă ușoară, încă îmi mai aduc minte ce simțeam pe atunci. Mai și visez uneori.

— Dar, cu timpul și cu puțin efort, ai trecut încetul cu încetul peste amintirile astea neplăcute, nu?

— Da, încetul cu încetul, spune Mari și dă din cap. încetul cu încetul. Genul ăsta de om sunt eu. Care își dă silința.

— îți vezi cuminte de treabă, de una singură, ca fierarul în coliba lui?

— Exact.

— Mie mi se pare minunat că poți face asta.

— Că îmi dau silința?

— Că *poți* să-ți dai silința.

— Chiar dacă alte merite nu prea am?

Korogi zâmbeste, fără să spună nimic.

Mari se gândește la cuvintele ei.

— Am senzația că mi-am clădit o lume a mea, cu timpul, încetul cu încetul. Când intru în ea, reușesc să-mi găsesc liniștea într-o oarecare măsură. Dar însuși faptul că a trebuit să-mi construiesc o altfel de lume înseamnă că sunt un om slab, ușor de rănit, nu? Iar în ochii oamenilor, e doar o lume insignifiantă, de nimic. Ca o coșmelie de carton care își ia zborul la prima pală de vânt.

— Ai prieten? o întreabă Korogi.

Mari clatină scurt din cap.

— Ești încă virgină cumva?

Mari se înroșește la față și încuviințează încetișor.

— Îhî.

— Stai liniștită, că n-are de ce să-ți fie jenă.

— Bine.

— N-ai dat de cineva să-ți placă?

— Am avut un prieten, dar...

— Ați ajuns până la un anumit punct, dar nu ți-a plăcut suficient cât să mergi până la capăt.

— Da. Curioasă am fost, dar, nu știu, parcă tot nu mi-a venit s-o fac...

— Nu-i nimic, foarte bine. Dacă nu ți-a venit s-o faci, în nici un caz nu erai obligată. Sinceră să fiu, eu m-am culcat cu mulți bărbați și dacă stau să mă gândesc, am făcut-o fiindcă mi-era frică. Mi-era teamă când n-aveam pe cineva care să mă țină în brațe, iar când eram dorită, n-am fost în stare să zic „nu“ răspicat. Atâta tot. Nu m-am ales cu nimic bun făcând sex așa. Doar mi s-a subțiat cu timpul sensul de a trăi. Înțelegi ce vreau să spun?

— Cred că da.

— Dacă o să găsești pe cineva să-ți placă, atunci o să capeți mai multă încredere în tine. Să nu umbli cu jumătăți de măsură. Pe lumea asta există lucruri pe care nu poți să le faci decât singur și lucruri pe care nu poți să le faci decât în doi. Important e să împaci astea două lucruri cum trebuie.

Mari încuviințează.

Korogi se scarpină la ureche cu degetul mic.

— Din păcate, pentru mine e deja prea târziu.

— Korogi? spune Mari pe un ton grav.

— Da?

— Sper că o să reușești să scapi.

— Uneori am senzația că mă iau la întrecere cu propria mea umbră. Oricât de repede aș alerga, n-o să scap de tot niciodată. Așa cum nu poți să scapi nici de umbră.

— Dar poate că lucrurile nu stau chiar așa, spune Mari. Ezită puțin, apoi adaugă: Poate că nici nu e umbra ta, ci cu totul altceva.

Korogi se gândește câteva clipe și până la urmă încuviințează.

— Așa e. Trebuie să mă chinui s-o scot la capăt cumva, că n-am încotro.

Korogi se uită la ceasul de mână, se întinde bine și se ridică.

— Gata, m-apuc de treabă. Tu trage aici un pui de somn și, când s-o lumina, du-te fuguța acasă. Ne-am înțeles?

— Da.

— Sora ta o să fle bine. Simt eu asta. O să fie bine.

— Mulțumesc.

— Poate că acum nu sunteți foarte apropiate, dar sunt convinsă că au existat și momente în care vă înțelegeați. Încearcă să-ți aduci aminte de ion moment în care te-ai simțit foarte apropiată, foarte

legată de ea. Poate că n-o să reușești imediat, dar precis o să-ți aduci aminte dacă te chinui nițel. Sunteți împreună de foarte multă vreme, e imposibil să nu fi existat măcar un moment din asta.

— Da.

— Eu mă gândesc mereu la vremurile de demult, mai ales după ce am început să colind așa toată Japonia. Dacă îți forțezi zdravăn memoria, multe amintiri reînvie destul de clar. Se întâmplă să-ți aduci brusc aminte lucruri uitate de multă vreme. E foarte interesant. Memoria e foarte ciudată. Îndeasă la sertar tot felul de prostii care nu-ți folosesc la nimic. Iar alte chestii importante și care chiar îți sunt de folos se șterg una după alta.

Korogi rămâne în picioare, cu telecomanda încă în mână.

— Știi, mă gândeam dacă nu cumva oamenii își folosesc amintirile pe post de combustibil. Că sunt importante sau nu, asta nu contează când e vorba să te menții în viață. Sunt combustibil și atât. Că e reclamă din ziar, carte de filosofie, gravură erotică sau teanc de bancnote de zece mii de yeni, dacă le pui pe foc, toate sunt doar niște bucăți de hârtie. Focul nu se gândește „Oho, ăsta e Kant“, „Ăsta e *Yomiuri*, ediția de seară" sau „Mamă, ce țâțe are“ când le arde. Pentru el toate nu sunt nimic mai

mult decât simple bucăți de hârtie. La fel și cu amintirile. Că sunt importante, că nu sunt importante, că nu folosesc la nimic, toate sunt combustibil, fără nici o diferență.

Korogi dă din cap ca pentru ea. Apoi continuă:

— Dacă n-aș fi avut combustibilul ăsta, dacă n-ar fi existat în mine sertarul cu amintiri, cred că m-aș fi rupt în două acum multă vreme. M-aș fi chircit undeva, printr-un șanț, și-aș fi murit. Dar fiindcă pot să cotrobăi prin sertar și să scot când am nevoie tot felul de amintiri, importante sau nu, pot și să-mi duc mai departe viața asta, cât o fi ea de viață de coșmar. Mereu când zic gata, nu mai pot mai mult, reușesc de fiecare dată să depășesc cumva momentul.

Așezată pe scaun, Mari se uită în sus, la chipul lui Korogi.

— Așa că pune-ți capul la bătaie și adu-ți aminte. De sora ta, că ăsta sigur ar fi un combustibil prețios. Și pentru tine însăși, și pentru sora ta.

Mari o privește în tăcere.

Korogi se uită din nou la ceas.

— Gata, trebuie să plec.

— Mulțumesc mult pentru tot.

Korogi îi face un semn cu mâna și iese.

Rămasă singură, Mari se uită din nou

prin încăpere. E o cameră mică de *love hotel*. Nu are ferestre. Dacă ridici jaluzelele, în spatele lor dai doar de o adâncitură în perete. Patul e disproporționat de mare. La capul lui sunt o sumedenie de butoane și butonașe, de parcă ar fi carlinga unui avion. În automate, vibratoare cu forme foarte realiste și lenjerie intimă viu colorată, cu o croială extremă. Pentru Mari, priveliștea e nefamiliară și bizară, dar nu neapărat ostilă. Singură în încăperea aceasta stranie, se simte mai degrabă protejată. Își dă seama că de mult n-a mai fost atât de liniștită. Se afundă în scaun, închide ochii și adoarme. Are un somn scurt, dar profund. Este ceea ce își dorea de multă vreme.

16

4.52 a.m.

Subteranul-depozit în care trupa își ține repetițiile nocturne. Nu are ferestre. Tavanul este înalt, cu țevi lăsate la vedere. Ventilația e proastă și de aceea nu se fumează înăuntru. Noaptea se apropie de sfârșit, repetiția în sine deja s-a încheiat, iar acum doar improvizează în voie. În încăpere sunt cu totul zece persoane, printre care două fete. Una cântă la pian, cealaltă își odihnește în brațe saxofonul sopran. Restul sunt băieți.

Takahashi interpretează un solo la trombon, acompaniat de un trio format din pian electric,

contrabas și tobe. *Sonny Moon for Two* al lui Sonny Rollins, un blues cu un tempo moderat. Nu sună rău deloc. Îmbinarea frazelor, felul în care poartă dialogul dă glas muzicii mai degrabă decât tehnica sa. Poate că aici e vorba de personalitatea lui. Închide ochii și se cufundă în muzică. Din când în când, saxofonul tenor, saxofonul alto și trompeta intervin cu câteva note. Ceilalți care nu participă își toarnă cafea, își verifică partiturile sau își curăță instrumentele, ascultând. Uneori mai strigă încurajator în timpul soloului.

Între pereții dezveliți, sunetele reverberează cu putere, iar toboșarul își folosește mai mult periuțele. Pe masa improvizată din niște scaune și o scândură lungă sunt împrăștiate cutii de pizza, termosul cu cafea și pahare de unică folosință. Mai sunt și niște partituri, un casetofon mic, muștiucuri de saxofon. Pentru că nu au nici o sursă de încălzire, toți cântă cu gecile pe ei. Printre cei care sunt în pauză, unii au fulare la gât și mănuși în mâini. E o priveliște destul de stranie. Soloul lung al lui Takahashi se încheie, basul reia tema piesei, apoi intră cei patru suflători.

Când termină cântecul, urmează o pauză de zece minute. Probabil că sunt cu toții extrem de obosiți la capătul orelor lungi de repetiții, pentru că sunt mai tăcuți ca de obicei. Se întind, beau ceva

fierbinte, ronțăie niște biscuiți, ies afară la un fum, pregă- tindu-se să se apuce de piesa următoare. Doar fata cu păr lung care cântă la pian rămâne nemișcată toată pauza, exersând câteva acorduri. Așezat pe un scaun din tuburi de metal, Takahashi își aranjează partiturile, își desface trombonul, varsă saliva adunată înăuntru, îl șterge ușor cu o cârpă și îl pune în cutie. Nu pare să aibă de gând să mai stea și la următoarea piesă.

Băiatul înalt care cânta la contrabas se apropie de el și îl bate pe umăr.

— A fost super soloul! Ai cântat din suflet.

— Mulțumesc, răspunde Takahashi.

— Gata pe ziua de azi? îl întreabă băiatul cu păr lung, care cânta la trompetă.

— Da, mai am niște treburi de rezolvat, îmi cer scuze, dar vă las pe voi să strângeți.

5.00 a.m.

în bucătărie la Shirakawa. La semnalul sonor începe jurnalul NHK de la ora 5. Crainicul citește știrile pe un ton serios, către camera de luat vederi din fața sa. Shirakawa stă la masă, cu televizorul dat încet. Sonorul este de-abia perceptibil. Are cravata atârnată de speteaza scaunului și mânecile cămășii suflecate până la cot. Cutia de iaurt e goală. Nu ține neapărat să se uite la știri, pentru că nici una nu reușește să-i capteze interesul. Știa

asta de la bun început. Doar nu reușește să adoarmă.

Își deschide și închide de câteva ori pumnul drept deasupra mesei. Durerea care îl chinuie nu e una simplă, ci o durere plină de amintiri. Scoate din frigider o sticlă verde de Perrier, cu care își răcește dosul palmei, îi desface apoi capacul, își toarnă în pahar și bea. Își scoate ochelarii și se masează atent în jurul ochilor. Însă tot nu i se face somn. Corpul său se plânge de oboseală, dar mintea nu îl lasă să adoarmă. Îl sufocă ceva de care nu poate să scape. Se lasă păgubaș și își pune din nou ochelarii, apoi își îndreaptă privirea spre ecranul televizorului. Problema dumpingului la exportul de oțel. Măsurile luate de guvern împotriva creșterii drastice a yenului. O mamă care s-a sinucis împreună cu cei doi copii. A turnat benzină în mașină și a dat foc. Imagini cu mașina carbonizată. Încă mai fumegă. În oraș începe războiul prețurilor promoționale de Crăciun.

Noaptea se apropie de sfârșit, însă pentru el nu dă semne să se termine. În curând, familia se va trezi, iar el vrea ca până atunci să doarmă deja.

| 5.07 a.m.
O cameră din hotelul Alphaville. Mari e ațipită, afundată în fotoliu. Își odihnește picioarele

încălțate cu șosete albe pe masa joasă de sticlă. Adormită, pe chipul ei se citește o notă de ușurare. Pe masă zace o carte groasă cu fața în jos, citită până pe la jumătate. Becul din tavan a rămas aprins, dar pe Mari nu pare să o deranjeze lumina. Televizorul e stins și cufundat în liniște. Patul e făcut cu grijă. În afara șuierului monoton al aparatului de aer condiționat din tavan, nu se aude nici un alt zgomot.

5.09 a.m.

Camera lui Eri Asai.

Între timp, Eri Asai a ajuns *dincoace*. S-a întors în patul ei, din camera ei, și doarme. Stă cu fața spre tavan și nu face nici un fel de mișcare. Nici măcar nu i se aude respirația. Este aceeași priveliște la care am asistat când am venit prima dată în această încăpere. Tăcerea greoaie și somnul cumplit de dens. Suprafața întinsă a gândurilor, fără valuri, ca o oglindă, pe care ea plutește cu fața în sus. Nu observăm absolut nimic în neregulă în încăpere. Televizorul este din nou stins și rece, ca fața întunecată a lunii. Oare Eri chiar a reușit să evadeze din camera aceea misterioasă? Chiar s-a deschis ușa?

Nu primim nici un răspuns. Fără să opună rezistență, semnele noastre de întrebare se lasă înghițite de tăcerea tăioasă și de întunericul final al

noptii. Singura certitudine pe care o avem este faptul că Eri s-a întors în camera ei, în patul ei. Din câte vedem cu ochiul liber, a reușit să vină înapoi în siguranță, nevătămată. Sigur a izbutit în ultima clipă să fugă pe ușă. Sau poate că a găsit o altă ieșire.

În orice caz, întregul șir de întâmplări stranii petrecute în camera aceea în decursul nopții pare să se fi încheiat complet. Ciclul s-a finalizat, neregulile s-au îndreptat, nedumeririle au fost acoperite, iar lucrurile au revenit la starea inițială. În jurul nostru, cauza și efectul își strâng mâna, sinteza și descompunerea se mențin în echilibru. La urma urmei, totul s-a desfășurat într-un loc inaccesibil, ca o crevasă adâncă. În orele de la miezul nopții și până în zori, locul acesta deschide porți secrete ale întunericului. Este un loc în care principiile noastre nu au nici un efect. Nimeni nu poate ști când și unde acest abis va înghiți oamenii, când și unde îi va scuipa.

Eri doarme acum grațios pe pat, netulburată. Părul ei negru se despletește pe pernă în sensuri mute, ca un evantai elegant. Simțim apropierea dimineții. Întunericul cel mai adânc al nopții a trecut deja.

Dar oare chiar așa să fie?

5.10 a. m.

Interior 7-Eleven. Takahashi are pe umăr cutia cu trombonul și alege produsele cu o privire serioasă. Are nevoie de ceva de mâncare pentru când se va trezi, după ce se duce acasă și se culcă. În magazin nu se zăresc alți clienți. Din boxele din tavan se aude *Suc bombă* a lui Shikao Sugă. Alege un sandviș cu ton ambalat în plastic, apoi ia o cutie de lapte și compară data de expirare de pe el cu cea de pe celelalte cutii. Se pare că laptele este un aliment cu o mare însemnătate în viața lui. Nu poate să treacă cu vederea nici cel mai mic detaliu.

Exact în acel moment, începe să sune telefonul mobil de pe raftul cu brânzeturi. Este celularul lăsat acolo de Shirakawa cu puțin timp în urmă. Takahashi se încruntă și îl privește nedumerit. Cine să-și fi uitat mobilul într-un asemenea loc? Se uită la casa de marcat, dar vânzătorul nu se zărește pe nicăieri. Telefonul sună încontinuu. Neștiind ce altceva să facă, Takahashi ia micuțul celular argintiu și răspunde.

— Alo?

— N-o să scapi niciodată, spune pe neașteptate o voce de bărbat. N-o să scapi. Poți să fugi cât vrei, că tot o să te prindem.

Cuvintele sunt rostite pe un ton inexpresiv, de parcă ar fi citite de pe hârtie. Nu trădează nici un fel de emoție. Firește, Takahashi nu are nici cea

mai vagă idee despre ce vorbește interlocutorul său.

— Stai un pic, spune Takahashi puțin mai tare.

Însă cuvintele sale nu răzbat până dincolo. Bărbatul continuă să vorbească pe tonul său lipsit de inflexiuni, de parcă ar lăsa un mesaj pe robot.

— O să venim și o să te batem pe umăr. Știm cum arăți.

— Ascultă, chestia asta...

— Dacă la un moment dat cineva o să te bată pe umăr, să știi că noi suntem.

Takahashi tace, neștiind ce să spună. Telefonul stat mult în vitrina frigorifică e neplăcut de rece la atingere.

— Poate că tu o să uiți, dar noi n-o să uităm.

— Asta voiam să zic, cred că mă confunzi...

— N-ai cum să scapi.

Convorbirea se întrerupe brusc. Linia e moartă. Ultimul mesaj rămâne abandonat pe un țârm pustiu. Takahashi stă cu privirea ațintită la celularul din mână. Habar nu are la cine se referea bărbatul cu acel „noi“ și nici cine e persoana care ar fi trebuit să răspundă la telefon, dar cuvintele bărbatului îi stăruie în ureche (cea cu lobul deformat) ca un blestem absurd, care lasă un gust amar. În palmă i-a rămas o senzație lunecoasă, de parcă ar fi strâns în mână un șarpe.

Din cine știe ce motiv, cineva e urmărit de niște oameni, își imaginează Takahashi.

Judecând după tonul hotărât al bărbatului de la telefon, acel cineva probabil că n-o să scape. Cândva, undeva, când nici nu se așteaptă, o să simtă o bătaie pe spate. Și mai departe ce-o să se întâmple?

În orice caz, n-are nici o legătură cu mine, își zice Takahashi. Țasta e unul dintre actele sângeroase, violente, care se petrec în ascuns prin părțile dosnice ale orașului. Lucruri din altă lume, care ajung prin alte circuite. Eu sunt un simplu trecător, care a răspuns din bunătațe la un mobil care suna încontinuu pe un raft dintr-un non-stop. Cineva l-a uitat acolo și o fi sunat ca să dea de urma lui.

Takahashi pliază la loc telefonul și îl pune înapoi de unde l-a luat, lângă o cutie cu felii de camembert. Ar fi bine să nu mai am nimic de-a face cu mobilul ăsta, își spune el. Și ar trebui s-o șterg cât mai rapid de aici. Să mă îndepărtez pe cât pot de circuitul ăsta periculos. Se îndreaptă în grabă către casa de marcat, scoate un pumn de mărunțiș din buzunar și achită sandwichul și laptele.

5.24 a.m.

Takahashi, așezat singur pe o bancă în parc. E părculețul cu pisici de mai devreme. Nu mai e

nimeni acolo în afară de el. Cele două leagăne alăturate, pământul acoperit cu frunze uscate. Luna care plutește pe cer. își scoate mobilul din buzunar și formează un număr.

Camera din hotelul Alphaville în care se află Mari. Sună telefonul. Se trezește la al patrulea sau al cincilea apel. Se încruntă și se uită la ceas. Se ridică în picioare și ia receptorul în mână.

— Alo? spune ea cu o voce nesigură.

— Alo? Eu sunt. Dormeai?

— Puțin, răspunde ea și cască, acoperind cu mâna receptorul. Dar nu-i nici o problemă. Doar moțăiam pe scaun.

— Vrei să mergem să luăm micul dejun acolo unde-ți ziceam că fac omletă bună? Cred că au și alte chestii bune în afară de omletă.

— Ai terminat repetițiile? întreabă Mari, dar vocea parcă nu-i sună ca a ei. Sunt eu, și totuși nu sunt eu.

— Am terminat. Eu unul sunt lihnit. Tu?

— Sinceră să fiu, mie nu prea mi-e foame. Aș prefera să mă duc acasă.

— Bine. Atunci te conduc până la gară. Cred că trenurile au început deja să circule.

— Pot să merg și singură de aici până la gară.

— Aș vrea să mai vorbesc puțin cu tine. Am putea să stăm de vorbă pe drum până acolo. Dacă

nu te deranjează.

— Nu mă deranjează.

— Vin în zece minute să te iau. E bine?

| — E bine.

Takahashi închide telefonul, îl pliază și a bagă în buzunar. Se ridică de pe bancă, se întinde zdravăn și își ridică privirea către cer. E încă întunecat. Același crai-nou plutește în văzduh. Când te uiți în sus dintr-un colț al orașului de dinaintea zorilor, e straniu ca un corp de o asemenea mărime să plutească pe cer așa, pentru toată lumea, fără să ceară nimic în schimb.

— N-o să scapi, spune Takahashi cu voce tare, privind luna.

Ecoul enigmatic al acestor cuvinte rămâne înăuntrul lui ca un fel de metaforă. *N-o să scapi.* Poate că tu o să uiți, dar noi n-o să uităm, a spus bărbatul de la telefon. Tot gândindu-se la sensul cuvintelor, Takahashi are senzația că mesajul nu era destinat altuia, ci direct lui însuși. Poate că n-a fost o pură întâmplare. Poate că mobilul a stat ascuns pe raftul din non-stop, așteptându-l pe el să treacă prin față. *Noi se gândește Takahashi.* Cine naiba sunt acești noi? Și ce n-or să uite?

Takahashi își atârnă pe umăr cutia și sacul și pornește agale în direcția hotelului Alphaville. În timp ce merge, își trece palma peste barba deja

crescută un pic. Ultimul întuneric al nopții învăluie orașul ca un strat subțire de piele. Pe străzi încep să apară mașinile de salubritate. Pe măsură ce ele se apropie, oameni care și-au petrecut noaptea în oraș, prin fel de fel de locuri, își îndreaptă pașii către gară, grăbiți să prindă primul tren, ca un banc de pești ce urcă în amonte. Oameni care și-au terminat, în sfârșit, munca nocturnă, tineri obosiți după ce au chefuit o noapte întreagă - cu poziții sau calificări diferite, dar cu toții la fel de taciturni. Până și cei doi tineri care stau lipiți unul de celălalt în fața unui automat cu băuturi nu mai au acum cuvinte de schimbat. Doar își împart căldura care le-a mai rămas în trupuri, cufundați în tăcere.

Ziua cea nouă e foarte aproape, însă ziua cea veche încă își mai târăște poalele greoaie. Așa cum la estuar apa mării își încleștează forțele cu apa râului, timpul nou și timpul vechi se ciocnesc și se întrepătrund. Takahashi nu e sigur în care din cele două târâmuri se află propriul său centru de greutate.

17

5.38 a. m.

Mari și Takahashi merg pe stradă, unul lângă altul. Mari are geanta pe umăr și șapca cu Red Sox trasă pe ochi. Nu poartă ochelarii.

— Nu ți-e somn? o întreabă Takahashi.

Mari clatină din cap.

— Nu, fiindcă am ațipit mai devreme.

— Odată, tot după o noapte întreagă de repetiții, am luat trenul din Shinjuku pe linia Chșo ca să mă duc acasă și m-am mai trezit, hăt, în Yamanashi, în mijlocul munților. N-o spun ca să mă laud, dar sunt genul care adoarme buștean imediat, oriunde ar fi.

Mari tace, cu gândul în altă parte.

— Auzi, apropo de ce vorbeam mai devreme. în legătură cu sora ta, spune Takahashi. Dacă nu vrei să vorbești, nu trebuie să spui nimic. Eu doar îți pun o întrebare.

— Bine.

— Sora ta doarme de multă vreme. Nu vrea să se trezească. Asta ai spus, nu?

— Da.

— Nu știi exact ce se întâmplă, dar e cumva într-un fel de comă? Nu mai e deloc conștientă?

Mari ezită câteva clipe.

— Nu, nu e asta. Nu cred că are viața în primejdie. Pur și simplu... doarme.

— Pur și simplu doarme?

— Da, doar..., spune Mari și oftează. îmi pare rău, dar tot nu mă simt în stare să vorbesc despre asta.

— Nici o problemă. Nu trebuie să spui nimic,

dacă nu te simți în stare.

— Sunt și obosită și nu pot să-mi pun ordine în gânduri. În plus, parcă îmi sună străin vocea.

— Nu-i nimic, rămâne pe altă dată. Acum hai să lăsăm subiectul.

— Bine, spune Mari ușurată.

Cei doi nu mai spun nimic un timp. Doar se îndreaptă agale spre gară. Takahashi fluieră încetișor.

— La ce oră s-o fi luminând? întrebă Mari.

Takahashi își privește ceasul.

— În anotimpul ăsta, pe la 6.40. E perioada în care noaptea e cea mai lungă. O să mai fie întuneric o vreme.

— Când e întuneric, te ia cu oboseală.

— Fiindcă la ora asta lumea trebuie să doarmă. Din punct de vedere istoric, doar de foarte puțină vreme oamenii sunt în stare să iasă liniștiți din casă după ce se întunecă.

Pe vremuri, când se însera, oamenii se băgau în peșteri, ca să se protejeze. Ceasul nostru intern încă e programat să ne trimită la culcare când vine noaptea.

— Parcă a trecut așa mult timp de ieri, de când se însera, și până acum!

— Chiar a trecut mult timp.

Un camion de marfă e oprit în fața unei farmacii,

iar șoferul cară cutiile înăuntru prin oblonul ridicat pe jumătate. Cei doi trec prin fața lui.

— Am putea să ne mai întâlnim în curând? întreabă Takahashi.

— De ce?

— De ce? Fiindcă aș vrea să mai stăm de vorbă. Dacă se poate, la o oră mai normală.

— Adică să ne dăm o întâlnire?

— Poți să-i spui și așa.

— Dar ce-ai avea de vorbit cu mine?

Takahashi se gândește câteva clipe.

— Mă întrebi ce subiecte comune de discuție avem?

— în afară de Eri.

— M-ai luat pe nepregătite și nu-mi vine în minte concret nici unul. Momentan. Dar dacă am fi împreună, cred că am găsi destule lucruri de discutat.

— Dar nu e nimic interesant în a sta de vorbă cu mine.

— Ți-a zis ție cineva chestia asta? Că nu e interesant să stea de vorbă cu tine?

Mari clatină din cap.

— Nu, nu chiar.

— Atunci n-ai de ce Să-ți faci probleme.

— Mi se mai spune uneori că sunt cam întunecată, mărturisește Mari.

Takahashi mută cutia cu trombonul de pe umărul drept pe stângul. Apoi spune:

— Să știi că viața noastră nu poate fi împărțită atât de simplu doar în luminos și întunecat. Există și zona de mijloc, există umbra. O judecată sănătoasă înseamnă să recunoști și să înțelegi treptele de umbră. Iar ca să ajungi la o judecată sănătoasă, e nevoie de ceva timp și efort. Nu cred că ești tu întunecată din fire.

Mari se gândește la cuvintele lui.

— Dar sunt lașă.

— Ba nu! O fată lașă n-ar ieși ca tine singură noaptea în oraș. Tu ai vrut să găsești ceva aici, nu?

— Aici, unde?

— într-un alt loc, undeva unde nu ești pe teritoriul tău.

— Și oare am găsit ceva? Aici?

Takahashi zâmbește și se uită la ea.

— Cel puțin eu vreau să ne mai întâlnim și să mai stăm de vorbă. Asta îmi doresc.

Mari se uită la el. Privirile li se întâlnesc.

— Asta s-ar putea să fie mai complicat, spune ea.

— Complicat?

— Îhî.

— Vrei să spui că s-ar putea să nu te mai văd niciodată?

— în mare, da.

— Ai pe cineva?

— în momentul, de față, nu.

— Atunci să înțeleg că nu îți place de mine?

Mari clatină din cap.

— Nu e vorba de asta. De luna viitoare nu o să mai fiu în Japonia. Până la anul în iunie o să fiu la o universitate din Beijing, într-un program de schimb de studenți.

— Aha, spune Takahashi impresionat. O studentă de vârf.

— M-am înscris în ideea că n-am nimic de pierdut și m-au ales pe mine. Credeam că n-am nici o șansă, fiindcă sunt de-abia în anul întâi, dar se pare că e vorba de un program mai special.

— Mă bucur pentru tine. Felicitări!

— Până plec mai sunt doar câteva zile și o să fiu ocupată cu pregătirile.

— Evident.

— Evident, ce?

— Trebuie să te pregătești să pleci în Beijing, o să fii ocupată și n-o să ai timp de mine. Evident. Înțeleg perfect. Nu-i nimic, eu te aștept.

— Dar mă întorc de-abia peste mai bine de jumătate de an.

— Să știi că eu am foarte multă răbdare. Mă pricep foarte bine să-mi umplu timpul cu ceva. îmi

dai, te rog, adresa ta de acolo? Aș vrea să-ți scriu.

— Sigur că da.

— Dacă îți scriu, îmi răspunzi?

— Îhî.

— Atunci, la anul, când te întorci în Japonia, hai să ne dăm întâlnire sau cum vrei tu să-i spui. Putem să mergem la zoo, la grădina botanică, la acvariu și apoi să mâncăm o omletă bună și pe cât posibil de corectă politic.

Mari se uită din nou la Takahashi. îl privește drept în ochi, de parcă ar vrea să confirme ceva.

— De ce te-aș interesa eu pe tine?

— Păi... Deocamdată nu sunt nici eu în stare să-mi explic prea bine. Dar, cine știe, poate că, dacă o să ne mai întâlnim de câteva ori, o să înceapă dintr-odată să se audă muzica lui Francis Lai și o să iasă la iveală un șir întreg de motive concrete pentru care mă interesezi. Poate chiar o să se aștearnă și zăpada.

Când ajung la gară, Mari scoate din buzunar un carnețel roșu, scrie adresa din Beijing, rupe hârtia și i-o dă lui Takahashi. Acesta o împăturește în două și o bagă în portofel.

— Mersi. O să-ți scriu o scrisoare lungă.

Mari se oprește în fața porții automate închise, gândindu-se la ceva. Nu știe dacă să-i spună sau nu la ce se gândește.

— Mi-am amintit mai devreme ceva legat de Eri, se hotărăște ea să spună. Un lucru pe care îl uitasem de mult, dar pe care mi l-am amintit după ce m-ai sunat tu. Mi-a scăpărat prin minte cât stăteam pe scaun la hotel, cu gândul aiurea. Să-ți povestesc acum, aici?

— Sigur.

— Vreau să spun asta cuiva, cât îmi mai amintesc clar. Altfel am senzația că o să mi se șteargă din cap detaliile.

Takahashi își duce mâinile la urechi în semn că e gata să o asculte.

— Când eram eu la grădiniță, începe Mari să povestească, am rămas blocată cu Eri în liftul din blocul nostru. Probabil a fost un cutremur. Liftul s-a zgâlțâit zdravăn și s-a oprit între etaje. În același moment s-a stins și lumina și s-a făcut beznă. O beznă incredibilă, de nu-ți vedeai nici propriile mâini, înăuntru nu mai era nimeni în afară de noi două. M-am panicat și am încremenit locului. Parcă mă pietrificasem de vie, nu alta. Nu puteam să mișc nici măcar un deget. Nici să respir bine, nici să scot un sunet. Eri mă striga, dar nu eram în stare să-i răspund. Mintea îmi amortise de spaimă. Vocea lui Eri de-abia se strecura până la mine, așa, ca printr-o crăpătură.

Mari închide ochii, reînviind în minte

întunericul.

— Nu-mi amintesc câtă vreme a ținut bezna, continuă ea. Mie mi s-a părut că a durat enorm, dar poate că de fapt n-a fost atât de lungă. Dar că a ținut cinci minute sau douăzeci, durata concretă nu contează, în orice caz, în tot timpul ăsta, Eri m-a ținut în brațe. Și nu a fost o îmbrățișare obișnuită. M-a strâns cu putere, de mai aveam puțin și ne topeam una în alta. Nu și-a slăbit strânsoarea nici măcar o clipă, de parcă dacă ne-am fi separat chiar și un pic, nu ne-am mai fi regăsit niciodată pe lumea asta.

Takahashi se sprijină de poarta de acces și o așteaptă să continue fără să spună nimic. Mari scoate mâna dreaptă din buzunarul de la geacă și o privește câteva clipe. Apoi își ridică privirea și continuă:

— Sunt convinsă că și ei îi era foarte frică. Probabil că era la fel de speriată ca mine. Sigur îi venea să plângă și să urle. Era de-abia în clasa a doua. Însă Eri a stat calmă. Și-a propus probabil să fie tare. Ea era sora cea mare și s-a hotărât să se îmbărbăteze pentru mine. Mi-a șoptit încontinuu la ureche: „Stai liniștită. N-are de ce să-ți fie frică. Sunt aici, cu tine, o să vină imediat cineva să ne salveze.” Avea o voce foarte calmă, stăpână pe ea, ca un adult. Nu-mi mai aduc aminte ce anume, dar

mi-a și cântat. Am vrut să cânt și eu cu ea, dar n-am fost în stare. îmi era frică și nu puteam să scot nici un sunet din mine. Așa că mi-a cântat ea singură. în clipele alea m-am abandonat complet în brațele ei. în beznă, am devenit un singur trup. Până și inimile ne băteau împreună. Apoi s-a aprins brusc lumina, liftul s-a zgâlțâit și s-a pus în mișcare.

Mari face o pauză. Urmează firul amintirilor și își caută cuvintele.

— Dar asta a fost ultima dată. Aia a fost clipa în care..., cum să zic, am reușit să ajung cel mai aproape de Eri. Clipa în care inimile noastre s-au întâlnit și am devenit o singură ființă. De atunci parcă ne-am tot îndepărtat una de alta. Ne-am separat complet și am trăit fiecare în lumea ei. Senzația aia de unitate, de inimi legate puternic între ele, pe care am avut-o atunci, în bezna din lift, n-a revenit niciodată. Nu știu ce s-a întâmplat, dar n-am mai putut să ne reîntoarcem la acel moment.

Takahashi întinde mâna și o ia pe a lui Mari într-a lui. Mari tresare, dar nu și-o retrage. Takahashi îi ține mâna ușor, cu blândețe. E micuță și catifelată.

- De fapt, nici nu vreau să mă duc, spune ea.
- Unde, în China?
- Da.

— De ce să nu te duci?

— Fiindcă mi-e frică.

— E normal să-ți fie frică. Doar e vorba să te duci singură într-un loc aproape necunoscut, îndepărtat.

— Îhî.

— Dar o să fie bine, tu o să te descurci. Iar eu o să te-aștept aici.

Mari încuviințează.

— Ești foarte frumoasă, știi? spune el.

Mari își ridică ochii către el. Apoi își trage mâna și o bagă în buzunarul de la geacă. își pleacă privirea spre picioare. Se uită dacă i s-au murdărit adidașii galbeni.

— Mulțumesc, dar aș vrea să mă duc acasă.

— O să-ți scriu, spune Takahashi. O seri soare lungă-lungă, ca în romanele vechi.

— Îhî.

Mari trece pe poartă, merge până în capătul peronului și dispare în expresul care așteaptă la linie. Takahashi o petrece cu privirea. Se aude semnalul de plecare, ușile se închid, iar trenul părăsește peronul. Când dispare din vedere, își ia de pe jos cutia cu trombonul, o saltă pe umăr și se îndreaptă fluierând spre stația de JR. Numărul trecătorilor care se învârt prin gară crește puțin câte puțin.

6.40 a.m.

Camera lui Eri Asai.

Afară, pe geam, se luminează tot mai mult. Eri Asai doarme în pat. E în aceeași poziție ca mai devreme, cu aceeași expresie pe chip, învăluită în mantaua groasă a somnului.

Mari intră în cameră. Deschide ușa încet, ca să n-o audă părinții, intră și o închide la fel de încet. Liniștea și răceala din încăpere o fac să se încordeze. Rămâne în dreptul ușii și cercetează cu privirea camera surorii ei, asigurându-se mai întâi că e aceeași încăpere. Inspectează totul atent, ca să nu-i scape nimic neobișnuit, nimic ascuns în vreun colț. Apoi se apropie de pat și privește chipul cufundat în somn al surorii ei. îi atinge fruntea ușor cu mâna și o strigă încetișor. Ca de obicei, nici o reacție. Mari

trage scaunul rotativ de la birou la capul patului și se așază pe el. Se apleacă și îi examinează fața de aproape, de parcă ar căuta un cifru ascuns în el.

Se scurg așa vreo cinci minute. Mari se ridică de pe scaun, își scoate șapca cu Red Sox, își aranjează părul ciufulit, apoi își dă jos ceasul de la mână. Le pune pe biroul surorii ei. își scoate geaca, apoi hanoracul. Urmează bluza de flanelă cu dungi pe care o avea pe dedesubt și rămâne doar într-un

tricou alb. își scoate șosetele groase de sport și blugii. Se strecoară apoi în pat lângă sora ei. Așteaptă până corpul i se obișnuiește cu așternuturile, apoi își trece brațul subțire în jurul surorii ei, care doarme pe spate. își odihnește ușor obrazul pe pieptul ei și rămâne nemișcată. își ciulește urechile ca să descifreze fiecare bătaie a inimii ei. în vreme ce ascultă, ochii i se închid liniștiți. în scurt timp, fără nici o avertizare, din ochii ei închiși apare o lacrimă. E o lacrimă mare, foarte firească. I se prelinge pe obraji și cade pe pijamaua surorii ei. Apoi încă o lacrimă i se rostogolește pe obraz.

Mari se ridică în capul oaselor și își șterge obraji cu vârful degetelor. Se simte extrem de vinovată față de ceva anume - ce anume, nu știe concret. Parcă ar fi comis ceva ireparabil. E o senzație foarte subită, pe care nu știe cum s-o înțeleagă, dar copleșitoare. Lacrimile continuă să i se prelingă pe obraji. Mari le prinde în palmă. Sunt calde, ca niște picături proaspete de sânge. încă mai păstrează căldura dinăuntrul ei. Puteam să fiu altundeva, nu *aici*, își zice ea dintr-odată. Iar Eri putea și ea să fie altundeva, nu *aici*.

Mari se uită din nou prin cameră, ca să se liniștească, apoi își coboară privirea spre chipul surorii ei. E nespus de frumos. Mai că îți vine să-l

păstrezi într-o vitrină. Doar întâmplarea face ca în acest moment să fie golit de conștiință. E ascunsă, pitită pe undeva, dar sigur curge printr-un loc nevăzut, ca un râu subteran. Mari îi aude chiar clipocitul. își ciulește urechile. Nu e prea departe de aici, simte ea. Iar fluxul ei sigur se îmbină pe undeva cu propriul meu flux. Pentru că suntem surori.

Mari se apleacă și o sărută pe Eri ușor pe buze. își ridică apoi capul și o privește din nou. Lasă timpul să i se scurgă prin suflet. O sărută încă o dată, mai prelung și mai delicat. Are senzația că se sărută pe ea însăși. Mari și Eri, diferență de o silabă. Zâmbește. Se ghemuiește apoi ușurată lângă sora ei și se culcă. încearcă să se lipească pe cât poate de ea, ca să-și transmită una alteia căldura trupului. Să schimbe între ele un semn de viață.

Eri, vino înapoi, îi șoptește ea la ureche. Te rog! închide apoi ochii și se relaxează. Cum închide ochii, somnul se apropie din larg ca un talaz mătăsos și o împresoară. Lacrimile s-au oprit deja.

Afară se luminează cu repeziciune. Fascicule de lumină proaspătă se strecoară în cameră prin transperantele de la fereastră. Temporalitatea veche își pierde eficacitatea și rămâne în urmă. Mulți oameni încă mai

bălmăjesc cuvinte vechi, însă în lumina nouă a soarelui de-abia ivit, sensurile cuvintelor se schimbă cu repeziciune și se reînnoiesc. Chiar dacă noile înțelesuri sunt în mare parte temporare și nu rezistă decât până la amurgul zilei, ne vom petrece timpul și ne vom purta pașii mai departe alături de ele.

În colțul camerei, ecranul televizorului pare străbătut de o fulgerare. Curentul revine în tubul catodic. Se simte în aer o mișcare. O tresărire slabă a unei posibile imagini. Oare încearcă circuitul să se reconecteze? Ne ținem răsuflarea, urmărindu-i înaintarea, însă, în clipa următoare, pe ecran nu se mai vede nimic: A rămas complet gol.

Ce ni s-a *părut* nouă că vedem a fost doar o nălucire. Probabil că razele care se strecoară prin geam au tremurat și s-au reflectat în ecranul de sticlă. În încăperea domnește liniștea, însă profunzimea și greutatea ei s-au mai atenuat și s-au retras vizibil. Acum se aude ciripitul păsărilor. Dacă ne ascuțim și mai mult auzul, s-ar putea să deslușim chiar și vuietul mașinilor de pe stradă, voci de oameni sau buletinul meteo de la radio. Poate chiar și sfârâit de pâine prăjită. Lumina darnică a dimineții mătură toate ungherele lumii fără nici un cost. În patul micuț, cele două surori tinere dorm liniștite, înghesuite una în alta.

Probabil că noi suntem singurii care știu acest lucru.

6.4 3 a . m.

Interior 7-Eleven. Vânzătorul stă ghemuit pe un culoar cu o foaie de inventar în mână și verifică rafturile. Se aude muzică hip-hop în japoneză. E un vânzător tânăr, cel la care a plătit Takahashi mai devreme. E slab, vopsit șaten. Obosit după tura de noapte, cască puternic de câteva ori. Se aude țârâitul unui telefon mobil amestecat cu muzica din magazin. Se ridică și se uită împrejur. Se uită pe fiecare culoar în parte. Nici un client. E singur în tot magazinul. însă telefonul continuă să sune insistent. Foarte ciudat. Caută pe ici și pe colo și îl descoperă într-un sfârșit în raftul frigorific cu lactate. Un mobil abandonat.

Cine naiba își uită celularul într-un asemenea loc? Trebuie să fii dus cu capul! Vânzătorul plescăie din limbă, ia aparatul rece cu o față dezgustată, apasă butonul de răspuns și îl duce la ureche.

— Alo!

— Poate crezi că ai scăpat, spune o voce seacă de bărbat.

— Alo! Alo! se răstește vânzătorul în receptor.

— Dar n-ai scăpat. Poți să fugi cât vrei, că n-o să scapi.

Urmează o tăcere sugestivă, apoi convorbirea se întrerupe.

6.50 a.m.

Transformați într-un ochi limpede, plutim în văzduh, deasupra orașului. Privim uriașa metropolă care se trezește. Trenurile pentru navetiști, vopsite în diverse culori, se îndreaptă fiecare în direcția lui, transportând o mulțime de călători dintr-un loc în altul. Aceștia sunt oameni diferiți la chip și suflet și, în același timp, părți anonime dintr-un amalgam. Sunt un întreg și, în același timp, simple părți, își fac ritualul de dimineață rapid și cu precizie, folosindu-și cu pricepere această dualitate. Se spală pe dinți, se bărbieresc, își aleg cravata sau își dau cu ruj pe buze. Aruncă un ochi la știrile de la televizor, schimbă câteva cuvinte cu familia, mănâncă și merg la toaletă.

Odată cu răsăritul soarelui, corbii vin în stoluri să scormonească după mâncare. Aripile lor negre și uleoase strălucesc în lumina dimineții. Pentru corbi, dualitatea nu este atât de importantă pe cât e pentru oameni. Prioritatea lor numărul unu este să-și asigure hrana necesară pentru supraviețuirea proprie. Mașinile de salubritate încă nu au strâns tot gunoiul. La urma urmei, orașul este uriaș și produce o cantitate enormă de gunoi. Croncănind

ascuțit, corbii plonjează asupra străzilor ca niște bombardiere în picaj.

Soarele cel nou scaldă orașul într-o lumină nouă. Geamurile zgârie-norilor strălucesc orbitor. Cerul e senin. Deocamdată nu se vede nici urmă de nori, doar smogul care încețoșează linia orizontului. Luna transformată într-o piatră albă de tăcere plutește pe cerul de vest ca un mesaj pierdut în depărtare. Un elicopter de presă străbate văzduhul ca o insectă agitată, transmițând imagini cu situația traficului către postul de televiziune. La punctele de taxare de pe autostradă, mașinile care încearcă să intre în oraș deja creează ambuteiaje. Nenumăratele străzi înghesuite între clădiri încă sunt cufundate în umbra rece. Acolo, multe din amintirile nopții trecute rămân neatinsse.

6.52 a.m.

Perspectiva noastră părăsește inima orașului și trece în zbor pe deasupra zonelor rezidențiale liniștite de la periferie. Sub ochii noștri se înșiră case cu etaj și grădină. Privite de sus, toate arată cam la fel. Același venit anual, aceeași structură familială. Un Volvo albastru-închis, nou-nouț, reflectă mândru lumina dimineții. Plase de antrenament pentru golf, fixate pe gazonul din grădină. Ziare de-abia distribuite. Oameni care își plimbă câinii de talie mare. De pe ferestrele

bucătăriilor, zăngănit de vase în care se prepară micul dejun. Voci care se cheamă. Și aici stă să înceapă o nouă zi. Poate va fi o zi nu prea diferită de cealaltă, poate va fi una splendidă, care va rămâne în amintiri din multe puncte de vedere. În orice caz, în momentul de față, pentru toată lumea este o coală de hârtie pe care nu e așternut nici un rând.

Alegem una din toate aceste case identice și coborâm în linie dreaptă către ea. Prin fereastra de la etaj, acoperită cu transperante crem, pătrundem fără zgomot în camera lui Eri Asai.

Mari doarme în pat, lângă sora ei. I se aude răsufierea ușoară. Din câte vedem noi, pare să fie un somn tihnit. Se pare că s-a mai încălzit, pentru că are obraji mai roșii ca mai devreme. Bretonul îi cade pe ochi. Poate că ceea ce visează sau poate rămășițele unor amintiri i-au adus pe buze o umbră de surâs. Mari a trecut prin orele lungi de întuneric, a stat mult de vorbă cu oameni întâlniți în noapte, iar acum s-a întors în sfârșit la locul ei. Cel puțin în acest moment, în jurul ei nu mai sunt lucruri care s-o amenințe. Are nouăsprezece ani și este protejată

de un acoperiș și de pereți. E protejată de grădina cu gazon, de sistemul de alarmă, de brețul proaspăt ceruit, de câinii mari și deștepți care se plimbă prin vecini. Razele dimineții care pătrund

pe fereastră o învăluie blând și o încălzesc. Mâna ei stângă se odihnește pe părul negru al lui Eri, răsfiat pe pernă. Are palma deschisă într-o poziție firească, cu degetele ușor curbate.

La Eri tot nu se vede vreo schimbare, nici la poziția ei și nici la expresia feței. Nici măcar n-a băgat de seamă că sora ei s-a strecurat în pat și că doarme lângă ea.

Și totuși, buzele ei mici se mișcă aproape imperceptibil, de parcă reacționează la ceva. E un tremur rapid, de o clipă, de o zecime de secundă, însă ochiul nostru pur, extrem de ascuțit, nu scapă această mișcare. Vedem pe cât se poate de clar acel semn momentan al corpului. Tremurul de acum e un semnal modest a ceva ce urmează să vină. Sau poate că este doar o prevestire și mai modestă a unui semnal modest. În orice caz, senzația noastră certă e că ceva încearcă să trimită un semn înapoi, printr-o crăpătură fină din conștiința ei.

Încercăm să privim cu atenție, în taină, cum această prevestire capătă încet proporții în lumina nouă a dimineții, neîmpiedicată de alte intrigi. De-abia s-a crăpat, în sfârșit, de ziuă. Mai e timp până se lasă din nou întunericul.